

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_Edgar_Rice-Bandita_z_Dablový_rokle.PDB

PDB Name: Burroughs_E_R-Bandita_z_Dablový
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2005
Modification Date: 10.4.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

E. R. BURROUGHS

BANDITA Z ĎÁBLOVÝ ROKLE

Přeložil Dr. Jirka Macák.

1927.

I.

Měl štěstí.

As půl tuctu mužů pohodlně trávil svoji siestu v rozkládacích židlích, rozestavených podél farmy, nesoucí hrdé jméno Bar Y. Bůh ví, proč prostě noclehárně říkali Bar Y?! Čisté tváře a vlhce ulízané vlasy prozrazovaly, že byli právě po večeri - na ranchi bylo zvykem se před jídlem dát do pořádku.

Jeden z nich zpíval:

"Ve stínu stromů seděli jsme já a on.
tam kde vrcholky hor mají svůj sráz.
naše koně pobíhali sem a tam
a řičeli a kopali zem.
A tu on divně se na mne podíval
a ještě divnějc se smál."

"Kdo pak by se nesmál," ozval se jeden z posluchačů.

"Mlčte!" napomínal jej jiný. "Sice jsem to již v minulém roce třistapěšedesátkrát slyšel, ale přec si nechci nechat nic dát ujít!"

A pěvec pokračoval měkkým, vřelým hlasem:

"To město zda vidíte tam?" tak se mne ptal
a do dálky zřel, kde obrysy domů se ztrácely v tmách.
Přikýv jsem a tu on řekl: "Číhá tam na mne děs.
ti chlapi ho najali, by zkrátil mně života běh.
Mám se odvážit do města jít.
abych tam zřel co zde, v Čertově Rokli, též mohu zřít?"

Jeden ze sedících vstal, protáhl se a zívnul. Byl to urostlý, snědý muž. Jeho tvář měla ponurý, zatvrdlý výraz. Zřídka kdy se smál a mluvil více jen tehdy, když se napil.

Byl vůdcem, správcem zdejšího ranche - zastával svědomitě svojí povinnost již téměř celý rok, nehledě k několika flámům do blízkého města - byl povahou dobrák, nebál se tvrdé práce na ranchi a dovedl i jiné přinutit k práci. Posledně se opil před šesti měsíci - mezitím také tu a tam vyprázdnil láhev, kterou mu chlapi potají přinesli z města. Tuto neobvyklou zdrženlivost přičítali tomu, že Elias Henders, jeho boss mu řekl, že jej okamžitě propustí, opijeli se ještě jedenkrát. "Víte přece, Bulle," řekl mu tehdy starý, "že máme největší a nejbohatší farmu v celém okolí, a poškozovali byste naši dobrotu pověst, kdyby se rozneslo, že správce Baru Y se potlouká ve městě a opijí se jako starý ochlasta. Rozuměl jste mi snad dobře, a doufám, že mne nebudete nutit, abych vám to musil opakovat." Bull věděl dobře, že se starým nejsou žádné žerty a dali si tedy celých šest měsíců na sebe dobrý pozor. Snad to ani nebyla touha, aby si udržel místo, která ho držela na úzké a křivolaké stezce střizlivosti, nýbrž bylo pravděpodobnější, že slova a mínění Diany Hendersové vážily daleko více, než řeč jejího otce.

"Stydím se za vás, Bulle," řekla tehdy, když se opil a déle než týden s ním koňmo nevyjela. To bylo zlé, ale bylo ještě horší, že si několikrát vyjela s člověkem, který přišel na ranch z dalekého severu a byl Bullem přijat do práce.

První čas si Bull nemohl na nového druha zvyknouti. "Je příliš hezký, než aby se mohl starat o dobytek," řekl o něm

kdosi; než přesto, že zprvu všichni byli jeho vzhledem jaksí zaraženi, dovedl jim dokázati svoji neohroženost a tak družně přijali Hal Colbyho mezi sebe, přesto, že měl kučeravé černé vlasy, dokonalý profil, běloskvoucí zuby a usměvavé oči.

* * *

"A tak jsem mu řek', že půjdu s ním.
bych svědkem byl, že boj bude podle práv.
On hlavou potřás a děl: "Kdo první ránu vypálí.
ten vítězí - a svědků netřeba."

* * *

"Půjdu dovnitř," řekl Bull.
Hal Colby vstal a pravil. "Já také," a šel za správcem.
Bull seděl na pelesti svého lůžka a odpínal si ostruhy. Hal Colby se mile usmál a vytáhnul z pod kupy šatů, které mu sloužily za polštář, pintovou láhev, vyzval Bulla:
"Chcete si omočit hrdlo?" tázal se.
"Ještě se ptejte," odvětil Bull a kráčel ke Colbyovu lůžku.
Otevřeným oknem doléhal! až dovnitř táhlý zpěv Texas Peteovy rozvláčné rapsodie:

"A když soudce rce: "Kdo první pro pistol sáh'
vy, či on?"
Tu nechť po boku mi stojí dobrý druh.
než běda, on mrtev je, kulka mu rozryla hrud'."

"Jen se napijte!" vyzýval Bulla Colby.
"Není to tak zlé," pochvaloval si správce, otíraje vlhké rty o límec košile a podáváje láhev Colbymu.
"Vyrobeno studenou cestou, ale chutná stejně," řekl Colby. "Vezměte si ještě doušek."
Správce zavrtěl odmítavě hlavou.
"To vám přece neublíží," ujišťoval jej Colby, "je to jako po čertech dobrý oheň."
A Texas Pete zpíval dál:

"Však to nebyl konec - my zvedli se.
kouřili dumně a žádný z nás neřek ni hles.
až on kletbu zamumlal a soumrakem jsme kráčeli dál
do města, kde Útulek Cowboyů zvedá svůj štít."

Bull si ještě jedenkrát přihnul - tentokrát již více. Pak si ukroutil cigaretu, sedl si na pelest Colbyova lůžka a rozpovídal se. Whisky rozvázala pouta jeho mlčenlivosti. Měl měkký, srdečný hlas.
Hovořil o práci, o tom, co budou dělat příštího dne - Colby jej stále povzbuzoval. Snad jej měl skutečně rád, snad se domníval, že se vyplácí, býti se správcem za dobře.
A Pete venku mezitím zpíval dále:

"Do baru vešli jsme a vzkřikl on:
,Jídlo sem, útroby svírá mně hlad.
rezavý mixere hni sebou hned
ať nestihne všechny vás náhlý můj hněv'."

Bull mezitím vstali z pelesti, "Proklatě, byla to skutečně dobrá kořalka, Hale," řekl. Oba vypili celou láhev.
"Počkejte ještě chvíli," řekl Hal, "mám zde ještě jednu láhev," a již sahal opět pod kupu šatů.
"Ne, ne," vzpíral se správce. "Zdá se mi, že toho již mám více než dost."
"U čerta, ani jste se ještě pořádně nenapil," naléhal Colby.
Zpěv Texas Peteův byl často přerušován hlučným hovorem - posluchači se totiž mezi sebou přeli o obsah jeho písně. Než Pete se nedal zmásti a podav nutné vysvětlení, zpíval dále právě tam, kde přestal.
Dumný pěvec dozpíval vždy sloku a počal vždy následující - nikdy se nezmátl, byť i mezitím uplynulo třebas i několik dní. A tak zatím co Bull a Colby statečně pili, zpíval dále:

"Zasednem a tišíme žízně pal.
granátný mok v nitro rozlévá žár.
pijeme jak suchem rozpuklá zem
však zrada, běda na nás čeká jen."

Správce Bull se konečně zvedl. Stál sice zpřímá jako skála, Colby však věděl, že Bull jest opilý. Po šesti měsících naprosté zdrženlivosti pinta laciné a ohnivé whisky, požitá v necelé půlhodině, vykonala svoje dílo.
"Jdete spát?" ptal se Colby.
"Spát, u čerta, proč spát," odvětil Bull. "Půjdu do města - chci míti dnes pěknou noc. Půjдете sebou?"
"Ne," odpověděl Colby. "Zůstanu doma. Mějte se dobře."

"Věřte, že se budu dnes mít dobře."

Správce popošel k svému lůžku, zastrčil si obě bambitky za pás, připnul si ostruhu, kterou prve odhodil, uvázal si kolem krku černý hedvábný šátek, narazil si na bujnou kšticí široké sombrero a vykročil z noclehárny ven.

"Mně předtucha svírá podivná.

hrud' mně tísní děs.

zrada je nepřítel zlý.

odkud přijde, nikdo neví..."

"Kam jde Bull dnes v noci?" přerušil náhle Pete svůj zpěv.

"Šel do ohrady ke koním," ozval se kdosi, "Jde dnes tak, jakoby toho měl víc," řekl jiný. "Slyšel jsem ho, jak si pobrukuje - to je určité znamení, že se napil. Alkohol mu stoupá k mozku a pak chce zpívat jako Pete.

"Chci vědět co to znamená.

chci jistotu mít.

Čertova Rokle hrůzný je kraj.

střelba, rány a krev jej zdobí jen.

Či as krev dnes prolita bude?

Z či pistole oheň vyšlehe v ráz?"

"Vidíte, již jede," řekl kdosi. V matném světle záře hvězd bylo viděti temnou postavu jezdce, mizící směrem k jihu. "A jede do města."

"Dívím se, že tam jede," řekl Texas Pete. "Vždyť přece musí vědět, že tam je dnes starý."

"Opřen o nálevní stůl

stojí chlap jak otřelý hraniční kůl.

kostnatý, surový ras.

oko zkalené, na žaláře tmu zvyklé as."

"Hrome, musím jeti za Bullem. Zdá se mi, že on neví, že starý jest ve městě."

Vstal a kráčeje ke koňské ohradě, zpíval dále:

"A vedle něj děvče.

děvče jak nejkrasší zahrady květ.

v očích slzy a pláč.

jistě jí někdo otrávil svět."

Pete chytil jednoho z volně v ohradě pobíhajících koní, vsunul mu široké postříbřené udidlo mezi dásně, vhodil mu zakřivené sedlo na hřbet, přitáhl popruhy a vyhoupnuv se mrštně do sedla, zmizel v kotouči prachu. Texas Pete nejedl jinak než v kotouči prachu - ovšem pršelo-li, stříkalo kol něj bláto na všechny strany.

Rychlý odjezd nebyl tedy u něj neklamnou známkou, že spěchá. Právě tak rychle byl by jel na pohřeb, nebo na svatbu, nebo kamkoliv jinam.

Ale kdokoli znal dobře Texas Petea, byl by okamžitě usoudil, že tentokrát má doopravdy naspěch - odejel totiž, aniž by navlékl koni na udidlo chránítka z hebké ovčí kůže, což nikdy neopominul.

Texas Pete mohl býti bez práce, mohl téměř zmíratí strádáním a hladem, přesto však nikdy nevyjel bez ovčích chránítek, stříbrného, vykládaného udidla, sedla, zdobeného tlačenou a stříbrnými mušličkami posázenou kůží, dvou spolehlivých, šestiranných bambitek, pasu na nábojnice a pestrého, hedvábného šátku na krk.

Jeho kůň snad nestál za více než deset dolarů, z bot mu třebas lezly prsty, kalhoty byly otřelé a děravé - přes to vše Texas Pete byl vždy hezkým a veselým chlapcem. Když šel, kolečka na ostruhách z mexického stříbra řinčela o zem, a zvonečky, zdobící pás, vesele zvonily, doprovázejíce veselý hlahol jeho junáckého srdce, tlukoucího pod rozedraným šatem.

Texas Pete ujížděl zaprášenou cestou k malému dobytkařskému městečku, jež ukájelo všechny potřeby obyvatelů zdejší zapadlé krajiny. Restaurace, čínská prádelna, kovárna, hotel, čítárna a pět barů - to bylo celé město.

Pete jel tryskem a při tom zpíval:

"Dveře se rozletí, můj druh vkročí tam.

oko mu zlověstně plá.

smutné děvče žalostně lká:

„Pro Boha, Bille, nestřílej.

smrt už ho v náručí má'."

O míli napřed cválal zaprášenou cestou k městu jiný kůň - nádherný hnědák s bílou lysinou na hlavě a s bílými zadními nohama - Blazes, pýcha správcevy stáje.

Bull seděl v sedle pevně jako Centaur.

Hendersville, malé farmářské městečko, šumělo svým obvyklým večerním ruchem. Byla doba právě po večeři, vše živé klidně trávilo. Jen tu a tam ozvala se ostruha, hřmot kopyt, nebo cinkot sklenic.

Poměrný klid byl náhle přerušen divokým dusotem kopyt a třeskem několika výstřelů. Šerif Gum Smith napjal pozorně sluch.

Gum byl v Hendersville největším utišovatelem žizně. Byl pyšný na to, že jest šerifem - také se proto k němu stahovali hosté - ovšem mělo to i své stinné stránky.

Často si přál, aby raději někdo jiný byl šerifem, než stačil jediný pohled na blýskavý řád, který se mu houpal na hrudi, aby jeho sebeláska opět zvítězila. Rozhlédl se po lokále a návštěvnicích - u stolů sedělo as tučet klackovitých mladých cowboyů - a spokojeně si oddychl.

Naproti přes ulici v redakci hendersvillského časopisu Tribuny seděl Elias Henders na návštěvě u vydavatele. Když ticho večera bylo vyrušeno výstřely, oba muži chvatně vstali a vyhlédli do ulice.

"To jsou jistě chlapii odněkud z farmy," řekl vydavatel Tribuny.

Jedna kulka projela okenním rámem a prorazila v rohu sklo. Žurnalista okamžitě shasnul lampu, jež před nimi hořela na stole a oba bleskurychle se skryli za skříní.

"Ti chlapi někdy střelíjí a nevědí kam," pravil Elias Henders.

A Texas Pete ujížděl tryskem k městu a polohlasně si zpíval:

"Však mrtev nebyl ten chlap.
na Billa vrhl se jak drak.
můj druh na tváři mrak
a v ruce pistoli třímá..."

A z dálky se ozvaly třeskuté zvuky výstřelů.

"U čerta!" zvolal Texas Pete. "Ve městě se střílí."

Mužové, povalující se za stoly v šerifově baru, zvedli překvapeně hlavy při zvuku výstřelů. Okamžik poté ozval se na dláždění před barem dusot kopyt. A v tom již Bull, třímaje dosud kouřící bambitku nad hlavou, mocným trhnutím zarazil svého Blazese právě před vchodem do baru a vstoupil.

Bull, správce farmy Bar Y, chvatně přehlédl návštěvníky. Jeho ocelově šedé oko se zarazilo na šerifově tváři, která se právě vynořila nad hracím stolem. Šerif chvějící se rukou ukazoval na Bulla.

"Dám vás zavřít," křičel tenkým, pisklavým hlasem, a obrátiv se k návštěvníkům, vyzýval je. "Chopte se ho! Chopte se ho! Chopte se ho!"

Ale nikdo se ani nehnul. Gum Smith se třásl rozčilením. "Chopte se ho! Poroučím vám to! Jsem přece šerifem zdejšího distriktu! Nebo vás dám všechny zavřít."

"Moje matka byla divoká kočka.
můj otec byl medvěd,"

prozpěvoval si Bull -

"mé zuby jsou ostré jak nůž.
mé vlasy hrubé jak rákos."

"... a umírám žízni - honem pít!"

"Chopte se ho! Nebo vás dám všechny zavřít!" ječel Gum.

Bull střelil do podlahy před hrací stůl a Gum Smith okamžitě zmizel za ním. Všichni v baru se dali do pustého smíchu. Poté věnoval Bull svoji pozornost mixerovi a střelil do nálevního stolu. Mixer zaškemral:

"Chovejte se tiše, Bulle," napomínal jej. "Mám srdeční křeče. Doktor mně radil, abych se vyhýbal přílišnému vzrušení." Vtom se otevřely dveře baru a Bull se bleskurychle otočil a namířil hlaveň své bambitky na nově příchozího. Sotvaže však na něj pohlédl, klesla mu ruka s bambitkou jako uťata.

"Ach!" pravil zlobně Elias Henders, "to jste tedy opět vy, Bulle?"

Oba muži na sebe chvíli mlčky zírali. Nikdo nemohl tušit, co se as v jejich myslích děje. A Henders promluvil opět první.

"Myslím, že již nebudu potřebovatí vašich služeb, Bulle, od této chvíle nejste již mým správcem..." A zamysliv se, dodal: "Ovšem, chcete-li, až vystřízlivíte, můžete na farmě zůstat jako prostý pomocník."

Elias Henders domluvil a opustil bar právě v okamžiku, kdy Texas Pete sestoupil před barem s koně.

Bull se usadil v baru nedaleko nálevního stolu. Gum Smith opatrně vystrkoval svoji hlavu zpod hracího stolu. Když viděl, že obávaný protivník jest k němu právě obrácen zády, škodolibě mu zazářily oči. Rozhlédl se po místnosti.

Pozornost všech byla upoutána na Bulla. Zdálo se, že si nikdo Guma ani nevšimá.

Gum vytáhl z opasku pistoli a obežle zamířil na široká záda bývalého správce. Než v tom se rozlétly dveře, třeskl výstřel a šerifovi vylétla bambitka z ruky. Oči všech návštěvníků se obrátily ke dveřím. V nich stál Texas Pete s kouřící pistolí v ruce.

"Vy mizerná kočko!" vzkřikl na Guma. "Pojďte odtud, Bulle; zde není místo pro klidné chlapce jako jsme my."

Bull vyšel z baru aniž by pohlédl na šerifa. Pak odvázel Blazese.

Mezi oběma muži panovalo nepřátelství na život a na smrt. Smith byl zvolen šerifem nejhoršími lidmi obce - při volbách Bull pracoval ze všech sil pro opozičního kandidáta, který představoval ušlechtilější směry v kraji, vedené farmáři a hlavně Eliášem Hendersem.

Kdo ví, co by se bylo s Bullem stalo, kdyby nebyl správcem u Henderse. Bylo však nesporno, že poctivě pracoval při volbách pro kandidáta farmářů a i po volbách, kde jen mohl, znemožňoval autoritu chátrou zvoleného šerifa.

"Ve příštích volbách bude zvolen Bull šerifem," říkalo se často v Hendersville.

Gum Smith zvedl se země svoji pistol a shledal, že Peteova kule roztříštila hlaveň. Gum zlobně těkal z jednoho návštěvníka na druhého.

"Však já vám to připomenu, že zde jsem šerifem," křičel rozčileně, "na mé straně je právo, já vám ukáži, co znamenám."

"Nežvaňte, Gume," okřikl jej jeden z hostů.

Texas Pete mezitím se vyhoupl na svého koně a pomalu jel krokem vedle Bulla, který byl v této chvíli tak strážlivý, jakoby byl v životě nikdy nepil.

A jeli mlčky. Texas Pete se dal pak do dumného zpěvu:

"A pak ten krvavý ras
na mého druha bambitku cílí.
však jsem tu já.
a má kulka rychlejší než bystřiny běh."

"Co jste dělal ve městě, Texase?" tázal se Bull svého druha.

"Jel jsem se do města podívat jen tak - abych viděl, co se bude dít. Zdálo se mi, že nevíte, že starý jest ve městě. A přišel jsem trochu pozdě, vidíte?"

"Ano. Ale nevádí, děkuji vám. Nikdy vám toho nezapomenu."

"Měl jste štěstí."

"A jak jste vy věděl, že starý bude dnes v noci ve městě?"

"Jak? Každý to u nás věděl, jen vy ne."

"Myslíte, že to Colby také věděl?"

"Jistě to musil vědět."

A jeli dále mlčky.

Když Bull a Texas vstoupili do noclehárny, všichni téměř již spali. Když Bull rozsvítil lampu, Hal Colby se zvedl na lůžku a řekl:

"Jak jste se měl ve městě, Bulle?"

"Byl tam starý," řekl Bull, "a od dnešního večera nejsem již správcem."

"Měl jste štěstí," dodal polo ironicky, polo soucitně Colby.

II.

Nepředvídané přepadení.

Příštího dne po snídani všichni mužové na farmě sedlali koně a chystali se k denní práci. Byli bez správce a čekali na bosse. Bull seděl zamyšlen na zídce u ohrady pro koně. Byl bez místa. Jeho druzi si ho valně nevšíмали a bylo těžko říci, zda snad měli v účtě jeho city a starosti, či zda o něj vůbec nedbali.

Bylo nesporno, že mnozí mezi nimi byli jeho opravdovými přáteli - ale Bull byl tichý, mlčenlivý muž, a tací velmi těžko navazují přátelství. Sám nikdy nedal valně své city najevo a nemohl tedy očekávat, aby jeho druzi se rozplývali v sentimentálních výjevech soucitu. Černé, hladce sčesané vlasy, vystouplé lící kosti a osmahlá jeho kůže připomínaly na Indiána - zatrpklá mlčenlivost a dlouhá, doruda nabíhající jízva na tváři mu dodávaly cosi sverpého.

Texas Pete sedlal svého koně právě pod zídou, na níž seděl Bull a hned z jitra si zpíval:

"V baru jsem stál, v baru ve městě tam
whisky jsem pil, kouřil a hrál."

"Chcete jít odtud, Bulle?" tázal se bývalého správce.

"Tak se mi zdá, že ano."

Texas Pete se mrštně vyšvihl do sedla.

"I já mám chuť poohlédnouti se po něčem jiném. Již delší dobu chtěl jsem se odtud hnout. Kam bychom se jen odtud tak vrtli?"

Bull se ohlédl zpět k farmě a viděl, jak z kanceláře vyšel starý. Za ním vyšla jeho dcera Diana a Hal Colby. Diana i Hal Colby se smáli a vesele spolu hovořili. Bull si všiml, jak Colby stojí těsně u Diany. Jak snadno se ten Colby dovede spřátelit s lidmi - obzvláště se ženami.

"Nuže," vybídl jej Texas Pete, "když chcete jít, proč si neosedláte koně?"

"Poněvadž se mi zdá, že jsem změnil své rozhodnutí."

Texas Pete se také ohlédl směrem k farmě a pokrčil výmluvně rameny.

"Hm," řekl, "rozumím vám, Já tedy zde také ještě nějakou chvíli zůstanu."

Elias Henders a Hal Colby kráčeli zvolna ke koňské ohradě. Diana se vrátila zpět do domu. Oba muži vstoupili do ohrady. Bull se svezl ze zídky dolů a popošel k Hendersovi.

"Nepotřeboval byste snad náhodou někoho k ruce?" tázal se staršího z obou.

"Mohu vás potřebovati," odvětil Henders, sotva znatelně se usmívaje. "Pětatřicet dolarů měsíčně."

Bývalý správce přikývl na znamení souhlasu, popošel ke koním a ostře hvízdal. Blazesova hlava okamžitě se vztyčila mezi hlavami ostatních koní. Stíhaje ušima, zíral moudře na svého pána a kráčel přímo k němu.

Elias Henders se zastavil uprostřed ohrady a svolal k sobě všechny cowboye.

"Colby bude ode dneška vašim novým správcem," řekl stručně.

A to bylo vše. Chvilí bylo trapné ticho, poté však každý šel po svém, jedni sedlali koně, jiní, kteří již seděli na koních, kroutili si cigarety. Colby procházel, mezi nimi a rozdělil jim práci.

Když došel k bývalému správci, řekl mu: "A vy Bulle dojedete až na vrchol Cottonwood kaňonu a poohlédnete se tam po stádech - již týden nemáme odtamtud zprávy."

Byl to nejtěžší a nejobtížnější úkol dnešního dne. Na Bullově tváři nebylo však znáti ani stín roztrpčení. Snad byl Bull dokonce spokojen, poněvadž rád sám zajížděl do vzdálených končin. Tato jeho záliba byla často podnětem mnoha podivným dohadům. Častokráte jeho druzi nemohli pochopiti, že člověk se může zabavit sám sebou, svým koněm a volnou, nespoutanou přírodou.

Ústí Cottonwood kaňonu bylo vzdáleno od ranche as dvacet mil, vrchol kaňonu pak byl ještě as o pět mil dále. Bylo téměř již deset hodin, když Bull dojel mezi bavlíkové stromy, které značily ústí kaňonu, který též po nich obdržel své jméno.

Bull stanul; seděl v sedle bez hnutí jako socha. Z dále ozval se stacatový zvuk výstřelů z pušky. Z jaké dálky asi výstřely přicházely, bylo těžko usouditi, poněvadž stěny kaňonu absorbují téměř všechny zvuk. Pouze směr bylo lze se značnou pravděpodobností určit. Bull pobídl svého koně do klusu.

* * *

Když poslední z cowboyů vyjel za svojí denní práci, Elias Henders se vrátil do kanceláře, kdežto Hal Colby osedlal dva koně, vesele si při tom pobroukáváje. Sám se vyšvihl na jednoho a druhého odvedl k farmě. Diana Hendersová se objevila v téže chvíli na prahu. Bylo zřejmo, pro koho byl určen druhý kůň.

Děvče se chopilo uzdy a vyšvihlo se do sedla jako muž; přesto, že Diana se mohla v jízdě na koni i ve střelbě lehce měřiti s kterýmkoliv z mužů, nebyl její styk s nimi nikterak důvěrný. Někteří starší cowboyové ji znali již od dětství - přesto, že to bylo v Arizoně, kde dívčí mravy byly velmi volné, nikdo si nikdy nic vůči Dianě nedovolil.

V přítomnosti Dianině muži přestali klít, nikdo se neodvážil obejmouti její útlý pás, všichni ji ctili a většina z nich byla do ní šíleně zamilována. Così vnitřního, co vyzařovalo z Diany, udržovalo je v uctivé vzdálenosti, ba mnozí, kteří byli stydlivějších povah, raději se vyhýbali příležitosti, kdy se měli s ní setkat.

Říkalo se o ní, že jest velmi dobře vychovaná. Elias Henders pocházel z rodiny Hendersů z Kentucky, a jako všichni mužští potomci jeho rodu, získal v Oxfordu akademický titul - předek Hendersů, Sir John Henders, zakladatel americké větve rodiny Hendersů, studoval v Oxfordu a jeho příkladu následovali jeho syn i vnuk.

Před pětadvaceti lety přišel na západ Elias Henders s Johnem Manillem, svým dávným druhem a sousedem z Kentucky; oba mladí muži počali obchodovati s dobytkem. Spojený jejich kapitál je prvá tři léta uchránil před nepříjemnou závislostí na místním šerifovi, než později loupežní Apačové, nedostatečné železniční spojení a vzdálený trh, je přivedly téměř na mizinu. A tu se na ně štěstěna usmála: Henders našel na svém pozemku zlatou žílu. Během následujících dvou let stali se z nich boháči.

Henders se vrátil do Kentucky a oženil se s Manillovou sestrou; brzy poté se přestěhoval do Nového Yorku, poněvadž obchod vyžadoval, aby měli také na východě zastoupení. Manill zůstal v Arizoně.

Diana Hendersová se narodila v Novém Yorku; když jí bylo as pět let, dobrá její matka onemocněla tuberkulosou plic. Ježto lékaři důtklivě radili pobyt v suchém podnebí, změnili Henders i Manill svá místa: Henders přesídlil do Arizony a Manill se přestěhoval do Nového Yorku s chotí i dceruškou. Manill se neoženil příliš šťastně - poněvadž však byl uzavřeným mužem, nesvěřil se se svými domácími trampotami ani své sestře, ani svému příteli.

Když bylo Dianě patnáct let, zemřela jí matka. Diana se rozhodla, že otce neopustí - nešla do pensionátu, jak bylo již dříve určeno, nýbrž zůstala na farmě, Elias Henders jí v tomto rozhodnutí nebránil. Dianina výchova spočívala nyní v rukou jejího otce a ač její společenské chování nebylo snad bezvadně vybroušené, přesto byla velmi jemnocitnou ženou. Milovala hudbu - nebožka matka ji naučila hráti na piano, které s velkými obtížemi bylo na farmu dopraveno přes Raton Pass.

Otec, knihy, hudba a koně tvořily život mladé dívky; jejími společníky byli mladí vanqueros, zaměstnaní na farmě jejího otce; nesměla totiž nikdy sama vyjížděti do okolí, poněvadž loupežní Apači dosud ohrožovali Arizonu.

A tak onoho jitra si vyjela s novým správcem. Jeli několik minut mlčky, Hal Colby o několik stop vzadu. Viděl zřetelně její nádherný profil: husté dlouhé řasy, hluboké oči, přímý nos, patricijská ústa uváděly nového správce v němý obdiv. Než posléze se přece odvážil přerušiti mlčení.

"Dosud jste mi ani neblahopřála, Di," pravil, "či snad o tom nevíte?"

"Ano, vím," odvětila "a blahopřeji vám; ale nemohu zapomenouti, že vaše štěstí značí též smutek vašeho druha."

"Každý zodpovídá za své chyby. Člověk, který nedovede býti střizlivým, nemůže zastávat tak zodpovědné místo."

"Byl ale dobrým správcem."

"Snad - nerad o něm mluvím. A co vy vůbec víte o něm? Nesmíte býti tak přecitlivělou, Di. Mezi námi cowboyi jest mnoho špatných lidí a ten, který nemluví, má jistě něco na svědomí, o čem nechce příliš mnoho hovořiti."

"Myslila jsem, že Bull byl vašim přítelem," pravila Diana káravým tónem.

Colby se začervenál. "Jest dosud mým přítelem. Slyšel jsem o Bullovi mnohé; ale nyní myslím pouze na vás - ani na něj, ani na sebe. Nechci, aby se vám přihodilo něco, čeho byste musila později litovati."

"Nerozumím vám dobře, Hale."

Colby roztržitě hladil krk svého koně. "Nechci mluvit o svém příteli. Chci vám jen říci, abyste se měla na pozoru, to je vše. Víte přece, že jsem schopen učiniti pro vás vše, co budete chtít, byť bych měl při tom přijíti o všechny své

přátele."

Colby si přehodil uzdu do pravé ruky a levou se dotkl Dianiny měkké ručky. Diana rychle odtáhla svojí ruku a řekla:

"Prosím, mírněte se!"

"Mám vás rád, Diano," vyhrklo to rázem z Colbyho.

Diana se vesele rozesmála - než nebyl to výsměšný smích.

"Všichni zdejší muži si myslí, že jsou do mne zamilováni. To proto, že jsem jediným děvčetem v okolí mnoha a mnoha mil."

"Pro mne jste jediným děvčetem v celém světě."

Diana se podívala Colbymu zpytavě do tváře. Byl to věru hezký chlapík. Tato mužská krása a pak jeho přímé, nebojácné chování jí k němu od první chvíle, kdy přišel na farmu, přitahovaly. Kromě toho se jí zdálo, že on jediný ze všech mužů na farmě - kromě jejího otce - dovedl obstojně a se sebedůvěrou hovořit se ženami. Ostatní byli plaší a nemotorní, nebo hrubí hromotluci, jiní opět byli mlčenliví jako tyčky v plotě - jako Bull, který byl jediným mužem na ranchi, který nedal na jevo, že by byl do ní zamilován.

"Mluvme raději o něčem jiném," řekla Diana.

"Což nesmím vůbec doufat?" tázal se Colby.

"Proč ne?!" dodala mu naděje. "Doufám, že mne stále budete mít rád. Jsem ráda, když mne lidé milují."

"Ale já nechci, aby vás každý směl mít rád," naléhal Hal.

"Netrapte se tím. Vždyť i náš kuchař píše o mně básně. Ze všech těch poblázněných mužů si náš Dad jistě získá první cenu."

"Čerta se starám o toho rudovlasého blázna," vyhrkl Hal. "Chci, abyste i vy mne měla ráda."

"To je ovšem něco zcela jiného. Nyní musíme ale již zcela doopravdy změnit směr našeho rozhovoru."

"Věřte, Diano, že mluvím zcela vážně," žadonil Colby, "cožpak nesmím ani sebedůvěrou doufat?"

"Nerozumíte ženám, Hale," odvětila Di.

Její hlas při tom zněl něžně, oči se jí zamžily a to bylo téměř tolik jako slib.

* * *

Bull pobízel Blazese stále výše a výše do kaňonu; třesk výstřelů nepřestával, naopak, stával se častějším a častějším; také čím více se Bull blížil, mohl lépe rozeznat směr, odkud se výstřely ozývaly. Náhle Bull se svezl s koně, pustil uzdu z ruky, strhl ze zad pušku a poručiv Blazesovi, aby tiše stál, opatrně se blížil kupředu.

Střelba se nyní ozývala zcela blízko, kdesi výše za skaliskem, hustě porostlým křovinami. Dle nepravidelných intervalů mezi výstřely usoudil Bull, že pronásledovaní i pronásledovatelé jsou skryti v houštině a pouze náhodně po sobě střílejí.

Kdyby byl Bull vešel do kaňonu obvyklou stezkou, byl by se vysadil ranám jedné, či snad dokonce obou bojujících stran - což bylo ve zdejší krajině spíše než pravděpodobno. A proto Bull se opatrně plazil krok za krokem vzhůru po stráni, takže z protější strany kaňonu nemohl být spatřen.

Dle výstřelů usoudil Bull, že střílí as pět nebo šest pušek. Jak byly zbraně mezi protivníky rozděleny, to bylo lze ovšem těžko říci. Bull se chtěl na bojiště podívat z vrcholku kaňonu, a nebude-li v jeho zájmu, aby zakročil, byl by opět neslyšně zmizel. Když byl Bull střizliv, nevyhledával nikdy zbytečně srážku s protivníkem.

Plížil se vzhůru jako myš, máje stále pušku připravenou k ráně. Po chvíli křoví řídlo a Bull stanul před vysokým, přečnívajícím skaliskem, které mu stálo v cestě. Mohl dohlédnouti na protější svah kaňonu. Vydrápal se na skalisko a skryl se za ohromný balvan. Náhodou stanul na tak příhodném místě, že skulinami mezi zvětralými balvany mohl přehlédnouti celou kotlinu kaňonu, rozkládající se hluboko pod ním. Téměř kolmo pod Bullovým skaliskem leželo v úkrytu mezi balvany pět Apačů. Na protější straně ležel na zemi muž, skrývající se za vyvráceným kmenem stromu. Bull mu neviděl do tváře skryté pod obrovským sombrerem, všiml si však, že neznámý byl oblečen jako vanquero - tedy jistě běloch nebo Mexikán. Proti jednomu bělochu pět sveřepých Apačů! Bull chvíli mlčky přihlížel nerovné bitce. Stříleli pouze Indiáni; neznámý za stromem ležel nehybně - snad byl již dokonce mrtev.

Poté jeden Apač opatrně se plížil z úkrytu za balvany, ostatní udržovali palbu, pak vylezl ještě jeden a lezl za prvním, kdežto zbylí tři kryli útok svých druhů vytrvalou střelbou.

Bull se ďábelsky zasmál. Oba rudoši se pomalu plížili k protějšímu svahu kaňonu, používající každého balvanu k zákrytu. Byli vzdáleni již jen několik kroků od úkrytu bělocha - v příštím okamžiku jejich druhové přestanou pálení a oni se vrhnou s noži v ruce na svoji oběť a udolají jí k smrti.

Bull přiložil pušku k líci. Ozvaly se dva výstřely, tak těsně za sebou, že budily dojem jediného; oba rudoši, napřahující nože k smrtelné ráně, klesli k zemi sluncem vyprahlá skaliska.

Zbylí tři Apači, uvědomivše si své nebezpečí, zvedli se a prchali po úbočí vzhůru, kryjíce se, pokud možno za balvany; bylo ovšem těžko skryti se před hlavní Bullovy pušky, která ovládala celý kaňon.

Ozval se další výstřel a přední ze tří Indiánů zamával rukama křečovitě nad hlavou, zakolísal a padl tváří k zemi.

Zbývající dva se skryli za skalními útesy.

Bull přehlížel bojiště. Muž se sombrerem pochopil, že boj se obrací v jeho prospěch a vystrčil hlavu z úkrytu.

"Jste raněn?" tázal se jej Bull.

Muž se sombrerem se udiveně rozhlížel odkud přichází neznámý hlas. "Ne," odvětil.

"Proč tedy u čerta nestřílíte? Vždyť jsou proti vám již jen dva - jsou nahoře na protější stráni."

"Nemám střelivo," opáčil běloch.

"To to s vámi bylo tedy po čertech zlé," mručel téměř již pro sebe Bull, pozoruje stále Indiány v úkrytu.

"Na vaší straně již nejsou žádní rudoši?"

"Ne."

A nyní bylo drahnou dobu ticho - mírumilovné, mlčenlivé ticho, vládoucí v tomto divokém kaňonu od dávných věků - ticho přírody, které poruší jen hrubá kročej vetřelce.

"Nemohu zde přece civět za balvanem celý den," řekl Bull, popolezl kupředu a nahlédl dolů přes okraj útesu. Pod ním byl as čtyřicet stop vysoký, strmý sráz. V tom se ozval výstřel a kulka servala kus prsti ze skaliska pod ním. A hned na to z protější strany kaňonu ozval se nový výstřel. Bull se ohlédl na úkryt rudochů. Nebylo je vidět. Pravděpodobně jeden z nich zahlédl Bulla jak vyhlíží a vystřelil po něm. Jak ale mohl střílet z protější strany muž se sombrerem, když neměl střelivo?

"Jednoho jsem zasáhl," ozval se muž naproti, "vy ležte tiše - druhý se plazí k vám vzhůru."

"Myslíl jsem, že nemáte čím střílet," odvětil Bull.

"Vylezl jsem ze svého úkrytu a vzal jednomu mrtvému rudokožci pušku."

Bull se vrátil za svůj balvan a obešel křoviska, chtěje překvapiti Apače zezadu.

A skutečně as minutu poté zřel rudocha přímo pod sebou. Střelil po něm a chybil. Apač se dal na rychlý útěk - přechal ke svému koni, který na něj čekal v úžlabině kaňonu. Běloch mezitím se křovinami prodíral dolů do hlavního koryta kaňonu. I muž se sombrerem, vida, že boj jest u konce, spěchal svému zachránci vstříc. Když se oba setkali tváří v tvář, radostí se jim rozzářily zraky.

"Ach!" zvolal španělsky muž se sombrerem, "to je señor Bull!"

"Gregorio!" pravil Bull, "Jak jste se dostal do této pasti?"

"Tábořil jsem předešlé noci zde nahoře," odvětil Gregorio, "a dnes ráno jsem si vyšel do kaňonu, abych ulovil nějakou antilopu k snídani. Rudoši mne překvapili se shora a stříleli po mně jako zběsilí." Gregorio mluvil nyní opět anglicky.

"Zachránil jste mi život, señor Bull, a to vám Gregorio nikdy nezapomene."

"Neviděl jste snad zde někde náhodou stádo Crazyových krav?" tázal se Bull, nevšímaje si Gregoriových výlevů vděčnosti.

"Ne, neviděl, señor," odvětil Gregorio.

"Musím se tedy vrátit pro koně a poohlédnu se po nich na konci kaňonu." Bull se vrátil k místu, kde zanechal Blazese. Patnáct minut poté, když opět mýl místo boje, zřel Gregoria, sestupujícího se straně s koněm i všemi věcmi, které našel neporušeny ve svém včerejším tábořišti.

"A Dios, señor!" zvolal na něj Gregorio.

"A Dios!" odvětil Bull.

Na opačném konci, kde se kaňon zužoval v úzkou soutěsku, prohlédl Bull pečlivě zemi; nenalezl však po dobytku ani stopy - vrátil se tedy zpět do kaňonu.

Mezitím do kaňonu Cottonwood přijel Jim Weller, pátrající po zaběhlých koních. Spatřiv Gregoria, chystajícího se k odchodu, mimoděk se zastavil a ruka se mu svezla k rukojeti bambítky - zůstal státi v úkrytu, dokud mezi ním a Gregoriem nebylo masivní skalisko, tvořící záhyb cesty. Gregorio v těchto končinách měl velmi špatnou pověst. Dokonce na jeho hlavu byla vypsána cena.

"Raději dál než blíž," mumlal si Weller, "hledám zaběhlé koně a ne zločince," a oddychl si, když Gregorio zmizel z dohledu. As deset minut poté setkal se s Bullem. A jeli spolu.

Weller se ptal Bulla, neviděl-li v kaňonu zaběhlé koně, ani slovem se však nezmínil o tom, že se setkal s Gregoriem. Připadalo mu totiž velmi nepravděpodobno, že by Bull s Gregoriem se byli v kaňonu nesetkali, a nezmínil-li se o tom Bull sám, jistě k tomu měl určitý důvod. Ve zdejších končinách nebylo zvykem zbytečně se mísiti do cizích záležitostí. Bull se nezmínil ani o Gregoriově, ani o boji s Apači - to proto, že necítil nikdy potřebu sdíleti své dojmy s jinými.

"Myslím, že bych se měl poohlédnouti po koních v Sinkholském kaňonu," poznamenal Weller. Sinkhole byl nejbližší kaňon směrem k západu.

"Podívejte se tam také, neuvídíte-li tam Crazyovy krávy," řekl Bull, "já pojedu do Belters kaňonu a poohlédnu se tam také po vašich koních,"

U ústí do Cottonwood kaňonu se rozešli, Weller na západ, Bull na východ do Belters kaňonu, který ležel na cestě k domovu, k ranchi.

* * *

Tři hodiny poté projížděl Severní Soutěskou, zahalen kotouči prachu, široký vůz dopravní společnosti. Na znamení dvou mužů, sedících v zátočině cesty, nedaleko Hendersova Dolu, zastavil. Jeden z nich se vyšvihl na kozlík vedle kočího, který jej přivítal surovým vtipem.

Nový cestující měl sebou těžký vak, který si uložil pod nohy; na kolenou třímá sáhodlouhou pušku. "Buďte velebeni všichni svatí!" zvolala tlustá paní v drahocených šatech, sedící uvnitř vozu. "Myslila jsem, že nás přepadli lupiči."

Starý pán s dlouhými šedivými licousy, potřísněnými tabákem dohněda zbarvenými slinami, ji uklidňoval.

"Nebojte se," pravil, "přisedl k nám důlní zřízenec s vakem nezpracovaného kovu. Již po celé tři týdny se na této cestě nic nepříhodilo. Ty časy, kdy se zdejší krajina hemžila nebezpečnými lupiči, jsou již dávno pryč,"

Tlustá paní pohlédla opovržlivě na pána s licousy a přitáhla si sukně újeji k sobě. Koně cválali tryskem, vůz se kymácel se strany na stranu a při jedné zátočině cesty padla tlustá paní pánu s licousy do náručí tak prudce, až se jí klobouk svezl téměř na nos.

"Dejte přece pozor!" zvolala pohlížejíc zuřivě na ubohého starého pána, jako by tím byl vinen. Sotvaže si opět usedla na své místo, nová zátočina cesty vrhla tentokrát starého pána s licousy do jejího náručí. "Vy nemravo!" zaječela, bráníc se mu oběma rukama a odstrkujíc jej od sebe. "Hrozné, ubohá počestná vdova nemůže ani v míru cestovati, aniž by si někdo proti ní něco nedovolil."

Starý pán s licousy, přesto, že měl za pasem dvě obrovské bambitky, měl z tlusté paní strach - takový strach, že se ani neodvážil jejím nespravedlivým výpadům a urážkám odporovati. Mhouře svá vodově modrá očka, pokradmu ji pozoroval, otřel si spocený krk křiklavě barevným šátkem a zabořil se ještě hlouběji do svého koutu. Půl hodiny poté dostavník vyjel ze soutěsky. Cesta se vlnila mírnou pahorkatinou směrem k ranchi Bar Y, a dále do města Hendersville a dále k jihu do roviny. Cesta při výjezdu ze soutěsky byla velmi úzká a neschůdná, takže kočí musil jeti mnohem pomaleji než dříve.

Koně šli krokem, vůz se kymácel se strany na stranu, prach se zdvíhal v obrovských kotoučích a zahaloval vůz, lidi i zvířata neprůhlednými mraky. A v tom mezi mlhou prachu zřel kočí, jak se z nenadání před vozem vynořily dvě postavy. "Stůjte! Ruce vzhůru!"

Tato hrůzná slova se ozvala z úst vyššího z obou mužů. Důlní zřízenec se chystal vystřeliti na útočníky, než však mohl namířiti, třeskl výstřel z opakovací pistole a zřízenec se svalil s kozlíku na podsedního koně. Kůň se lekl, vzpínal se a vyhazoval. Kočí se snažil jej utišiti. Oba útočníci, držíce pistolí kočího v šachu, přikročili blíže a ohrožovali oba cestující. Tlustá paní, ruce majíc skříženy na prsou, zírala zuřivě na lupiče. Starý pán s licousy nevěděl, kam by se strachem poděl.

"Vylezte!" vzkřikl lupič na tlustou paní.

Ta se ani nehнула.

"Ani mne nenapadne, abych se k vůli takovým lotrům, jako jste vy, hýbala! Máte štěstí, vy špinavci, že Mary Donovan nemá svoji pistoli u sebe, máte štěstí, že zde není čestný muž, který by ochránil ubohou, poctivou vdovu..."

Při posledních slovech zabodla své pichlavé zraky do pána s licousy, jehož sivá plet' nemožně zrudla. Druhý bandita mezitím vylezl na kozlík, chopil se vaku s drahým kovem a opět slezl.

"Následujících pět minut se nehýbejte a neopovažte se ohlédnouti, pak si jedte kam vám libo!" připomenul bandita.

Poté bandité se vzdalovali, stále ohrožující bambitkami oba cestující i kočího. Důlní zřízenec nařikal uprostřed cesty.

Tlustá paní se posléze odvážila vylézt z dostavníku. "Vlezte dovnitř!" volal na ni jeden z banditů.

"Jděte k čertu!" vzkřikla energicky Mary Donovan a šla k raněnému zřízenci.

Raněný otevřel oči a s pomocí Mary Donovan se postavil na nohy. "To nic není, pouhé škrábnutí," dodávala mu odvahy mateřským tónem, pomáhajíc mu dovnitř do vozu. "Zítř ráno budete opět zdrav jako rybička. Hněte se také, vy stará bábo s kanónem za pasem," vzkřikla na dosud vyděšeného pána s licousy, "a pomozte mně!"

Usadili raněného na sedadlo. Banditi dosud byli na dohled, ale nestříleli po ní - snad proto, že byla bezbrannou ženou.

Sotvaže však Mary Donovan uložila raněného, vytrhla vyjevenému pánovi s licousy bambitku z pasu.

"Jedte Bille, jak jen nejrychleji můžete!" nařídila kočímu a vyklonivši se z okna dostavníku, jala se zuřivě střílet po banditech. Ti opětovali střelbu. I starý pán s licousy si dodal odvahy a střílel po lupičích.

III.

Podezření.

Hodinu poté dostavník rachotil již ulicemi hendersvilleskými a stanul před Donovan House. Lidé, kteří právě neměli co na práci a potloukali se kolem hotelu a baru, seběhli se k dostavníku, chtějíce se dozvědět, co je v světě nového. I Gum Smith, šerif, byl mezi nimi.

"Opět nás přepadli, Gume, u výjezdu ze soutěsky," hlásil kočí neblahou zvěst. "Mack jest raněn."

Mary Donovan a starý pán s licousy pomohli zřízenci z dostavníku, ačkoliv všelikou pomoc odpíral, tvrdě, že je mu již zcela dobře. Sotvaže tlustá paní spatřila šerifa, okamžitě se do něj pustila:

"Vy jste mně ale pěkný šerif, Gume Smithe!" pištěla skřehotavým hlasem, který bylo slyšeti široko daleko do ulice. "Tři přepadení během dvou měsíců a právě před vaším nosem. Proč se nevypravíte ven za lupiči, vy babo!"

Poté se obrátila k raněnému a hlas její okamžitě zjhl, jako hlas staré chůvy:

"Odneste ho dovnitř, Mary Donovan se zatím podívá po našem medikovi, který jistě nebude střízliv - uložte ho pohodlně. "Jen pojdte, brzy zase bude dobře," pravila a mateřsky se ujala raněného a vedla ho dovnitř do hotelu.

Diana Hendersová, slyšíc nezvyklý ruch na ulici, vyběhla právě ven.

"Ach! Paní Donovan!" zvolala Diana, "Co se stalo? Co je s Mackem? Jistě opět Černý Koyot!" vytušila okamžitě situaci.

"Jistě to byl on a nikdo jiný. Viděla jsem jej na vlastní oči - měl kol krku černý hedvábný šátek a právě takový kryl i jeho ošklivou tvář. A poznala jsem též i jeho společníka - jistě se nemýlím - podle houpavé chůze byl to jistě ten padouch Gregorio."

Obě ženy pomohly raněnému do pokoje, kdež Mary Donovan, nedbajíc zoufalých protestů pacienta, jej svlékla a uložila na lože, zatímco Diana odkvapila do kuchyně pro teplou vodu a pro obvazy.

Mack utřil ošklivou ránu do boku; obě ženy mu jí vyčistily, jak dovedly; mezitím přišel lékař, pitím zničený člověk, který sem přišel z východu. Byl velmi vzdělaný a dovedný - Hendersville se chlubilo, že má nejzručnějšího lékaře v celém okolí - ovšem jen tehdy, byl-li střízliv.

V Gumově baru sešla se veškerá mužská omladina a naslouchala líčení přepadení, vyprávěném starým pánem s licousy a druhým cestujícím, který byl v Hendersville dosud neznám.

Neznámý právě řečnil:

"Dosud nikdy v životě jsem se tak nenasmál, jako v té chvíli, kdy ona stará, tlustá paní nazvala tohoto pána s licousy starou babou s kanónem za pasem..."

Starý pán s licousy stál právě u nálevního stolu se sklenkou whisky v ruce. Bleskurychle mrštil sklenku i s jejím obsahem neznámému posmíváčku do tváře a právě tak rychle vytáhl z pasu obě bambitky a zuřivě jal se střílet.

"Hrome, žádný holobrádek si nesmí tropiti šašky z Boba Divoké Kočky!" A v téže chvíli, jakoby kouzelník mávnul čarovnou hůlkou, v několika okamžicích celý bar, před tím valně naplněný, byl liduprázdný - na bojišti zbyl jediný starý pán s bílými licousy, poskvrněnými tabákovými slinami.

Když starý pán přestal střeleti, společnost se vrátila dovnitř. Většina z nich již dobře znala Boba Divokou Kočku. Neznámý si svojí neopatrností sám vše zavinil.

"Nejraději bych ho provrtil tisíci kulemi," vrčel starý pán, nalévaje si novou sklenici; "ale myslím, že jsem mu dal dostatečně za vyučnou. Je to ale drzost, on si dovolí paní Donovan nazvat starou tlustou paní! Vždyť jest tou nejšlechetnější ženou, která kdy dýchala boží vzduch!"

"Ona mi řekla, Mister Bob, jsem skutečně ráda, že mám v takovém nebezpečí u sebe takového muže, jako jste vy - ona však nesnese střelbu a hlomoz, prosila mne, abych nestřílel na ty padouchy, jinak bych je byl postřílel, že by měli kůži jako řešeto." Ovšem není možno přesně reprodukovat Bobovu řeč: za každým slušným slovem dvě nemravná, neb nadávky a klení.

Když v baru opět byl klid, objevil se Gum Smith. Úlisně se usmíval. "Jistě je zde Bob, zvolal, blíže se k Bobovi a podávaje mu pravici. "Připravte Bobovi něco k pití."

Bob Divoká Kočka si ani nevšiml nabízené mu pravice. "Sám jsem si již spláchl prach," odvětil "a vy byste pak učinil lépe, kdybyste nechal svého toulání po městě a prodávání drinků a vypravil se raději za loupežnou tlupou Černého Koyota. Vy nejste vůbec pořádným šerifem. Jste Gum Smith a nic víc."

"Nerozčilujte se, Bobe," konejšil jej šerif, rudna přitom v tváři, "Na vše jest přece třeba času. Přece si musím napřed sehnati své lidi dohromady."

"To je vám čerta platno, Gume Smithe! Jsou-li ti padouši na jihu, jdete za nimi na sever a jsou-li na severu, jdete vy na jih!" vysmíval se škodolibě Bob.

Šerif si bručel něco pod vousy a pak odešel. Půl hodiny poté vyjel z města as s půl tuctem svých lidí - zamířili směrem k soutěsce.

V obývacím pokoji paní Donovan seděla paní Mary Donovan v pohodlné lenošce a hovořila s Dianou Hendersovou. Mack byl pohodlně uložen a dařilo se mu zcela dobře. Doktor je ujistil, že jest již mimo nebezpečí a - vrátil se do Gumova baru.

"A co děláte dnes ve městě, Diano?" tázala se paní Donovan.

"Jela jsem do města s Halem Colby - je nyní správcem," odvětila Diana. "Chtěla jsem si koupiti dnes ve městě některé věci. Hal jel dále na Západní Ranch. Máme tam několik koní. Vráti se jistě co nevidět."

"Tedy Colby jest správcem. A co se stalo s Bullem?"

"Opil se a přišel o místo. Je mi ho líto."

"Neplývejte soucitem pro takové lidi," radila jí Mary Donovan. "Ani své boty byste si jím neměla špinit, miláčku!"

"Sama dobře Bullovi nerozumím," pokračovala Diana, nedbajíc rad paní Donovan, "Častokrát si myslím, že jest v právu a jindy opět se jej děším. Jest tak klidný a mlčenlivý, že se mi zdá, že se nikdy nikomu nepodaří mu porozumět - Hal říkává, že tací lidé se bojí mluvit proto, poněvadž se bojí, aby něco na sebe v řeči neprozradili."

"Tedy Hal Colby vám to řekl. Možná, že má pravdu, možná, že také nemá pravdu. Mary Donovan to nemůže rozhodnouti, poněvadž o tom nic neví. Ale až se o všem dozvím, řeknu vám o tom své mínění - oba jsou do vás zamilováni, že?"

"Mlčte o tom, paní Donovan! Všichni muži se zde domnívají, že jsou do mně zamilováni, a uvádí mne to v zoufalství, když to některý z nich tvrdí vážně. Jest to tak hloupé. Zamilovali by se tak do kterékoliv jiné dívky, kdyby byla na ranchi jedinou ženou, ba snad dokonce téměř jedinou ženou v celém kraji. Hal jest již zde. Musím jít, S Bohem, paní Donovan,"

"S Bohem, miláčku, a přijďte opět brzy. Cítím se zde tak osamocena, ani si to nedovedete představit jak. A ten starý parola jel se mnou!"

"Jaký starý parola?" tázala se Diana.

"Kdo pak jiný než Bob, Divoká Kočka!"

Diana Henders se dala do smíchu. "Ale že jest vytrvalý, vidíte, paní Donovan?"

"Ano, jest to prokletý starý blázen. Měl by se již sám stydět. Ale jest přece lepší než Gum Smith - ten je křivý jako paragraf."

Diana se smála ještě, když vycházela z hotelu a vsedala na svého koně. Hal Colby nasedal na koně opodál, hovoře as s půl tuctem cowboyů. Sotvaže spatřil, že Diana Henders vyšla z hotelu, okamžitě se k ní připojil.

"Chlapci mně právě vyprávěli o přepadení v Čertově Rokli," započal Hal rozhovor, když vyjížděli z města. "Jak se daří Mackovi?"

"Lékař tvrdí, že brzy opět bude zdrav. Má pouze hlubokou ránu do masa. Nerozumím tomu, proč se něco nepodnikne, aby se zabránilo oněm tak častým, loupežným přepadením. Zdá se, že Gum Smithovi příliš na tom nezáleží, zda Černého Koyota dopadne nebo ne!"

"Ach, ne, Gum Smith se činí seč může," ujistňoval ji Colby dobrodušně.

"Jste příliš lehkovážný, Hale. Nikdy nechcete nikoho přímo obviniti - a snad činíte dobře; než musíte si uvědomiti, že pod Gum Smithovou ochranou jsou naše životy i statky, a že kdyby byl šerif skutečně svědomitý, jistě by se všemožně snažil, aby zlosyna dopadl."

"Vyjel za ním se svými lidmi - právě mi to chlapci řekli. Co může činiti více?"

"Gum Smith vyjel z města teprve půl hodiny poté, co dostavník přijel do města," opáčila Diana. "Cožpak se někdo se zdravým rozumem může domnívati, že ti dva lupiči budou v rokli čekati tak dlouho, dokud tam Gum nepřijde. Šerif se večer vrátí a řekne, že v nastalé tmě ztratil stopu a bude po pronásledování."

Hal neodpověděl a tak jeli dále mlčky.

Diana opět první se ujala slova.

"Ráda bych věděla, kdo to vlastně jest ten Černý Koyot?"

"Každý tvrdí, že v přepadení měl prsty Černý Koyot. Ale jak to jen tak jistě vědí?"

"Poznají jej dle toho, že nosí na krku černý hedvábný šátek a na obličejí druhý, jako masku. Jest to jistě tentýž zlosyn. Každý si všiml oněch černých šátků. Druhým padouchem jest jistě Mexikán Gregorio, toho poznal každý; totožnost druhého se však nepodařilo nikomu zjistit."

"Já mám o tom své určité mínění," pravil Colby.

"Co tím, chcete říci? Víte snad, kdo to vlastně jest ten Černý Koyot?"

"Nechci říci, že snad to určité vím, mám však o tom své mínění."

"Nuže ven s ním!" naléhala Diana.

"Nechci nikoho jmenovati, dokud nebudu zcela jist. Rád bych však viděl jeho koně. Dosud nikdo neviděl ty padouchy na koni. Mají je ukryty v křovinách u cesty. Myslím však, že kdyby se jednou někomu podařilo spatřit koně černého Koyota, hned bychom věděli, kdo to vlastně jest."

Diana dále nenaléhala, poněvadž vytušila, že Hal zatajuje jméno někoho, koho oba dobře znají a koho má v podezření. Musila uznati, že Colby jedná správně - dokonce jej obdivovala pro jeho čestné jednání. A obrátili proto směr hovoru jinam. Hal jel o krok pozadu, aby se mohl kochati pohledem na Dianin nádherný profil. Když se blížili k ranchi, zřeli, jak od severu se blíží silueta osamělého jezdce.

"Kůň vypadá jako Blazes," pravil Hal. "Poslal jsem dnes ráno Bulla do Cottonwoodu. Nechápu, proč přijíždí od severu. Cesta do Cottonwoodu vede přímo na západ,"

"Možná, že objel na zpáteční cestě úpatí hor," dohadovala se Diana.

"To mohl, ale byl by si příliš zajel, a to nemívají cowbojové ve zvyku."

"Bull jest podivný člověk," odvětila Diana. "I kdybyste jej poslal kamkoliv daleko, jel by rád. Byl vždy v konání svých povinností velmi spolehlivý."

Za chvíli poté bývalý správce dojel až k nim. Pozdravil Dianu jako obvykle a kývl kamarádsky na Colbyho. Byl spocen a pokryt prachem. Jistě jel velmi ostře.

"Našel jste krávy?" tázal se správce.

Bull přikývl.

"V Cottonwoodu?"

"Ne, v Belterském kaňonu."

Diana Hendersová pohlédla výmluvně na Colbyho, jako by chtěla říci: "Vidíte, že jsem měla pravdu!" Poté, ohlédnuvši se na Bulla, všimla si, že na košili má rudohnědou skvrnu.

"Ach, Bule!" zvolala, "byl jste zraněn - máte na košili krev! Co se vám stalo?"

"To není nic, Miss, pouhé škrábnutí," a sám první pobídl koně do klusu na cestu k domovu.

Ani Colby, ani Diana nepromluvili, než oba mysleli na tutéž věc - že Bull nosí kol krku černý hedvábný šátek, a že Mary Donovan střelila po Černém Koyotovi a jeho druhovi.

* * *

Paní Donovan stála uprostřed jídelny s rukama opřenými v bok; hosté právě se scházeli a usazovali se podél dlouhého stolu, pokrytého rudými a bílými ubrusy. Pro každého z nich měla laskavé slovo. Sotvaže však spatřila za širokoplecím Jimem Wellerem šedé licousy Boba Divoké Kočky, zvolala zlostně:

"Tak, vy starý blázne, jistě jste se opět opil. Vezměte mu bambitky a podejte mi je!"

"Ještě jsem dnes nepil, Mary," hájil se starý pán s licousy.

"Neříkejte mi Mary, vy starý nemravo a dejte mi raději rychle své bambitky!"

Bob poslušně odepjal svůj pás s pistolemi. "Právě jsem vám je chtěl odevzdati, Mary, vlastně, paní Donovan,"

"Jen je sem rychle dejte. A teď si pěkně jděte sednout. Dnes večer vám dám najíst, ale neopovažte se sem někdy vkročit opilý."

"Ale vždyť vám říkám, že jsem dosud nepil," tvrdil Bob.

"Cože?" zasykla nedůvěřivě paní Donovan.

"Jen jedinou sklenku, abych spláchl prach z cesty..." přiznával se Bob.

"To toho prachu ve vás asi musilo být!"

"A bylo!"

"Nežvaňte, A co vy, Jime Wellere, nalezl jste své koně?" tázala se muže, který vstoupil dovnitř zároveň s Bobem. Weller potřásl záporně hlavou, máje ústa plná pečených bobů.

"Apači je asi odvedli," vyslovil svojí domněnku Bill Gatlin, kočí dostavníku.

"Přepadení za přepadením, pomalu člověk zde ani holý život neuchrání," pravila paní Donovan. "Kdyby tak některý z těch, kteří se zde povalují, střelil raději po lupičích a ne v barech, nemusilo by to zde tak zle dopadat," dodala jízlivě, dívajíc se káravě na Boba, Divokou Kočku.

"A nebylo by tak těžké je dopadnout," ozval se Weller, "vždyť jednoho z nich zná zde v krajině každé dítě."

"Koho tím míníte?" tázal se kočí dostavníku.

"Gregoria," pravil Weller. "As tři hodiny předtím, než kočár byl přepaden, viděl jsem jej vycházeti z Cottonwoodu - mířil k Čertově Rokli - a s ním byl Bull z ranche Bar Y."

"Že byli oba pohromadě?" tázal se Gatlin.

"Pohromadě nebyli. Gregoria jsem potkal na pokraji kaňonu a as pět minut poté narazil jsem na Bulla, jak právě slézá strmé úbočí kaňonu - a nikdo mi nenamluví, že ti dva byli v kaňonu, aniž by jeden nevěděl o druhém."

"Nevěřím, že by Bull byl něčeho podobného schopen," pravila Mary Donovan.

"Tichá voda břehy strhává," poznamenal Gatlin.

Vtom se venku ozval dusot kopyt a svist řemení - šerif a jeho lidé sesedali s koní a vstoupili do jídelny.

"Myslím, že jste ho Gume Smithe dopadl," pravila paní Donovan sarkasticky, jinak byste nebyl tak brzy zpět."

"Přece nejsem kočka," odsekl šerif, "abych viděl potmě."

"Vy nejste ani kočka, ani šerif!"

Bob, Divoká Kočka se dal do pustého smíchu. Gum Smith se zlostně podíval na svého protivníka a vida, že jest bezbranný, zvolal:

"Co to žvaní ta stará bába s kanónem za pasem?"

Bob, Divoká Kočka zrudl, pak zezelenal a zuřivě se chopil šálku s kávou a hnal se po svém soku.

"Sed'te tiše!" napomenula jej energicky Mary Donovan.

"Já..." pokoušel se o omluvu Bob, Divoká Kočka.

"Držte hubu a sed'te!"

Bob učinil poslušně obé, co mu bylo poručeno.

"Jest hanbou, že taková počestná vdova jako já, musí krotiti takové holomky," stěžovala si paní Donovan, probodávajíc očima Boba i Guma. "Jsem tak sama a bez ochrany. Kdyby zde byl můj ubohý Tom, ten by je jistě jak náleží vypráskal ze dveří."

Bob, Divoká Kočka, rudý v tváři jako pivoňka, způsobně jedl, dívaje se upřeně do talíře. Seděl jako na jehlách.

Mary Donovan dovedla podivuhodně krotiti výbušné povahy, dovedla si získati úctu a obdiv i těch nejsurovějších individuí celého divokého jihozápadu, než měla i měkké srdce, které se snadno dalo pohnouti několika slzami.

Gum Smith byl rád, že se zbavil nemilé pozornosti Divoké Kočky a v klidu a míru si hleděl svého talíře. Rozhovor v jídelně vázl.

* * *

Na ranchi seděli chlapci po večeri, jako obvykle, venku. Bull mlčky kouřil cigaretu. Hal Colby, veselý jako vždy, vyprávěl různé příběhy. Texas Pete se snažil vzpomenouti si na polozapomenuté verše Lamentace Mormonského Biskupa.

Nad hlavami všech viselo ovzduší stísněnosti. Nikdo z nich nechtěl začítí hovor o tom, nač všichni mysleli. Snad všichni bezděky cítili, že měl být zvolen správcem někdo starší, poněvadž Colby byl na farmě teprve nedávno zaměstnán. Bez zřejmého hlasování rozdělili se na dvě strany. Ti, kteří byli již dlouho na ranchi, byli při Bullovi. I Texas Pete byl mezi nimi. Ostatní se hlasitě smáli Colbyho vyprávění.

"Hrome!" zvolal Texas Pete. "Již jsem si na to vzpomněl!"

"Jsem věru špatný chlap.

živé lidi jím

nikoho se nebojím

ze všech chlapů nejšpatnější jsem já chlap."

"A dobrou noc, chlapci, půjdu spát,"

IV.

"Mám vás rád!"

Diana Henders byla zarmoucená. Od onoho neblahého přepadení, které se událo před několika dny, nedovedla vypustiti z hlavy myšlenky na ponuré okolnosti, které obviňovaly Bulla. Mezi Hendersovou rodinou a jeho zaměstnanci vždy byl velmi srdečný poměr oddanosti a lásky - a již to snad stačilo, aby Diana lámala své kopí na obranu kteréhokoliv z otcových chlapců. V případě Bullově přistupovaly kromě toho ještě jiné důvody, jež jí nedovolovaly, aby živila podezření viny, tkvící na Bullovi.

Nejen skutečnost, že vždy byl dobrým a svědomitým správcem, než i sám Bullův osobní vliv na Dianu nedovoloval jí, aby uvěřila, že on postřelil Macka Harbera, zaměstnance jejího otce, aby se zmocnil pytle s drahým kovem, který Mack přivážel z dolu. V její přítomnosti byl Bull vždy mlčenlivý a tichý. Nikdy si nedovolil ani nejmenší důvěrnost, ba ani ji nikdy nepojmenoval křestním jménem - jako to činili ostatní chlapci, kteří ji viděli vyrůstati z dětských střevíčků a ani si dobře neuvědomovali, že jest již dokonalou mladou lady.

Diana věděla, že Bull byl velmi rád s ní, než sama příliš nestála o jeho společnost. Byl příliš tichý a nemluvný, pravý opak příjemného společníka, jakého našla v Hal Colbym. Než v jeho společnosti cítila něco, co necítila ve společnosti žádného z ostatních mužů: pocit naprosté jistoty a bezpečnosti, že jí před čímkoliv na světě ochrání.

Od onoho dne, kdy byl zbaven svého správcovského místa a kdy proti němu vzniklo všeobecné podezření, jemuž se neubránila ani Diana sama, cítila v nitru osten podvědomých výčitek a chtěla mu nějak dát na jevo, že přece jen mu ještě důvěřuje.

Bylo pěkné nedělní ráno. Muži na farmě dávali do pořádku své úbory, spravovali potrhane řemení a odřena sedla, leštili kování i zbraně, natírali boty sádlem a černidlem, holili se a stříhali si vlasy.

Diana přešla kol noclehárny a zamířila k ohradě pro koně. Komukoliv řekne, aby jí osedlal koně, ten pojede s ní - byl to již dávný zvyk na farmě; tentokráte Diana přišla o něco dříve a chlapci, kteří ji viděli přicházeti a nebyli dosud hotoví se svým úbořem, činili se seč mohli, aby byli připraveni dříve než k nim dojde.

Texas Pete stříhal právě jednomu ze svých druhů vlasy. Právě ostříhal své oběti hlavu do polovice - na druhé půlce hlavy dosud stál les vlasů as 10 - 12 cm dlouhých - když v tom se ohlédl a spatřil přicházeti Dianu. Pete se dlouho nerozmýšlel a hodil nůžky i hřeben své oběti do klína.

"To ti pro dnešek stačí," řekl tak klidně, jako by se to rozumělo samo sebou a šel k ohradě pro koně, vyměřiv si cestu tak, aby musil potkat Dianu.

Znetvořený cowboy se hnal za Petem a křičel, jako když ho na nože bere.

"Pojďte sem, vy netvory, psí synu..." v tom však spatřil Dianu. Pramen výřečnosti mu náhle v ústech vyschl, zrudl jako pivoňka a rázem dvěma skoky zmizel v noclehárně.

Hal Colby sebevědomě se usmívaje, vyšel Dianě v ústrety - galantně smekl před ní své sombrero. Všichni chlapeři mu záviděli, jak skvěle a samozřejmě si vedl.

Bull seděl zády opřen o kmen bavlíku, čistě kartáčem hlaveň revolveru. Ačkoliv viděl Dianu vycházeti z domu, ani se neohlédl. Po neblahé srážce v baru uvědomoval si Bull, že se mu snad již nikdy v životě nepoštěstí vyjeti si s Dianou.

"Chcete si vyjeti Di?" tázal se Colby téměř důvěrným tónem, když Diana se k němu přiblížila.

"Ano, chci si vyjeti," odpověděla sladce Diana. "Chci právě říci Bullovi, aby osedlal mého Kapitána - vy ostatní máte dnes plné ruce práce.

Colby byl zaražen, než nehodlal se tak snadno vzdát.

"Já však nemám vůbec nic na práci," ujistoval ji. "Ale vy jste byl se mnou poslední dobou tak často," odvětila Diana.

"Víte přece, že raději jedu s vámi než jím," zašeptal roztouženě Hal.

Texas Pete přešel kolem, tvář se, jakoby něco hledal, vida však, že veškerá naděje jest marná, vrátil se do noclehárny.

"Nemyslím, že byste právě s ním si měla dnes vyjeti," naléhal Colby.

Diana však se nedala přemluvit. "Nebudte závistivý, Hale!"

"Víte, Di, že mám k tomu své důvody - Bull jest sice mým nejlepším přítelem - ale po tom, co se stalo, nemůžete mně mít přece za zlé. Kdyby o tom věděl váš otec, jistě by mluvil právě tak jako já."

Bull mezitím již šel do ohrady pro koně.

"Za chvíli jsem zde, Miss," zvolal Bull.

"S Bohem, Hale!" loučila se s úsměvem Diana s Colbym. "Aspoň budete mít dosti času připravit práci na zítřek - správce má vždy, jak sám víte, plné ruce práce," a otočivši se na podpatku, šla za Bullem k ohradě.

Když Colby se vracel mezi chlapce, viděl, jak mnozí se mu potutelně smějí. Texas Pete zastavil se přede dveřmi noclehárny a smekl polo žertovně a polo vážně sombrero a řekl, paroduje Hala:

"Chcete si dostříhat vlasy, Jime?" tázal se sladce. "Víte přece, že raději stříhám, než jím."

Colby, rudý zahanbením a hněvem uchýlil se do kanceláře.

Když nasedli Bull a Diana na koně, otázel se Bull:

"Kudy vyjedeme?"

"Chci se podívat do města na Macka, jak se mu daří," odvětila Diana, ostře se dívajíc Bullovi do tváře.

"Mluvil jsem o něm s Bobem, Divokou Kočkou včera. Říkal, že se mu daří zcela dobře. Byla to prostá rána do bočního svalu."

Hlas Bullův zněl při těchto slovech právě tak jako jindy.

"Viděl jste Macka od onoho přepadení?"

"Neměl jsem, dosud čas. Colby mne jak se patří zaměstnává, Mack se měl dříve a lépe bránit. Učinil hloupost, že po nich střílel teprve tehdy, když již oni napřed na něj namířili své zbraně. Vždyť byli na něj dva,"

"Choval se ale statečně," hájila Diana Macka. "Není zbabělý, hájil věrně majetek mého otce."

"To není pravá statečnost," opáčil Bull. "Bylo to holé bláznovství!"

"To právě značí pravé hrdinství." Stála na svém Diana.

"Tedy člověk, který spáchá sebevraždu, jest pravým hrdinou - aspoň dle vašeho mínění," poznamenal Bull, usmívaje se. "Ovšem, já jsem jiného mínění."

"Vy jste hrozný, Bulle. Zdá se mi, že nemáte vůbec srdce."

"To snad přece mám. Nebo aspoň jsem je měl..." Bull snad chtěl mluvit dále, podíval se však na Dianu, sklopil oči a vzdychl. "Ach, co je mi to všechno platno?" řekl smutně.

A chvíli mlčeli. Než podvědomý smysl pro koketerii jest v každé dívce příliš vyvinut, než aby jej mohla vždy utlumit - byla však příliš citlivou, než aby dovedla Bulla nevhodným slovem ranit. A tak Bull opět se první ujal slova.

"Bylo mi Macka líto, že byl poraněn - ale má štěstí, že nebyl zabit. Černý Koyot pravděpodobně jest jeho přítelem, proto jej šetřil."

"Jest to ale zlosyn!" řekla Diana. "Měl by býti pověšen na nejvyšším stromě v kraji."

"Ano, měl," souhlasil Bull, "to však musíte poradit Gum Smithovi až přijedeme do města."

"Gum Smithovi! Hm! Kdyby počestní lidé volili nejhoršího člověka z obce za šerifa, jistě by byl býval zvolen jednohlasně."

"Gum Smith jest dobrým šerifem," poznamenal ironicky Bull, "ale pro lupiče a bandity."

Diana neodpověděla. Myslíla na Bulla. Ze slov, která mezi sebou vyměnili, ani se ve své důvěře k němu neupevnila, ani však tuto důvěru nezviklala.

Poměrná lhostejnost vůči Mackovu zranění se dala vysvětliti zdejšími mravy a poměry, které střelbu a smrt téměř ztotožňovaly. Bullova poznámka, že Černý Koyot jest pravděpodobně přítelem Macka, mající vysvětliti poměrně lehké zranění, sice se mohla vykládati podezřele - ovšem každá věc má svůj líc i rub. Než, celkem vzato, Diana nebyla spokojena s výsledkem své zkoušky.

Když se ocitli ve městě u paní Donovan, našli Macka sedícího na verandě; kol něj seděli ostatní obyklí hosté paní Donovan, mezi nimi i Bob, Divoká Kočka. Mary Donovan stála ve dveřích, jednu ruku opřenu v bok, druhou sevřenu v pěst - energickými posunky dodávala důraz své řeči.

Když Diana Henders a Bull se před nimi náhle objevili, Mary Donovan ustala v řeči, jakoby ut'ala. Jistě právě hovořili o

někom z přichozích.

Trapné ticho bylo přerušeno srdečným a hlasitým přivítáním Mary Donovan. I pro Bulla nalezla Mary milé slovo. Z ostatních se choval vůči Bullovi přátelsky jediný Bob, Divoká Kočka - ostatní se tvářili, jako by tam Bull vůbec nebyl. "Pojďte dále," vyzvala je paní Donovan, "vypijete si číšku čaje a sníte několik cakesů." Než Diana Henders ani nesestoupila z koně.

"Ne, děkují paní Donovan," odvětila. "Přišli jsme se pouze podívat, jak se daří Mackovi, a pozeptati se, zda snad něco nepotřebuje." A obrátila se k Mackovi.

"Jsem již téměř zdrav, Miss," ozval se Mack. "Bylo to pouhé škrábnutí. Za několik dní se opět vrátím do dolu a zase budu dopravovati pytle s drahým kovem k dostavníku, jako obvykle." Při těchto posledních slovech podíval se Mack Bullovi přímo do tváře.

"Nuže," zvolala Diana, "jsem velmi ráda, že jest vám již lépe, a nemůžeme-li pro vás nic učiniti, vrátíme se na farmu," Diana vycítila trapné napětí, které vyzařovalo z tváří téměř všech přítomných a hrozilo každým okamžikem vybuchnouti v přímé obvinění, které by jistě končilo oboustrannou střelbou.

"Pojďme, Bulle," vyzvala svého průvodce. Když vyjeli z města ven, pohlédla Diana Bullovi náhodně do tváře. Byl zaražen - a jistě i Bull si všiml, že Dianě neušla změna jeho obvyklého, klidného výrazu.

"Dívím se, co ti chlapi proti mně mají. Každý z nich, kromě Boba, Divoké Kočky, po mně kouká, jako bych ho byl ukousl. I Mack se tak podezřele tvářil. Přece, když jsem střílel u Guma Smitha, ani jednomu z nich jsem nezkřivil jediný vlas na hlavě."

Diana nemohla rozeznati, zda Bull skutečně neví o hrozném podezření, které se sneslo na jeho hlavu, či zda jí chtěl namluviti, že příčina podivného chování mužů ve městě byla jeho střelba v Gum Smithově baru.

"Mrzí mne to velmi, Miss," vyhrklo to náhle z Bulla. "Nevím, co se to se mnou stalo. Od té doby, co jsem vám slíbil, že již nebudu pít, umínil jsem si, že se již nikdy neopiji. Mrzí mne to. Mohu doufat, že mi to prominete a poskytnete mi příležitost, bych napravil svůj poklesek?"

Bullův hlas zněl prosběně a vážně. Diana chápala, jak muž takového druhu, jakým byl Bull, těžce ze sebe vypravuje slova trapného doznání a měla s ním v té chvíli soucit.

"I mne to mrzelo, Bulle," pravila. "Důvěřovala jsem vám a mrzelo mne, že jsem se ve vás zklamala."

"Prosím, neříkejte, že mi nedůvěřujete, Miss," prosil Bull. "Potřebuji nutně, abyste mi důvěřovala."

"Já také vám chci důvěřovati, Bulle -" a náhle dodala: "A já vám přes to vše dosud důvěřuji!"

Bull položil svoji hrubou, upracovanou ruku na její něžnou ručku.

"Mám vás rád, Diano," řekl prostě a s důstojným klidem. V tom jeho hlasu nebylo znáti ani rozpaky, ani rozechvění.

Diana mu chtěla odpověděti, leč umlčel ji pokynutím ruky.

"Prosím neříkejte mi nic. Neočekávám od vás, že byste mne měla ráda. Chci pouze, abyste věděla, že já vás mám rád, že nad vámi bdím a očekávám toužebně okamžik, kdy mne zavoláte, bych vám přispěl ku pomoci. Máte otce, a i všichni ostatní na ranchi by pro vás skočili do ohně - nepotřebujete tedy valně mé pomoci, ale přesto je mi nyní mnohem lépe, když si uvědomuji, že jste přesvědčena o tom, že se na mne můžete spolehnouti. A nebudeme již o tom spolu mluvit, Miss. Oba si rozumíme. Proto také jsem od vás neodešel, když váš otec mne zbavil správcovství."

"Jsem skutečně ráda, že jste mi to řekl, Bulle," odvětila Diana. "Vaše slova by byla pro každou dívku ctí. Nemám dosud nikoho ráda, Bulle, a vězte, že zamiluji-li se někdy do někoho, neřeknu mu to slovy, jistě však to na mně pozná. Učiním pak něco, co bude výmluvnější nad slova. Ovšem, říkáva se, že muži jsou někdy ohavně slepí."

"Já bych nebyl slepým," pravil Bull. "Já myslím bych to poznal okamžitě, kdyby mně některé děvče mělo rádo."

"Až potkáte v životě to pravé děvče, jistě se do vás zamiluje," ujist'ovala jej Diana.

Bull kývl hlavou. "V to také doufám, Miss."

Diana se zarděla, uvědomujíc si bezděky dvojsmysl svých slov, který Bull jistě pochopil. Než přesto se sama sobě divila, proč se zarděla.

A jeli dále mlčky. Dianě působilo jistě rozpaky, že Bull byl do ní zamilován, než byla opět ráda, že jí tak upřímně a prostě vyznal svoji lásku. Bull byl prostý, nevzdělaný, hrubý a často i neotesaný cowboy, než to Dianě nevadilo, vždyť kromě svého otce a náhodných návštěvníků ze západu, jiné muže nepoznala od dob svého dětství. Kdyby sama měla Bulla ráda, nestyděla by se zaň. A pohlédla na něj s úsměvem na rtech.

"A nejmenujte mne, Bulle, Miss - nemám to ráda."

"Vy tedy chcete, bych vás jmenoval vaším křestním jménem?" tázal se Bull.

"I ostatní tak činí," pravila, "a i vy jste mne tak před chvílí pojmenoval."

"To mi jen tak v rozechvění vyklouzlo."

"A to mám právě ráda."

"Dobře, tedy, dovolíte-li, Miss," odpověděl Bull.

Diana se dala do hlasitého smíchu.

"Dobře tedy, dovolíte-li, Diano, chtěl jsem říci," opravoval se Bull.

"To zní mnohem lépe."

A tak Diana, aniž by si chtěla úmyslně zahrávati s ohněm, bezděky poskytla Bullovi slibnou naději - neuvědomovala si totiž, že vyzve-li Bulla, aby ji jmenoval Dianou na místo Miss, znamenalo to totéž, jakoby dovolila jinému muži, aby ji políbil.

Když se přibližovali k ranchi, želeli již z dále dva cizí koně, přivázané ke dvěma bavlínikům, stojícím nedaleko ochozu do kanceláře.

"Či jsou to koně?" tázala se Diana. "Dosud jsem je zde neviděla."

"Jsou to Wainrightovi koně ze severu. Viděl jsem je as před týdnem ve městě."

"Ach, ano, slyšela jsem již o nich. Pocházejí z východu. Pan Wainright prý nechce již déle žít na severu."
"Chce se prý zde v okolí zakoupiti," připojil. "Ale pastvy zde již je sotva tak pro nás."
Vjeli do ohrady a sestoupili s koní. "Díky, Bulle!" pravila Diana, podávajíc uzdu Bullovi. "Byla to dnes hezká vyjízdka."
"Děkuji vám i já, Diano."
Neřekl nic více, ale zabarvení hlasu při vyslovení Dianina jména bylo výmluvné, až příliš výmluvné. Téměř ji mrzelo, že mu řekla, aby ji jmenoval křestním jménem.
Když šla kolem kanceláře, zavolal ji otec.
"Pojďte dovnitř, Diano; rád bych vám představil naše nové sousedy."
Když Diana vešla, otec ji okamžitě představil:
"Moje dcera - pan Wainright."
Diana podala ruku tlustému muži s mhouřivýma očima a poté jí otec představil mladého Wainrighta.
"Pan Jefferson Wainright mladší - Diana, moje dcera."
Mladý Wainright byl hezký, libivý, as jedna či dvaadvacetiletý chlapec. Snad jeho úbor byl příliš výstřední, než to se dalo vysvětliti jeho prvním vystoupením na divokém západě. Byl dokonale vypraven, nechyběla mu ani stříbrná šerpa na sombreru, ani stříbrné ostruhy.
"Hrome, ten chlapec vypadá jako vánoční stromeček," prohodil Texas Pete, když poprvé spatřil mladého Wainrighta.
"Jen svíčky na něm chybějí."
"Vy žijete na severu za horami?" ptala se Diana zdvořile.
"Ano, odpověděl starší Wainright, "ale nemíníme tam zůstat. Pocházíme z Massachussetts - Worcestru - tam jsme zbohatli, získali jsme státní dodávky. Jeff si ale vzal do hlavy, že bychom měli začít obchodovat s dobyt看kem. Já tomu tak trochu rozumím - Jeff studoval v Harvardu - před rokem jsme sem přišli - ale na severu se nám nelíbí - proto se chceme přestěhovat sem."
"Právě jsem vysvětloval panu Wainrightovi, že by zde nebylo dosti píce pro nová stáda dobytka," vmísil se do řeči pan Henders.
"Na tom nezáleží - řekněte si jen cenu - řekněte si jakou cenu chcete. Koupím vaši farmu. Dle mého výpočtu mohl bych skoupiti polovinu zdejšího kraje. Jeff Wainright bude dobrým obchodníkem - poctivým obchodníkem - skutečně poctivým. Jen si řekněte svoji cenu - kolik žádáte za celou farmu, budovy, zemi, dobytek, zkrátka a dobře za vše."
Elias Henders se srdečně zasmál. "Kdoví, zda to vše, co chcete, bude na prodej."
"Mlčte! Chci to od vás koupiti - a Jeff Wainright dosud vždy dostal vše, co chtěl. Ale synu - měli bychom již jít."
"Musíte u nás zůstat na oběd," zdržovala hosty Diana.
"Když dovolíte a když to musí být," opáčil starý Wainright.
A tak zůstali na oběd.
Diana shledala, že mladší Wainright jest zcela příjemným společníkem. Byl to první kulturně vychovaný mladý muž, s kterým se Diana ve svém životě shledala. Jeho řeč i chování bylo zcela jiné než mravy hrubých cowboysů jejího malého, divokého světa. Uhlazené způsoby mladého Wainrighta na ní mocně působily. Zábavně dovedl hovořiti o nesčíslných věcech, s nimiž přišel do přímého styku a o nichž Diana věděla jen z vyprávění svého otce, nebo z knih. Dvě hodiny rozhovoru jí naplnily nitro mocným vzrušením - otevřely jí nový svět podivuhodných možností, o nichž snila ve svých dívčích snech a po nichž neskonale toužila.
Bylo sice nesporno, že mladý Wainright zdědil po svém otci rys sobectví, než Diana si toho při prvním rozhovoru nepovšimla, kochajíc se požitkem styku s člověkem sobě rovným. Že starý Wainright jest společensky nemožný, to poznala Diana ihned, než zdálo se, že syn nezdědil špatné vlastnosti svého otce, naopak ve světě si osvojil uhlazené chování.
Návštěva obou Wainrightů vzrušila nejen rodinu Hendersovu - i v noclehárně cowboysů bylo hotové pozdvižení.
"Čert aby je vzal!" zvolal Texas Pete.
"Koho?" optal se Shorty.
"Ty dva, co přišli! - Starý mne mohl poslat do Havaadu a zatím..."
V.
Táboření.
"V dnešní poště jest opět dopis od Wainrighta, Di," pravil Elias Henders své dceři as týden poté. "Žádá mne znovu, bych mu udal cenu, zač bych prodal celý svůj majetek."
"Pak bychom se mohli přestěhovat na východ a žít tam, že?" tázala se Diana.
Henders se pozorně zadíval do Dianiny tváře. Bylo v ní zřítí dávno potlačovanou touhu. Henders přešel pokojem sem a tam a položil Dianě lehce ruku na rameno.
"Vy byste chtěla ráda se odstěhovat na východ a žít tam, vidíte?"
"Jsem zde ráda, otče; než tam na východě existuje tolik věcí, které zde nikdy nemůžeme mít. Ráda bych poznala, jak jinde jiní lidé žijí. Ráda bych se ocitla ve velkém hotelu, ráda bych šla do divadla a do opery, ráda bych se stýkala s dobře vychovanými lidmi téhož stáří, jako jsem sama. Ráda bych se pohybovala ve společnosti, v níž se nikdo neopíjí a nerozstřeluje lampy," ukončila vesele Diana výpočet svých tužeb a přání.
"Vězte, Diano, že nemusím prodati zde svůj majetek, abychom se mohli odstěhovat na východ," pravil starý Henders, "Snad jsem se stal příliš sobeckým. Když vaše matka zemřela, umínil jsem si, že se již na východ nevrátím - zapomněl jsem při tom na vás, že vy máte tatáž práva na požitky, z kterých jsme se těšili my dříve. Farma znamenala pro mne celý můj svět - farma a vy."
"Ale kdo by zde vše vedl, kdybychom my byli pryč?"
"Ach, to by se již nějak zařídilo. Říkám vám to proto, že z vaší řeči jsem vycítil, že se domníváte, že nemůžeme žít na

východě, aniž bychom prodali farmu."

"Byla bych velmi ráda, kdybyste již jednou byl zbaven všech starostí," odvětila Diana. "A to nebude dříve, dokud neprodáte farmu i vše ostatní, jinak byste nemohl starostí, co se zde děje, ani spát."

"Ovšem, nevím, zaplatí-li starý Wainright tolik, zač celý náš majetek stojí," usuzoval starý Henders. "Sdělím mu své požadavky. Přijme-li je, dobře, prodám mu vše - ale na východ se postěhujeme v každém případě, ať již farmu prodám nebo ne."

"Jakou cenu chcete na něm požadovati?"

"Sedmsetpadesát tisíc dolarů - za farmu i za dům. Snad kdybych chtěl, dostal bych i více, než jest to slušná cena, získáme dosti a jistě i John s tím bude spokojen. Již několikrát mi psal, proč farmu i s dobyt看 neprodám a neodstěhují se na východ."

"Ano, máte pravdu, strýc John vždy si přál, abychom se k němu přestěhovali."

"Starý Wainright vlastně také nestojí ani o farmu a o dobytek, jako o náš dům. Nabízel mi milion dolarů za veškerá kutací práva v okolí - náš dům v to čítaje. Říkal mi, že sice náš dům bude brzy vyčerpán, ale okolí, že je na kovy dosud bohaté."

"Zdá se mi, že poslal ke mně svého slídíče, mám podezření na svého účetního, kterého nám sem poslal Corson během pobytu Johna Manilla v Evropě - ten jistě přišel na věci, o kterých dosud ani já nevím - ovšem já o nich vím, ale lidé se domnívají, že o nich nevím. Již po několik let vím, že podél naší hlavní štolý táhne se jiná, mnohem bohatší žíla kovu. John i já jsme nejprve chtěli zcela zůžítkovati prvou a pak se vrhnouti na druhou - měli jsme dosavad peněz více než dosti. Samotný dům stojí přinejmenším za deset nebo dvacet milionů."

"A ví to strýc John? Neobelstil ho snad někdo o pravém stavu věci?"

"Ne. Víte přece dobře, že strýc John se ve všem na mne spolehne. Naše společenství jest sice podivné, ale věřte, Dianó, že jest spolehlivé a zcela bezpečné. Pisemnou smlouvu jsme nikdy mezi sebou neuzavřeli, on však důvěřuje mně a já důvěřuji jemu. Jediné pojišťovací opatření, které jsme učinili, bylo, že jsme napsali své poslední vůle - já jsem odkázal vše jemu a on odkázal vše mně. Když jsme se oženili, napsali jsme nové testamenty. Kdybych zemřel já dříve, připadne vše jemu a až zemře on, rozdělí se vše rovným dílem mezi dědice z obou stran; a v obráceném případě totéž. Viděli jsme, že jinak se nemůžeme lépe postarati o své rodiny."

"Nemluvme však o těchto věcech," zvolala Diana. "Nemusíte žádný zemřít."

"All right, Di," zasmál se starý Henders, "máte vždy pravdu. Pohovoříme si raději o cestě na východ. Ovšem nemůžeme odejeti před jarem. Zatím se přesvědčíme o zdatnosti Colbyho. Dostojí-li svým povinnostem, mohli bychom mu svěřiti naši farmu. Nerad bych zde nechal spravcovati někoho cizího, obzvláště, když zde máme schopného, zapracovaného člověka. Co tomu říkáte, Di?"

"Nemohu se dosud přesně vyjádřiti, otče," odvětila. "Colby jest mně velmi příjemný a myslím, že jest i čestný a věrný, ale hospodářství a dobytku nerozumí tak jako Bull."

"Bull vůbec nemůže přijíti v úvahu," odvětil starý Henders. "Nemohu mu již důvěřovati."

"Rozumím vám a chápu vás, než věřte, otče, jest to s tím člověkem divné, nedovedu vám to vysvětliti; kdykoliv jsem s ním, plně mu důvěřuji."

"Jistě vás hypnotisoval. Doufám, že vám dosud nevyzval lásku," dodal vážným tónem.

"Ach, ano, všichni mi již vyznali lásku," pravila se smíchem, "leč Bull byl z nich poslední."

"Kdybychom zůstali zde na farmě, byl bych rád, kdybyste se provdala za některého hochu ze Západu; ježto však se stěhujeme na východ, nemusíte se zde zamilovati, poněvadž pak teprve poznáte rozdíl mezi zdejšími chlapci, s kterými jste se doposud stýkala a mezi kulturními muži, do jichž společnosti přijdete."

"Nemějte strach, otče, dosud jsem se zde nezamilovala; ale zamiluji-li se, pak to bude jen Hal Colby, nebo Jefferson Wainright."

"Starší snad?" tázal se Henders.

"Ten je směšný a mezi lidmi vůbec nemožný!" zvolala Diana.

"Ba, je to hrozný člověk. Tělo má jako vykrmený býk. Modrooký Jankee, kterému žádný prostředek není dosti nečestný, jen když jej ochrání před žalářem. Jeho syn zdá se však býti důvěryhodnějším."

"Je velmi zábavným a příjemným společníkem."

* * *

A mýjely krásné slunečné dny. Diana snila o cestě na východ. Vyjížděla si ven, jako obvykle, s tím neb oním cowboyem, nejčastěji však s otcem, neb s Hal Colbym.

Bull byl obvykle příliš zaměstnán, než aby jí mohl doprovázeti. Bull jistě si byl vědom, že Colby při rozdělení denní práce mu ukládá nejtěžší úkoly, než nereptal; všiml si také, že vždy, když Dianu doprovázel, poslal jej Colby příštího dne poté do horoucích pekel, ba často se stávalo, že byl i celé dva dny mimo farmu.

Posléze nadešel čas jarního rodea.

Jezdci z okolí se sjížděli, někteří i z dálky sta mil. Ranch Bar Y se podobal vojenskému táboru. Ze západního ranche byla přivezena spousta divokých koní - koní, kteří dosud necítili na svých hřbetech sedlo a v tlamě uzdu. Na jednoho jezdce připadlo po většině osm koní.

Přijel též Jefferson Wainright mladší. Byl vyšňořen, téměř bylo lze říci nevhodně. Zprvu si na něm starší cowboyové brousili svůj vtip, leč když všechny posměšky bodře přijímal a chytře oplácel a když večer u ohně hezky zpíval a vyprávěl, přijali jej mezi sebe, jako by se mezi nimi narodil. Často hovořil s Dianou. Byli mu přiděleni ke zkrocení čtyři koně. Colby mu vybral ty nejdívočejší bestie - staří cowboyové se škodolibě smáli. Když měl zajížděti prvního z nich, sešli se téměř všichni k této podívané.

I Diana tam byla. Když divoký kůň byl s námahou osedlán a do úst mu vraženo udidlo, byl puštěn do ohrady - byl to nádherný, černý kůň s bělorůžovým, chvějícím se chrípím a pružným, velbloudovitým zadkem.

Diana stála vedle Bulla.

"To bude kus perné práce," prohodil Bull.

"Neměli by panu Wainrightovi dovoliti, aby zajížděl právě toho nejdivočejšího koně," odvětila Diana. "Není zvyklý jezdit na takových zvířatech a může lehce přijíti o život."

"Proto právě mu Hal vyhledal takovou bestii," pravil Bull.

"Nemyslila jsem, že by Hal mohl býti tak zlomyslný. Jest to hanebné od něj!" zvolala Diana. "Někdo by měl zajetí toho koně namísto pana Wainrighta, někdo, kdo dovede s koňmi zacházeti - jako vy, Bulle," dodala Diana lichotivě.

"Chcete, abych já zajel toho koně?" tázal se Bull.

"Nerada bych viděla, aby ten mladý muž přišel o život."

Bull proklouzl řadou diváků a vstoupil do ohrady. Mladý Wainright stál několik kroků od divého hříběte, jemuž několik mužů s námahou připevňovalo klapky na oči. Bull si všiml, že mladý muž se chvěje strachem.

"Nechtěl byste, mladý muži, abych vám ho zajel?" zeptal se Bull.

"Myslíte snad, že to hříbě je příliš divoké?"

"Je divé, jako kansaský cyklon,"

Wainright zbledl. "Byl bych vám vděčen, kdybyste to sám dříve zkusil. Rád vám zaplatím za vaši námahu."

Bull mezitím došel již až ku koni. "Vyvedte ho na volné prostranství - když mám zajížděti takového ďábla, mám rád volné místo."

Vyvedli koně z ohrady. Hříbě divoce frkalo. Bull se postavil těsně k němu.

"Co to děláte?" tázal se Colby, který stál příliš daleko, než aby mohl slyšeti rozhovor Bullův s Dianou.

"Chci zajetí to hříbě pro mladého Wainrighta," odvětil Bull.

"Hledte si svého," vyhrkl Colby. "Budete zajížděti ty koně, které vám poručím a on také,"

"Zajedu toto hříbě," odpověděl resolutně Bull. Poté uchopil levicí uzdu těsně u huby hříběte, pravici položil na hřeben sedla; opatrně pak vložil levou nohu do třemene a pokynul muži, který stál koni u hlavy.

Páska z očí koně byla stržena a muž rychle odskočil. Hříbě sebou zmítalo, otočilo se a chtělo Bulla kopnouti, než ten již byl v sedle. Poté kůň - divoch se rozběhl ku předu, pak se rázem zastavil, strčil hlavu mezi přední nohy a zadkem zuřivě vyhazoval, snaže se dostat Bulla ze hřbetu dolů; přitom se prohýbal všemožně na strany, kroutil krkem - nic naplat.

Bull strhl z hlavy sombrero a tloukl hříbě do krku i do plecí, než to zuřilo tím více.

Hříbě vidouc, že takto se svého jezdce nezbaví, skákalo do výše, škubajíc prudce tělem na strany - Bull však seděl stále pevně. Hříbě, chvějící se strachem a zlostí, otáčelo hlavu a chtělo Bulla kousati do noh. Bull se snažil přivésti jej k rozumu ostrým bodnutím ostruhou, načež hříbě odpovědělo náhlým podtrhnutím zadních nohou, snažíc se sraziti do zadu svého jezdce - jen tak tak, že se Bull na zadku hříběte udržel a nepřepadl.

Jistě vám mnohý cowboy řekne, kam se má uskočiti, když kůň padá, než když divoký kůň úmyslně se s jezdcem vrhá k zemi, aby jej zalehl, jsou všechny výpočty předem marné a vše záleží na odvaze a na štěstí; a Bull měl štěstí. Když se hříbě vrhlo bokem na zem, šťastně uskočil.

Diana Henders cítila jak jí v hrudi bije vzrušeně srdce. Pak zřela, jak zvíře i jezdec se opět postavili na nohy a v mžiku byl Bull opět v sedle. Ostruha opět se zaryla koni do boku, hříbě ještě několikrát divoce skočilo, pak se umoudřilo a běželo dlouhým, pružným cvalem kupředu.

Za pět minut vrátilo se tryskem zpět, uštvané, zpěněné potem, chvějící se a uděšené - s Bullem v sedle.

"Nyní si na něj můžete sednouti vy," pravil Bull mladému Wainrightovi, když seskočil se sedla a hladil hříbě po plecích.

Hal Colby se hnal zlostně k Bullovi - Bull však seskočil nedaleko Diany, takže Hal slyšel, co Diana říká.

"Děkuji vám Bulle - litovala jsem pak, že jsem vás vyzvala, abyste zajel to divoké hříbě, obávala jsem se, že jste si ublížil, když se hříbě vrhlo k zemi..."

"Eh, to nic není!"

Colby odešel bez jediného slova. Sice mezi Colbym a Bullem vládl nepřátelský poměr již dříve, než oba se snažili před ostatními skryti svůj vzájemný odpor - od této chvíle však Colby dával všude najevo, že jest Bullovi nadřízen, Bull se pak neskryval svým pohrdáním Halem.

Jejich dřívější přátelství bylo zrušeno pro ženu - než to nebylo vše, byly zde ještě jiné závažnější okolnosti. Že Colby přijmul jeho místo, to samo již by bylo stačilo na dokonalou roztržku, a Halovo podezření, že Bull ví mnoho o přepadení v Čertově Rokli a o postřelení Macka Harbera, nepřidalo jistě k obnově přátelství - spíše naopak.

Dianu Henders mrzelo, že Jefferson Wainright dovolil jinému muži, aby za něj zajel divoké hříbě, přesto, že sama byla toho příčinou. Onoho večera snad byla vůči němu chladnější a upjatější, leč led jejího srdce roztál vlivem žhavé Jeffersonovy výmluvnosti. Během následujících týdnů mnoho svého času ztrávila s Jeffersonem, k malé ovšem radosti Colbyho a ostatních.

Příštího jitra po onom výjevu Elias Henders vyhledal sám pro mladého Wainrighta několik koní.

Všichni muži byli celé dny v sedle a proto vždy večer byli rádi, když se dostali na svá lůžka. Několik cigaret, krátký rozhovor a každý mizel ve tmě - jen bříkot ostruh prozrazoval, kudy se kdo ubírá k svému stanu.

"Viděl jsem dnes stopy Indžunů," prohodil jednoho dne vysoký, štíhlý Texasan. "As tučet jich tábořilo nahoře v horách. Stopy byly sotva čtyři hodiny staré."

"To mohli také býti mírumilovní Indžunové na cestě z rezervace," poznamenal jiný.

"Spíše to byli odrodilci," pravil Shorty. "Mně je to jedno, jak spatřím rudokožce, hned střílím,"

"A proč jste tak na válečné noze s Indžuny, Shorty?" tázal se Texas Pete. "Kdo ví, zda jste se s nějakým v životě setkal?"

"Jistě jsem s nimi měl v životě více co dělat než vy, vy sražený, potlučený, krivoooký zloději koní!" opáčil se smíchem Shorty.

Na opačném konci tábořiště, kdež byl vztyčen stan pro Dianu Hendersovou, seděla malá skupina kol plápolajícího ohně. Vedle Diany seděli její otec, Hal Colby a Jefferson Wainright mladší. Oba mladí muži, neměli-li právě co na práci, pohybovali se v Dianině blízkosti.

Colby si brzy uvědomil, že jeho sok má nad ním převahu svými uhlazenými mravy a chováním a proto mlčky pozoroval každý jeho pohyb i řeč, aby se něčemu přiučil. V duchu mladíkem z východu hluboce pohrdal, leč jinak mu prokazoval úctu a často s ním vyjížděl, aby se naučil jemným zdvořilostkám, které dle jeho mínění byly pravou příčinou Dianiny náklonnosti k Wainrightovi. Vypτάval se ho na mnohé věci, hovořil s ním o knihách a zapamatoval si jejich názvy, umiňuje si pevně, že si je opatří a přečte - Diana totiž s Wainrightem velmi často o knihách hovořila.

Bull naproti tomu se nikdy večer neobjevil u Dianina ohně a ve dne přidělil mu Colby takovou práci, že s Dianou se mohl řídkěji setkat než doma na farmě.

Vrozená Bullova skromnost se změnila téměř v úplnou mlčenlivost. Se svými druhy promluvil zřídka kdy a to ještě jen to nejnutnější, nikdy se ani neusmál; za to konal poctivě své povinnosti, takže byl všeobecně pokládán za nejzdatnějšího muže v celém tábořišti. Nenalezl se kuň, kterého on by nedovedl zajetí, neexistovalo nebezpečí, kterému by byl odhodlaně nečelil, žádnou práci neodřekl - a tak všichni jej ctili, leč každý se mu vyhýbal, kromě Texas Petea.

"Myslím, chlapi," pravil Elias Henders, vstávaje od ohniště, "že bychom měli jít spát. Zítra nás opět čeká perný den." Oba mladí muži vstali také; Colby se protáhl a zíval. "Máte pravdu, pane Hendersi," souhlasil, leč čekal až půjde také Wainright, nechť jej nechati s Dianou o samotě. Jefferson si právě svinoval cigaretu, aby získal času - naučil se teprve zde aspoň trochu dovedně svinovati cigarety - ovšem dosud přitom potřeboval obě ruce a šlo to dosti pomalu. Colby se na něj podíval, tuše, že jej chce tímto úskokem odstraniti. A proto sám také vytáhl chomáč tabáku z kapsy u košile.

"Musím si také ještě zapáliti cigaretu o váš oheň, Di, dříve než půjdu spát," prohodil jakoby na omluvu.

Hal přiložil papír, nasypal naň trochu tabáku a svinuv smotek, olízl okraj a sbalil cigaretu dovedně pravou rukou, přitlačiv mírně na střed, aby se později při kouření nerozvinula. Wainright si uvědomil, že má-li jakousi převahu nad Colbym v rozhovoru, existuje přece množství maličkostí, které nedovede tak dovedně provést jako obyčejný cowboy. Svinování cigarety byla jedna z oněch maličkostí, kterými Colby Wainrighta zastiňoval. Snad právě proto Colby si svinoval cigaretu v tomto kritickém okamžiku, aby nápadné porovnání vypadlo v jeho prospěch.

Wainright si zapálil svoji pracně smotanou cigaretu. Colbymu trvalo zapalování věčnost - spotřeboval tři sirky, než mu tabák chytl. Elias Henders mezitím již zmizel ve tmě za Dianiným stanem.

Diana chápala hru obou soků a stěž si ubránila smíchem. Byla zvědavá, kdo z nich vyhraje a byla na rozpacích, zda je oba nemá poslati na lůžko. Než Wainright rozluštil situaci.

"Pojďme, Colby," řekl, položiv ruku Halovi na rameno, "zbytečně zdržujeme Miss Henders - Dobrou noc, Miss Henders," a zatočiv sombrerem, měl se k odchodu, táhna Colbyho sebou. Sotva však ušli dvacet kroků, Wainright se zastavil a obrátil.

"Haló, Miss Henders," zvolal, "chtěl jsem se vás ještě na něco zeptati!" a již kráčel chvatně zpět. "Nečekejte na mne, Colby," řekl svému druhovi, "přijdu za okamžik za vámi."

Colby zíral překvapeně na Wainrightův nenadálý návrat, odhodil zlostně cigaretu, zašlápl ji a potichu zaklel. "Však já na něj přece vyzraji," mumlal pro sebe. "V řeči na mne vyzraje, ale přece se v Arizoně nedá vše vyhrát řečí. Prokletý chlapec!"

Wainright mezitím již došel k Dianě. "Dnes jest příliš nádherná noc - bylo by hříchem jít spát," pravil, "a dosud se mi nikdy nenaskytla příležitost, abych si mohl s vámi od srdce promluvit. Colby je stále kolem vás, jakoby měl spachtován veškeren váš volný čas - a přitom je s ním těžký rozhovor - dovede mluvit pouze o kravách."

"Pamatujte však, že krávy jsou předmětem, který nás zde v Arizoně nejvíce zajímá - vězte, že krávy znamenají zde pro nás vše, celý náš život."

"Ano, vím, leč podobný rozhovor se hodí nanejvýše pro muže; než pro vás, Miss Henders, existují v životě jistě jiné zajímavější věci, než krávy a cowboys. Vy milujete hudbu a knihy a nemůžete popřít, že o nich ráda hovoříte. Vy patříte do Bostonu a ne sem."

"Přestěhujeme se, ne sice do Bostonu, ale do Nového Yorku - hned po rodeu - odjedeme odtud s otcem," pravila Diana.

"Ne! Skutečně? Jest to možno? To bude nádherné! I já se vrátím do Nového Yorku. Mohli bychom jeti všichni společně."

"Proč ne, to by bylo zcela hezké," souhlasila Diana.

"Ale nechtěla byste zůstat přece zde?" otázal se Wainright vzrušeně, uchopiv ji neočekávaně za ruku. "Miss Henders!" zvolal. "Diano! Nechtěla byste zde zůstat po celý život? Vystavěl bych zde pro vás nádhernou farmu - náš příští domov - učinil bych vás šťastnou - mám vás rád, Diano. Mohli bychom se vzít, než bychom odjeli na východ. Jak by to bylo nádherné, kdybychom ztrávili své líbánky v Evropě. Mohli bychom spolu procestovati celý svět. Peníze jsou pro mne ničím. Nemusím vám přece říkat, jak jsem bohat."

"Ne," odvětila Diana, "váš otec nám to neopomenul sdělit," a odtáhla svoji ruku.

Zdálo se, že Wainright si nepovšiml jemné narážky na chlubitost svého otce.

"Řekněte mi, prosím, že i vy mne máte ráda," naléhal Wainright, "Řekněte mi, že si mne chcete vzít za muže."

"Ale já nevím dosud, mám-li vás vůbec ráda," odvětila Diana. "Sotva jsem vás poznala a ani vy mne dosud neznáte tak dobře, abyste se mohl rozhodnouti pro společný celý další život se mnou."

"Ach ano, již dávno jsem se rozhodl," zvolal. "Rád bych vám to dokázal. Slova jsou tak malicherná - nemohu vám tlumočiti moji neskonalou lásku, Diano. Ctím vás, zbožňuji vás. Není obětí, které bych pro vás nebyl schopen. Svůj život bych za vás, Diano, obětoval a děkoval Bohu za vzácnou příležitost, kterou mi poskytl, bych vám mohl prospěti!"

"Ale já nechci, abyste pro mne umíral. Chci abyste šel spát a mně dal čas na rozmyšlenou. Nikdy jsem dosud nikoho neměla ráda. Snad vás mám ráda a nevím o tom. Než nemáme na spěch. Dříve než se postěhujeme na východ, dám vám svojí odpověď. A nyní jděte spát."

"Ale řekněte mi, drahá, že mohu alespoň doufat," žadonil Wainright.

"Máte-li mne skutečně rád, budete doufat tak jako tak," odvětila Diana se smíchem a vklouzla do stanu. "Dobrou noc!"

VI.

Rudokožci.

Příštího jitra vyzval Colby Wainrighta na vyjížďku. Rozhodl se jeti s ním nejdívočejším územím - bude-li při tom nezkušený mladíček zabit, co na tom, on za to přece nebude zodpověden. Colbyho plány zhatili starý Henders s Dianou, kteří vyjeli s nimi.

"Jedte s Wainrightem napřed, Hale," pravil starý Henders, "Diana pojedje se mnou za vámi."

Colby mlčky přikývl a zabodl ostruhy koni do boku; Wainright se k němu přidal. Ani jednomu z obou mladých mužů nebylo nenadále uspořádání vyjížďky příliš vhod - ačkoliv za jiných okolností by byli jeden i druhý pokládali za čest, strávit téměř celý den ve společnosti starého Henderse.

"Máme dnes nádherné ráno!" zvolal Henders. "Bůh sice v mnoha ohledech zapomněl na Arizonu, ale přece jí neopomenul darovati nejpodivnější jitro na světě."

"Nitro člověka se plní vznešenými city!" zvolala Diana.

"Opájí člověka jako víno," souhlasil Henders.

"Ale Bull se drží, že? Zdá se mi, že od oné noci v Gumově baru neměl ani kapky alkoholu v ústech."

"A pracuje za čtyři," poznamenala Diana.

"Což o to, pracoval vždy dobře - jest to ostatně nejpilnější a nejzdatnější cowboy v celém kraji - nenajde se člověk, který by dovedl lépe jezdit, zajíždět, oceňovati jakost i váhu, pěstovati dobytek, jako on."

"Jest to skutečně podivuhodný člověk," pravila Diana. "Ráda jej vidím v sedle - zdá se mi, že Bull jest neodlučitelnou součástí této krajiny. Jsem hrdá, že Bull jest v našich službách. Doufám a věřím pevně, že se již nikdy neopije."

Elias Henders potřásl nedůvěřivě hlavou. "Obávám se, že se mu nebude od nás chtít, každý by si lehce našel příčinu k výpovědi, leč Bull ne - zná jen svoji práci, která jej i od pití dovede ochránit. Kdokoliv jiný by jej okamžitě přijal a nehleděl by na to, zda pije či nepije. Štěstí ještě, Dianu, že Bull si vás příliš nevšímá - jsem tomu velmi rád. Neraď bych viděl, kdybyste se zajímala o člověka podobného druhu jako je Bull. Nemiluji žvanily, nemám však v oblíbené také nemluvy se svázanými ústy, jako je Bull. Obávám se dokonce, že Bull mlčí proto, poněvadž nemá čisté svědomí a strachuje se, aby se neprorekl."

"Zdalipak víte, otče, co se přihodilo v minulé noci?" otázala se náhle Diana.

"To nemohu přece vědět!?"

"Jefferson Wainright mi vyznal lásku a požádal mne o ruku."

"A co jste mu odpověděla?"

"Co dle vašeho mínění jsem mu měla odpovědět."

"To záleží na tom, zda se o něj zajímáte, či ne," odvětil starý Henders.

"Zamlouval by se vám jako zeť?"

"Vyvolila-li byste si jej za manžela, ovšemže ano - musil by se mi ostatně zmlouvati i ďábel, kdybyste se zaň provdala."

"Není to přece zlý člověk, není-liž pravda?"

"Špatně jste mi porozuměla. Zdá se mi, že jest to, celkem vzato, zcela příjemný hoch. Mohl by vás zahrnouti vším, nač byste si jen vzpomněla a zavedl by vás do společnosti, do níž patříte a nemusila byste se zaň nikde stydět; ale nezamlouvá se mi příliš jeho otec."

"Jeho otec jest ztělesněnou překážkou," souhlasila Diana.

"Máte toho chlapce ráda, Di?" otázal se starý Henders.

"Nevím dosud sama. Chce, abych se za něj provdala dříve než půjdeme na východ, chce, abychom jeli všichni společně."

"To je roztomilý nápad! Vzít sebou na svatební cestu své otce! Nemusíte se mnou počítati, doprovází-li vás jiný muž na východ, nemusím při tom býti já - zůstanu zde."

"Dobře, ale dosud s ním nejdu. Řekla jsem mu, že mu odpovím dříve než se vydáme na cestu."

"To jste měla dobrý nápad - taková věc potřebuje přece čas na rozmyšlenou. Ale co je s Halem? Domníval jsem se, že i jemu jste byla tak trochu nakloněna."

"A jsem dosud," odvětila vesele Diana. "Jsem-li s jedním, líbí se mi právě ten, s kterým jsem, a jsem-li s druhým, líbí se mi opět druhý."

"A jsou-li s vámi náhodou oba - snad v takové chvíli byste mohla nejlépe rozhodnouti,"

"Myslila jsem již na to - oba je v duchu porovnávám, než Hal vždy při tom přijde zkrátka. Totiž tehdy, když sedíme u ohně a hovoříme, jsme-li však v sedle, vypadne srovnání vždy v Halův prospěch."

"Lidé však nemohou strávit celý svůj život v sedle," poznamenal starý Henders.

Diana vzdychla. "Jsem tím vším hrozně zmatena. Jsem si jista jen jediným: že totiž se provdám buď za Hal Colbyho nebo za Jeffersona Wainrighta."

"Ne, ne! Za jiného ne!" zvolala vzrušeně Diana.

Bylo již po poledni, když se vraceli zpět k tábořišti, ženouce před sebou houfce dobytka, sehnaného z úbočí kaňonu, Elias Henders a Diana jeli kus cesty za Colbym a Wainrightem. Henders vyjel na malý pahorek, aby se ještě rozhlédl po

krajině, zda někde za křovinami se neskryl některý zatoulaný houfec dobytka, Diana jela těsně za ním. Celá krajina byla ponořena v hluboké ticho. Stáda krav se volně ploužila dolů na rovinu. Bylo slyšet jen dusot kopyt Dianina koně, vystupujícího na pahorek a vrzání kůže na sedle.

Vtom se ozval výstřel a Hendersův kůň klesl rázem k zemi, jako by ho někdo podetnul. Henders se sebral ze země a vytrhl revolver z opasku.

"Honem, pryč odtud, Diano!" zvolal na svoji dceru, "Jsou to Indiáni. Pojedete-li odtud jako d'áblice, budete kryta pahorkem a zachráníte se."

Diana se obrátila a ohlédlá na Hala a Wainrighta, kteří byli asi čtvrt míle napřed. Oba, zaslechnuvše výstřel, zastavili své koně a zírali na místo, odkud padla rána - jistě ze svého místa viděli Indiány.

Poté Hal Colby vbodl koni ostruhy do boku a hnál se s větrem o závod směrem k pahorku, k Dianě a Hendersovi, Wainright váhal, díval se chvíli na Indiány, pak se ohlédl směrem k údolí, kde bylo tábořiště, vzdálené asi patnáct mil. A náhle otočil prudce koně a dal se na šílený útěk do tábora.

Diana si při pohledu na zbaběle prchajícího Wainrighta vzpomněla na jeho vášnivá slova, kterými jí zahrnoval minulé noci: "Ctím vás, zbožňuji vás. Není obětí, které bych pro vás nebyl schopen. Svůj život bych za vás, Diano, obětoval a děkoval bych Bohu za vzácnou příležitost, kterou mi poskytl, bych vám mohl prospět!"

Stáhla zatrpkle rty a pohrdlivě trhla hlavou k mizící postavě Jeffersona Wainrighta - pak se ohlédlá na Colbyho. Jak nádherně v této chvíli vypadal! Vytrhl z opasku těžkou pistoli a jel kupředu jako d'ábel - a ne k pahorku, nýbrž přímo na Indiány. Když zmizel za pahorkem, ozvaly se střelné rány - rány z Halovy pistole i z pušek rudokožců. Starý Henders ustal poté na chvíli ve střelbě a řekl Dianě:

"U Boha, Di, vy jste ještě zde? Pospěšte si! Dosud jest čas. Hal je rozehnal, ale za chvíli se opět vrátí. Jest jich asi tučet. Jedte zpět do tábořiště pro pomoc."

"Mr. Wainright to již obstaral za mne, otče," pravila Diana. "Otče, po celý svůj život byla jsem s vámi, a dvou přece není třeba k přivolání pomoci. Potřebujeme zde všech našich zbraní, než nám naši přijdou ku pomoci," A přes odpor otčův sestoupila s koně a přikrčila se k zemi.

Přes vrcholek pahorku zřela, jak Colby tryskem přijíždí k Hendersovi a k ní; Indiáni kroužili kol něj as ve vzdálenosti čtvrt míle, pronásledující jej. Nedaleko pahorku ležel v trávě zastřelený Indián. O kus dále vpravo ubíhal za svými druhy kůň bez jezdce.

Diana si lehla na zem vedle otce; oba měli pistole připraveny k ráně, aby mohli krýti Colbyův ústup, kdyby se rudokožci přiblížili na dostřel.

"Kdybychom zde měli několik pušek," prohodil Elias Henders. "Kdybych zde měl svojí třicítku, dovedl bych je udržeti v šachu, dokud by moji chlapci nepřišli."

"Hodinu to zde vydržíme tak jako tak a mezitím jistě přijdou nám naši na pomoc."

"Budeme se činiti, seč budeme moci, ale přesto, Di -" v tom se starému Hendersovi zlomil hlas, "nedopust'te, aby vás dopadli živou. Může se snadno stát, že naši nepřijdou již včas."

"Wainright nedovede jeti ostře - někdo z našich by tam byl mnohem dříve. Byť by i koně schvátíl, ale přece by dojel včas. Možná, že třeba nebude nikdo v táboře kromě kuchaře - toho se nejvíce obávám."

"Eh, co! Budeme se činiti, seč budeme moci - ale pamatujte, co jsem vám řekl - ušetřte si alespoň jednu ránu. Rozumíte?"

"Ano, rozumím vám, otče."

Colby mezitím vyjel na úbočí pahorku, stanul vedle Diany a Henderse a pružně se svezl se sedla.

Poté mlčky vzal svého koně za uzdu a přiložil mu pistoli k hlavě, vpálil mu ránu mezi oči.

Diana Henders poděšeně vzkřikla; Hal poté šel k jejímu koni. Diana se obrátila a zakryla si dlaněmi oči, aby nebyla svědkem hrůzného divadla. Třeskla rána a země temně zaduněla pod mrtvým tělem koně. "Skrčte se za tělo mého koně, Di," řekl Colby a sám přivlekl mrtvolu Dianina koně blíže k mrtvolám obou ostatních koní, utvořiv z nich trojúhelníkovitou hradbu. Henders s Colbym si podali ruce - Diana mezitím pálila po blížících se rudokožcích.

"Doufám, že se udržíme než naši přijdou," prohodil Colby.

Hal byl klidný a chladnokrevný - právě tak klidný a chladnokrevný jako Jefferson Wainright v bostonských salonech. Diana si toto srovnání uvědomila právě v okamžiku, když cílila na polonahého rudokožce a minula se cíle. Střelila znovu a tentokrát Indiánu uvázl bojovný pokřik v hrdle, zamával rukama, uchopil se za život a skácel se s koně k zemi. Hal Colby mohl si osvojit chladnokrevnost a klid v bostonských salonech, leč bylo velmi nepravděpodobno, že by Jefferson Wainright si kdy mohl osvojit klid a chladnokrevnost uprostřed řvoucího kruhu polonahých, pomalovaných, útočících Indiánů.

Indiáni objížděli v užších a užších kruzích kol pahorku a stříleli. Cíl jejich byl velmi nejistý a mohli zasáhnouti pouze náhodou. Když Diana zastřelila jednoho z rudokožců, kruhy se opět roztáhly a rudoši se uchýlili mimo dosah bambitek. Sjeli se do houfu a dle divokých posunků bylo lze usouditi, že se o čemsi radí.

"Jistě si vymýšlejí na nás nějakou čertovinu," pravil Henderson.

"Doufám, že je nenapadne se rozdělití a stříletí na nás z různých stran," prohodil Colby. "Učiní-li tak, pak se můžeme loučiti se světem. Jen kdyby zde s námi nebyla Diana. Hrom aby uhořel do toho zeleného mladíka! Kdyby nebyl utekl, mohla jste se zachránit. A vy aspoň dovedete jezdit tryskem a jemu to bude trvati věčnost. Naše kůže mohla mít naději na záchranu a vy byste byla v bezpečí. A podívejte se! Rudoši se rozdělují."

"Ano, opět nás obkličují," pravila Diana.

"Budou-li po nás stříletí," řekl Henders, "počkejte Hale až budou zcela blízko, pak teprve vstaňte a palte. Vy Di, ležte těsně při zemi. Nehýbejte se. Dívejte se jen po nás a až uvidíte, že jest po nás obou veta, pak víte, co máte dělati."

Hal Colby se podíval na krásnou dívku, schoulenou mezi ním a otcem a porozuměv Hendersově řeči, zaklel: "Hrom aby

uhodil do toho zeleného mladíka."

"Snad jsem neměl odstřelit oba koně," prohodil Hal. "Diana se mohla aspoň včasným útekem zachránit."

"Učinil jste dobře, Hale," ujíšťoval jej Henders. "Diana nás nechtěla opustit - vyzval jsem ji již dříve, než nebylo to nic platno - a ostatně jest již pozdě."

"Také jsem si myslel, že jest již pozdě - ale kdoví. Teď, když jde do tuhého, měl by tu býti ten zbabělec Wainright!"

"Již se na nás ženou!" zvolala Diana.

A skutečně rudoši se hnali na ně se všech čtyř stran; jejich divoký válečný pokřik se rozléhal v sluncem zalitém údolí.

Tři obležení se schoulili k zemi a čekali. Dokud se rudoši nepřiblížili na pětadvacet yardů, nepromluvil nikdo ani slova.

Poté zvolal Henders: "Vzhůru!" a sám vstal a začal pálit do rudokožců, Colby se zvedl téměř současně a též střílel.

Diana, na místo, aby zůstala ležeti na zemi, jak jí otec poručil, útočila na rudochy jako muži.

"Ležte, Dianu!" vzkřikl na ni otec. Její odpovědí byla rána z revolveru, která skolila koně jednoho Indiána.

Colby a Henders zastřelili každý jednoho rudokožce, Colby kromě toho i koně. Rudí byli velmi blízko a skýkali nádherný terč pro kule bělochů. Každá rána z jejich revolverů značila krev a smrt.

Poraněný kůň se rozběsnil a prchal šíleným tryskem po úbočí pahorku dolů; jiný se zakolísal a srazil svého pomalovaného pána k zemi; jeden z rudých bojovníků byl poraněn do boku a prchal seč mu síly stačily; jiný klesl bezvládně k zemi, tváří do trávy. Dva rudoši, pod nimiž byli zastřeleni koně, uchopili své vystřelené pušky jako kyje a hnali se po Dianě a Colbym. Elias Henders v téže okamžiku zamával rukama křečovitě nad hlavou, revolver mu vypadl z bezvládných prstů a padl na mrtvolu svého koně. Colby střílel svého protivníka do břicha a spěchal Dianě na pomoc. Urostlý rudý náčelník se právě rozmáchl puškou po Dianině hlavě - Diana stiskla spoušť své bambitky, leč rána nevyšla. Colby skočil po rudochovi a snažil se mu vyrvat pušku z ruky, Indián vytrhl z opasku nůž - oba zápolíce, svalili se na zem - Colby se snažil rozpoltit rudochovi rukojetí pistole hlavu.

Diana Henders nabíla znovu svoji pistol a rozhlédla se kolem, odhadujíc situaci. Ostatní bojovníci byli sice rozptýleni po celém údolí, ale opět se s divým řevem sjížděli, vidouce, že vítězství se kloní na jejich stranu.

Elias Henders se vzb chopil, opřel se o loket a zíral na bojující. Viděl, že jsou ztraceni.

"Di!" zvolal. "Moje milé děvče! Nečekejte až jim padnete do rukou, zastřelte se raději sama."

"Ještě ne!" vzkřikla Diana a spěchala Colbymu na pomoc. Ovšem musila střílet po rudokožci zblízka, aby snad neporanila Hala.

Ze zadu bylo slyšeti dusot kopyt koní rudochů, tepajících vyprahlou půdu. Podle zvuku bylo lze seznati, že jsou velmi blízko, A vtom se podařilo Colbymu uchopit rudocha za hrdlo a odklonit mu hlavu stranou. Na tento okamžik Diana čekala. Přikročila ještě blíže, třeskla rána a rudoch klesl bezvládně Colbymu do náručí.

A v téže chvíli ozval se na druhém konci údolí pustý řev. Pravděpodobně zbylí rudoši spěchali svým druhům na pomoc.

Colby pustil mrtvolu náčelníka a stanul vedle Diany. Oba se ohlédlí směrem, odkud zazníval řev - zřeli dva muže na koních, jedoucí tryskem přímo k nim.

"To je Bull! To je Bull!" vzkřikla Diana Henders. "Bull a Texas Pete."

Koně bělochů letěli jako d'ábli. A muži na nich řvali jako praví synové pekel. Indiáni - zbylo jich pět, uslyševše řev, couvli stranou a ustali ve střelbě. Viděli, že běloši dostali posilu, zřeli své vlastní mrtvé a dali se na zmatený úprk směrem k opačnému konci údolí.

Ale Bull a Texas Pete nemínili je propustit jen tak beze všeho. Pronásledovali je téměř celou míli - tak dlouho, až uznali, že jejich uštvaní koně nemohou stačit šílenému úprku rudochů. Pak se obrátili a pomalu se vraceli ke svým na pahorek. Diana, vidouc, že je po boji, klekla k otci a vzala jeho hlavu do svých něžných rukou. Colby poklekl s druhé strany, aby jí pomohl. A vtom Diana na něj zděšeně pohlédla.

"Ach! Pro Boha! Hale! On jest mrtev!" A zakrývajíce si tváře dlaněmi, dala se do pláče.

Hal, nejsa zvyklý na ženské slzy a na tak nesmírnou bolest, nevěděl, co by měl říci a proto jí mlčky objal a přivinul k sobě. Plakala v jeho náruči, opírajíc hlavu o jeho hrud'. A tak je našli Bull a Texas Pete, když vyjeli na pahorek a slezli s koní. Okamžitě pochopili, co se stalo, pochopili, že nejen Elias Henders starý dobrý muž, kterého oba ctíli a milovali, padl zákeřnou ranou rudocha, ale chápali i více - aspoň Bull jistě.

Ve výrazu tváří Diany a Colbyho zřel navždy pohřbeny své naděje, o nichž snil a jimiž se těšil. A sevřev zatrpkle rty, pozvedl tělo svého hospodáře a opřel je o sedlo a bok zastřeleného koně.

"Vy, Miss, si sednete na Petova koně," řekl měkce. "Vy, Colby, půjdete s Miss napřed, Pete a já dopravíme domů starého muže."

Všichni vyhověli bez odmluvy jeho rozkazu. Přesto, že Bull již nebyl správcem, dovedl si vždy v rozhodné chvíli získati autoritu. Kdekoli byl, všude vystupoval jako rozený vůdce. A jiní, ačkoliv jej neměli rádi a nedůvěřovali mu a podezírali jej, bezděky poslouchali. Snad proto, že byl statečným mužem, který dovedl vždy rychle uvážiti situaci a rozhodnouti se pro to pravé - lásky svých druhů a vůbec svých bližních si nedovedl získati.

Když Diana s Colbym již zmizela za pahorkem, Bull s Petem přivázali pevně Hendersovu mrtvolu k sedlu a truchlivý průvod se vydal na pomalou cestu do tábořiště.

VII.

Odchod Wainrightů.

As týden neb deset dnů po pohřbu Eliase Henderse přijel na ranch Bar Y široký kočár, z nějž vystoupili oba Wainrightové, starší i mladší. Okamžitě se ubírali dovnitř do domu. Nalezli Dianu v kanceláři, zapisující do knih - vedla knihy i za života svého otce, když náhodou neměli účetního - nyní jí přišlo velmi vhod, že se v tom dobře vyznala. Diana pozdravila slušně oba příchozí, leč v jejím hlase nebyl ani stín srdečnosti, Setkala se s nimi poprvé od neblahého okamžiku otcovy smrti - když se vrátila s mrtvolou Eliase Henderse do tábořiště, odešla se setkat s mladým

Wainrightem.

"Chtěli jsme k vám přijeti teprve o několik dní později," pravil starší Wainright. "Ale přece jsme usoudili, že třebaš potřebujete pomoci neb rady. Jsme vám oba se všemi svými schopnostmi k službám."

"Jste velmi laskaví," odvětila Diana, "ale vězte, prosím, že zde mám tolik dobrých přátel, že jsem ani nepomyslela na to, abych ještě vás obtěžovala. Každý byl ke mně velmi přívětivý a laskav."

"Nechtěli jsme vás nikterak urazití svojí nabídkou, pokračoval starý Wainright. "Vše, co nám bude možno, jsme pro vás ochotni vykonati. Potřebovala-li byste vypomoci k uspořádání poměrů nějakou peněžitou sumou - vzpomeňte si jen na Jeffersona Wainrighta, který jest vám vždy k službám."

"Děkuji za nabídku, ale nepotřebuji," odvětila jemně Diana.

Wainright vstal pomalu z křesla a vsunul své masité ruce do kapes.

"Půjdu se na chvíli projít," řekl rozpačitě, "Myslím, že mladí lidé si mají vždy co o samotě říci," a významně svrstiv obočí, zmizel za dveřmi.

Když odešel, nastalo trapné ticho. Posléze Jefferson Wainright mladší as dva neb třikrát hluboce vzdychl a řekl:

"Otec mluvil zcela správně. Rádi bychom vám byli nějak prospěšní - a pak, po naší poslední rozmluvě, Dianu, jsem se domníval, že mám určité právo vám nabídnouti pomoc."

Diana se po těchto slovech uraženě vzpřímila, "Myslím, že učiníme lépe, zapomeneme-li na to, co bylo, pane Wainrighte," odpověděla ostře.

"Ale vy jste mi slíbila určitou odpověď."

"Po tom, co se od oné chvíle přihodilo, jistě víte moji odpověď a nemusíte připustiti, abych vás jí ponižovala."

"Chcete tím říci, že mnou pohrdáte jako jíní v táboře, že jsem jel pro pomoc. Kdybych ji nebyl přivolal, nebyla byste dnes na živu. Myslím, že jsem jednal zcela správně," pravil podezřívavě Jefferson.

"Ano, jak myslíte," odvětila ledově Diana, "a Hal Colby provedl ohromnou hloupost, když riskoval svůj život pro otce a pro mne."

"Soudíte mne nespravedlivě, Dianu, vždyť průběh událostí dokázal, že jsem jednal zcela správně. Potkal jsem Bulla a toho Texasana na poloviční cestě do tábora a poslal jsem vám je na pomoc."

"Ano, a kdyby oni byli bývali téhož smýšlení jako vy, byli by obrátili koně a jeli do tábora pro další pomoc jako vy - než byli to stateční chlapci a neuvažovali dlouho a přesto, že byli jen dva, div neuštvali své koně a jeli nám na pomoc, ač jste jim namluvil, že jsme obklopeni stem Indiánů."

"Ach, domníval jsem se, že mi nebudete vše vykládati ve zlé - připouštím, že jsem tehdy byl vzrušen a nezachoval jsem se tak, jak jsem se měl zachovati - pamatujte však, prosím, na to, že jsem zde v nezvyklém prostředí. Dosud nikdy jsem nestál sverepým Indiánům tváří v tvář a myslil jsem, že učiním nejlépe, půjdu-li vám pro pomoc."

"Buďte shovívavou, Dianu a poskytněte mně jinou příležitost, bych se vám mohl ukázati v pravém světle. Provdáte-li se za mne, odvedu vás z této zapomenuté země do civilisovaného světa, kde nejsou Indiáni."

"Pane Wainrighte, vězte, prosím, že vás nechci urážeti, ale musím vám říci, že byt' byste byl posledním a jediným mužem na světě, nikdy bych se za vás neprovdala - nemohu se provdati za zbabělce - a vy jste zbabělcem. A byl byste právě takovým zbabělcem i na východě, kdybyste se ocitl v nebezpečné situaci. Naši někteří chlapci jsou také z východu - Hal Colby se narodil ve Vermoutu - a onoho dne, kdy vy jste zbaběle utekl, také stál poprvé v životě tváří v tvář rudochům - nyní víte, proč se za vás nemohu provdati."

Mluvil a hluboce, jako její nebožtík otec - tón jejího hlasu byl ostrý jako nůž. "Jsem pevně přesvědčena, že kdybyste tehdy nebyl utekl, mohli jsme se rudochům ubrániti a otec by nebyl nadarmo obětoval svůj život."

Diana při řeči vstala a i Wainright se zvedl z křesla. Pak zamířil ke dveřím. Na prahu se zastavil a obrátil se k Dianě.

"Doufám, že nikdy nebudete litovati svého rozhodnutí," řekl ponuře - a v tom hlasu bylo znáti pohrůžku.

"Ujišťuji vás, že nikdy. S Bohem, pane Wainrighte,"

Když odešel, zachvěla se a klesla do křesla. Toužila po tom, aby Colby byl u ní. Toužila po přítomnosti někoho, kdo by ji posílil, kdo by jí dal na jevo, že jest v jeho blízkosti zcela bezpečna - kdo by jí dal na jevo, že jest zcela schopen nahraditi jejího otce.

Proč nejsou všichni muži tací, jako Hal a Bull? Když vzpomínala na statečné muže, vždy si okamžitě vzpomněla na Bulla. Jak byli skvělí onoho dne - Hal, Bull i Pete. Byli hrubí a nevzdělaní, jejich zevnějšek byl roztrhán a pošpiněn - ale nebáli se ničeho na světě, ani zvířete ani člověka - byli sto s radostí nasaditi svůj život - žertovali se smrtí - a když se po úmorném dni vraceli s ní utmácení do tábora, byli k ní jemní a citliví a ve dne v noci jeden z oněch tří jí byl vždy k službám.

Nejvíce ji překvapil Bull, neboť dříve se jí vždy zdálo, že jest zatvrdlý a že není schopen jemnějšího citu; ale nyní byl ze všech nejpozornější. Vždyť jí poslal napřed, aby neviděla, jak přivazují mrtvolu otcovu na koně; on pokrýl otcovu mrtvolu podložkami svého a Peteova sedla, aby neviděla, jak na hřbetě koně se otcova mrtvola kymácí sem a tam - Bull to byl, který ze vzdálených ranchí přivezl dva povozy, které dopravili pohodlněji pozůstatky otcovy na farmu. Hovořil k ní měkkým vroucím hlasem a nutil ji, aby jedla, když pro smutek a žal neměla na jídlo ani pomýšlení.

Po pohřbu však jej téměř ani nespatřila - byl totiž poslán zpět na rodeo; zajížděl zbývající koně. Hal Colby zůstal na ranchi a pomáhal jí budovati plány pro budoucnost a zachycovati otěže hospodářství, které se vždy rozlétnou na všechny strany, když je pustí pevná ruka pána a hospodáře.

Když Wainright odešel z kanceláře, zůstala seděti v křesle a snila; hodiny na stěně nad otcovým stolem tikaly stejně - právě tak, jakoby se ona hrůzná událost nebyla stala, právě tak, jakoby její otec dosud seděl ve svém křesle - a zatím vědomí drsné skutečnosti jí připomínalo, že odpočívá na pustém písčitém hřbitůvku nad Hendersville, kde hrubě přitesané kameny skýtají mrtvolám ochranu před žravými koyoty; před ještěrkami a krysami je však ochrániti nemohou. Dianino snění bylo vyrušeno těžkými kročejemi, dunícemi na verandě; zdvihla hlavu právě, když starší Wainright

vstupoval do kanceláře. Tentokrát se ani neusmíval, ani se netvářil líbezně jako obvykle.

"Tedy odcházíme, Miss Henders," pravil briskně, "ale dříve jsem vám chtěl ještě něco říci. Jistě nevíte o tom, že váš otec se mnou jednal o prodeji farmy. Chtěl se odtud vystěhovat, poněvadž ruda v dole dochází - já pak jsem se chtěl zde zakoupiti. Došli jsme v jednání až k určitým bodům."

"A o tom jsem vás chtěl právě zpravit. Ovšem, s dolem se již nedá počítati, píce jest zde málo a i vody není dosti pro tolik dobytka, kolik jsem ho chtěl sem přivésti - ale Jefferson Wainright jest dokonalým mužem, dovede držeti své slovo - a řekl-li jsem vašemu otci, že mu dám dvěstěpadesát tisíc dolarů za vše, jak to zde stojí a leží, nebudu ani s vámi smlouvat, ač vím, že farma takovou cenu nemá."

"Sám obstarám všechny smlouvy, takže nemusíte vydávat peníze na advokáta, peníze vám vyplatím hotově, vy pak se můžete odstěhovati na východ, kamž jste tak toužila."

Wainright hovořil stále rychleji a rychleji, že stěží mu bylo rozuměti. Posléze byl s výčtem svých návrhů u konce, "A co tomu vy říkáte?" dodal tázavě.

"Že moje farma není na prodej, pane Wainrighte," odvětila Diana.

Wainright otevřel svá malá tučná očka i široká ústa zároveň.

"Co? Že není na prodej? Jistě jste se zbláznila. Nevíte co mluvíte."

"Vím zcela dobře, co mluvím," odvětila Diana. "Otec mne o všem zpravit a ukázal mi vaši nabídku, znějící na milion dolarů. Ranch není na prodej ani za milion dolarů, ani za jakoukoliv jinou cenu - zvláště pak ne pro vás - a až půjdete, pane Wainrighte, dejte pozor, abyste nezakopl o židli."

Thlust'ochova tvář zrudla rázem hněvem - v první chvíli, když ustupoval ke dveřím, nebyl ani schopen slova. Uražen nebyl, existují totiž určité typy lidí, kteří mají hroší kůži, která jim slouží za dostatečný, neproniknutelný krunýř.

Byl obehrán, chycen v okamžiku, kdy sám se chystal podvésti a při tom jej nejvíce hnětlo, že se dal podskočiti mladou, prostou dívkou. Teprve, když stanul na prahu, mohl opět promluvit.

"To vás bude mrzet! To vás bude mrzet!" zvolal a hrozil jí zaťatou pěstí. "A pamatujte si, že přece tento pozemek bude můj, Jefferson Wainright může koupiti třebas dvacet takových statků a dokáže vždy co chce."

V této chvíli se za ním objevila vysoká štíhlá postava. Hrubé prsty jej uchopily za límec jeho kabátu. A hřmotný hlas zahučel mu do očí:

"Což nedovedete nic kloudnějšího, než hroziti sevřenou pěstí proti chabé ženě, vy kreténe!?" A při těchto slovech byl starší Wainright beze všech okolků vyhozen ze dveří; vyhazov byl tak prudký, že prolétl celou verandou a rychlost letu podporována důkladným kopancem. "Učiníte nejlépe, vyklidíte-li se odtud co nejdříve."

Wainright se sebral ze země a obrátil se k muži, který jej tak nevybraným způsobem vyprovodili z domu. Zaťal obě pěsti a zlostně poskakoval.

"Já vám dám!" kvičel. "Já vám to ukáži! Vy nevíte, kdo jsem, mohu koupiti třebas tisíc takových pozemků - já jsem Jefferson Wainright. Já vám dám - on se opovžá vztáhnouti na mne ruku - vy otrhaný pětaticetidolarový kraváku."

"Koukej, ať se hneš odtud! A honem!" a důrazná slova byla dotvrzena výstřelem - kulka zdvihla obláček prachu několik centimetrů od místa, na němž stál starší Wainright.

Thlust'och se dal do běhu směrem k vozu, který mladší Wainright zavezl blízko k ohradám na koně. Muž na verandě vystřelil znovu a opět se zakouřilo za prchajícím Jeffersonem.

Diana Henders stanula na prahu a opřela se o vefeje, usmívajíc se.

"Neubližte mu, Bulle," pravila.

Bulle se ohlédl a také se usmál. "Nechci mu ublížiti. Chci mu pouze dáti výchovnou lekci, naučiti ho jemnějším mravům."

Při těchto slovech střílel stále za prchajícím Wainrightem; za každou kulí zvedl se prach - posléze thlust'och zmizel za rohem.

Výstřely přivolaly kuchaře a ostatní domácí lidi, takže Wainrightův dramatický útek měl poměrně dosti četné diváctvo. Texas Pete se smál, až se za břicho popadal.

"U čerta! Viděli jste ho?" volal Pete. "Vsázím se o všechny své peníze, že ten starý thlust'och porazil na svém úprku všechny světové lehkootletické běžecké rekordy."

Bulle na verandě opět zastrčil bambitku do opasku. Smích mu zmizel z tváře.

"Domnívala jsem se, že jste dosud venku, Bulle," pravila Diana.

"Včera v noci jsme dokončili práci," odvětil Bulle, "a přišel jsem napřed domů." Bulle rozpačitě a zřejmě zmaten klopil zraky. "Přišel jsem napřed domů, abych vás, Miss, požádal o propuštění."

"Snad, Bulle, nechcete jíti od nás?"

"Myslím, že ano. Chci se také jinde ve světě poohlédnouti."

Diana rozšířila udivené oči - ba zdálo se, že jí zraky z nenadání zvlhly - Bulle si toho všiml.

"Víte sama nejlépe, Miss," vysvětloval Bull svoji žádost, "že poměry se zde utvářejí pro mne velmi nepříznivě. Já si sice nestěžuji, ale jsou zde lidé, kteří mne nemají rádi a myslím, že učiním lépe, požádám-li sám dříve za propuštění, než budu propuštěn. Dokud byl váš otec na živu, bylo to něco jiného - nemusím vám zajisté opakovati, že vždy jsem byl hrdý na to, že jsem pro vás mohl pracovati. Byl bych i dále hrd na to, že mohu pracovati pro vás, kdyby ovšem zde nebyl někdo povolanější. Uznávám, že jste našla spolehlivého muže a bude zde veseleji, nebudu-li zde já."

Při pomýšlení na to, že by Bull mohl odejíti, Diana cítila, jak se jí hrdlo svírá - cítila, jak na něm závisí, cítila, že jen v přítomnosti Bullově se cítí bezpečnou - Bull se stal nepostradatelným zvykem.

"Ach, Bulle," zvolala, "nyní vás nemohu propustiti - nemohu postrádati najednou vás i otce. Jste mým bratrem, Bulle, a nyní věřte, že doopravdy potřebuji bratrské pomoci. Přece vás ode mne nic nevyhání. A vy jistě sám nechcete jíti?"

"Ne, Miss, máte pravdu, ani mne nic nevyhání, ani sám nechci jíti - ovšem, vše záleží na našem přání - chcete-li, zůstanu."

"Tedy zůstanete, vidíte?"

Bull přikývl, "Ovšem budete muset zpravit o tom Colbyho, poněvadž se mně zdá, že mi chce dátí výpověď."

"Jsem si jista, že ne," zvolala Diana. "Hal vás má rád, Bulle; říkal mi, že jste jeho nejlepším přítelem a mrzelo jej, že jste přišel o místo. Říkal také, že mu bylo velmi nepříjemno, že je musil po vás převzít."

Bull na to nic neřekl a ani jeho tvář neprozrazovala, co si myslí. A ohlédl se směrem k vozu, do nějž právě nasedali oba Wainrightové.

"Kdybyste chtěla, jel bych za nimi a popohnal je odtud tak, že by je již nikdy ani ve snu nenapadlo se sem vracet,"

"Ne," odpověděla s úsměvem, "nechte je jít. Jsem si jista, že se sem již tak jako tak nevrátí."

"Zdá se mi, že ten starý tlust'och se zde netěšil valně přízni, nevím však, jak to stojí s tím mladým," pravil Bull, tváře se ledově a prohlížeje zpytavě výraz Dianiny tváře.

"Oba jsou tak na tom stejně," odpověděla Diana. "Přesvědčila jsem se o jeho charakteru, více než dokonale - tak že mi to stačí na celý život."

"Mám o něm, Miss, totéž mínění jako vy, ale ženy jsou často pošetilé a i ta nejrozumnější z nich se dá svést příjemným zevnějškem a uhlazeným chováním."

"Byl velmi dobrým společníkem," souhlasila Diana.

"Ovšem jen tehdy, neohrožovali-li vás Indžunové," dodal za ni Bull. "Zdalo se mi, že když jsem přišel, ten starý byl rozčilen, poněvadž se mu něco nepovedlo. Slyšel jsem, že prý chce od vás koupit farmu. Proto tedy sem přišli oba Wainrightové?"

"Ano. Nabízel mně čtvrtinu obnosu, který nabízel otcí - nehledě k tomu, že otec mně říkal, že farma má dvacetkrát větší cenu než zněl obnos nabídky. Snadno pochopíte, Bulle, že se jim jedná jen o to, jak by se stali vlastníky dolu. Ranch a dobytek jsou pouhou záminkou, aby se nenápadně zmocnili dolu; oni se totiž domnívají, že my nevíme o pravé ceně dolu. Ale otec o ní věděl. Vyskytuje se totiž vedle staré rudné žíly nová žíla, která jest mnohem bohatší. Bylo nám ovšem záhadou, jak se o ní mohli dozvědět Wainrightové."

"Jsou to ale prohané kůže!" řekl Bull.

* * *

Wainrightové vyjeli z ranče a zamířili na Hendersville. Starý dosud těžce dýchal a potichu klel. Mladý se tvářil ponuře a mlčel. Jeli se do města naobědvat, poněvadž cesta domů k nim byla velmi daleká. Proti nim jel někdo na koni. Mladý Wainright jej okamžitě poznal.

"To je Colby," řekl si, "ten nemá Bulla příliš v lásce, a oba usilují o Dianu. Stálo by za to, ty dva dostat do sebe!"

Když dojeli blíže, bylo zřejmo, že Colby nemíní se s nimi dát do řeči. Neměl rád ani jednoho z obou a mladší mu byl solí v očích; leč starý Wainright na něj zavola, nezbyvalo tedy než pobídnouti koně a zajetí až ke kočáru.

"Vy jste zde dosud správcem?" tázal se jej Wainright starší.

Colby přikývl. "Proč se ptáte?"

"Chtěl jsem vám jen říci, že jeden z vašich lidí nezachází právě slušně a laskavě se sousedy."

"Jak to?"

"Byl jsem u vás na návštěvě a byl jsem nesmírně překvapen, když jeden z vašich po mně začal střílet. Tak se se sousedy nezachází. Co byste tomu řekli asi vy, kdyby jste přišli k nám a někdo po vás střílel?"

"Kdo to byl?" tázal se Colby.

"Bull," odpověděl mladší Wainright. "Myslím, že byl zase opilý. Vaší lidé říkají, že kdykoliv se opije, vždy střílí. Když jsme odcházeli, vyznával právě Miss Henders lásku," dodal jízlivě. "A nezdá se mi, že by Miss Henders v jeho společnosti byla právě bezpečna."

Colby se zachmuřil. "Díky za zprávy," řekl. "Musím udělat u nás pořádek. Bull si příliš mnoho dovoluje."

"Víte aspoň na čem jste," dodal Wainright starší.

"S Bohem a dobré pořízení!" zvolal Jefferson Wainright mladší a vůz s oběma zmizel v kotouči prachu.

Colby pobídl koně do trysku a když se svezl ze sedla, spatřil právě Bulla, vycházejícího ze schodiště vedoucího na verandu, na níž stála Diana Henders. Colby se hryzl do rtů a zlověstně se tvářil.

Strhl s koně sedlo a ohlávku, zahnal jej kopancem do ohrady a stanul před noclehárnou právě v té chvíli, kdy k ní došel také Bull.

"Poslyšte, Bulle," pravil Colby beze všech okolků, "toho pití a střílení by mohlo být již dosti. Mám toho již až po krk.

Učiníte nejlépe, požádáte-li o své papíry."

"Dobře," odpověděl Bull, "dojděte mi do kanceláře pro mé papíry, já si zatím sbalím svůj vak."

Colby, jsa zřejmě překvapen, že Bull pojímá celou záležitost s filosofickým klidem, šel do kanceláře. Shorty, Texas Pete a několik jiných slyšeli rozmluvu mezi Bullem a Halem.

"Hrome!" zvolal Texas Pete. "Já tu také nebudu! A hned si jdu také pro své papíry!" a již se hnál ke dveřím.

"Počkejte chvíli člověče," napomínal jej rozvážně Bull. "Vždyť já ještě nejdu."

"Ale vždyť vás Colby právě propustil!" tázal se Pete.

"On si to jistě ještě rozmyslí," dodal Bull.

Colby mezitím vstoupil do kanceláře.

"Halo, Di!" zvolal. "Připravte si svojí šekovou knížku!"

"A nač?"

"Bull jde od nás."

"Že jde od nás? Vždyť mi slíbil, že u nás zůstane. Tomu nerozumím."

"On že vám právě slíbil, že zůstane? Vy jste jej snad o to žádala?"

"Ano," odpověděla Diana. "Přišel ke mně a žádal mne za propuštěnou. Říkal, že zde není příliš oblíben, podařilo se mi však

jej přemluvíti. Věřte, Hale, že bychom ho nemohli nikým nahraditi. Myslíte, že to myslil s tím propuštěním vážně?

Pošlete mi jej sem a já s ním znovu promluvíím."

"Možná, že jsem se mýlil," pravil Colby. "Možná, že si ze mne tropil žerty. Zeptám se jej na to ještě jednou a kdyby si nedal říci, pošlu vám jej sem."

Když vstoupil Colby do společné noclehárny, kývl na Bulla: "Chcete-li, můžete zůstat; rozmyslil jsem si to."

Bull pokynul výmluvně Texas Peteovi, který se pracně rozvzpomínal na verše své nekonečné balady.

"U čerta!" zvolal. "Již jsem si vzpomněl!"

"Udělal byste lépe, kdybyste raději vůbec nevzpomínal," řekl Shorty vesele.

"Nikdo se neutrápí, vynecháte-li něco nebo ne," dodal šibalsky jiný.

"Mám to ale s vámi trápení, vy nevychovaní kraváci," stěžoval si nahlas Texas Pete, "jste tak pošetilí, že nedovedete oceniti moji snahu, když vás chci vychovávatí dobrými verši. Zdá se mi, že jsem mezi vámi, vy hrubci, jediný poctivě literárně založený člověk."

VIII.

Vy se bojíte!

Dostavník se kymácel strmou stezkou v křivolaké úžině Ďáblovy rokle. Cesta se na pokraji rokle rozdvjovala. Pravá její větev tvořila obvyklou, pravidelnou cestu do Hendersville. I levá vedla do města, odbočovala však přes Hendersovy pozemky kolem ranche.

Kočí volil tuto cestu jen, měli sebou cestující, jedoucí na farmu, nebo expresní poštu pro ranch, přesto, že byla téměř stejně dlouhá a obvykle v lepším stavu. Dnes vezl s sebou telegram pro Dianu Henders.

Zastavil upoceně koně před ranchem a vzkřikl, aby přivolal někoho z domácích lidí, pracujících v ohradách pro koně.

Pak položil obálku doprostřed cesty, práskl bičem a zmizel v kotouči prachu.

Muž, pracující v ohradě, pomalu se ubíral k cestě, zvedl obálku a rozluštil namáhavě adresu, nesl ji do kanceláře. Diana právě cosi zapisovala do knih.

"Přišel pro vás telegram, Miss," oznamoval dělník a podal jí obálku.

Diana poděkovala a položila telegram vedle knihy na stůl - chtěla ještě dříve sečísti rozpočítaný sloupec číslic. Příchod telegramu byl na farmě zcela obvyklou věcí - telegramy se valnou většinou týkaly obchodních věcí a proto také nikdy Dianu nevzrušily. Kupci často telegrafovali své kupní příkazy a strýc John Manill používal telegramů ke sdělování všech i sebenepatrnějších hloupostí.

Když Diana sečetla sloupec, chopila se obálky, otevřela ji a vyňala telegram.

Zprvu text zběžně přelétla, pak jej přečetla znovu a svařstivší obočí, jako by nemohla dobře pochopiti smysl jeho obsahu. A pak jí klesla hlava na stůl a jala se vzlykati. Telegram zněl následovně:

MISS DIANA HENDERS
BAR Y RANCH, HENDERSVILLE.
VIA ALDEA, ARIZONA.

Mr. Manill zemřel náhle včera v noci. Miss Manill a já odjíždíme na ranch hned po pohřbu.

MAURICE B. CORSON.

Dlouho seděla Diana Henders s hlavou skloněnou nad stolem. Posléze se vzpamatovala a přestala plakati. Rána osudu byla sice těžká, ale Diana byla tak rozumnou, že chápala její dosah i to, že pláč zde nic nezmůže. Ačkoliv neviděla strýce Johna od dob svého dětství, přece se na něj spoléhala a upírala k němu po otcově smrti všechny své naděje. Její matka jej velmi ctíla - vždyť to byl její jediný bratr - a otec vždy tvrdil, že John Manill jest vzorem dokonalého gentlemana. Jeho styky s východem a jeho poctivé obchodní jméno byly mocnými činiteli úspěšného rozkvětu společenství Henders a Manill.

Smrt otcova dolehla na Dianu zcela osobně - cítila, že v obchodních stycích převezme žezlo strýc John Manill a svědomitě ochrání její zájmy; než nyní byla úplně opuštěna.

Neměla nyní nikoho, ke komu by se obrátila o radu a o pomoc. Hal Colby - uvědomovala si to zcela jasně, byl dobrým kravákem, nehodil se však nikterak k vedení rozsáhlejšího podniku, poněvadž neměl ani národohospodářských znalostí, ani patřičných zkušeností.

O Corsionovi, Manillově účetním správci, neměla Diana bližší vědomosti, leč byla přesvědčena, že byť výborně rozuměl svému oboru ve východní větvi podniku, jistě by všestranně nevyhověl úkolům, které vyžaduje vedení ranche, správa dolu a získávání odbytišť pro suroviny.

Kdyby byl strýc zůstal na živu, mohla zcela lehce správu zastati sama, poněvadž v pochybných případech, kdy si nebyla sama jista svým úsudkem, byla by se obrátila k němu o radu; ale nyní, kdy byla odkázána jen a jen na sebe samu, pochybovala o své síle a zdatnosti.

Rozhodně vstala, uložila knihy do tresoru, otřela si uslzené oči kapesníkem, nasadila na hlavu sombrero, upravila si vlnité vlasy pod kožený pásek těžkého klobouku a vyšla z kanceláře. Kráčela přímo k ohradám pro koně. Dá si osedlati Kapitána a vyjede si ven do sluncem ozářeného kraje, na čerstvý vzduch, který ji osvěží a přivede na jiné myšlenky a snad i poskytne sílu k šťastnému rozhodnutí. Když vstoupila do ohrady, přiběhl za ní Colby. Viděl ji vyjít z kanceláře a proto chvátal za ní.

"Chcete si vyjeti, Di?" otázal se.

Diana přikývla. A věru dnes, kdy chtěla býti se svým smutkem sama, ani si neuvědomovala, zda jí něčí společnost -

zvláště pak Hal Colbyho - bude příjemnou.

"Snad byste nechtěla jeti sama? Přece víte, že zde v okolí není bezpečno. Váš otec by vás byl jistě samotnou nedovolil a i já k tomu nesmím nechati dojít."

Diana neodpověděla. Věděla, že Hal má pravdu. Skutečně bylo nebezpečno pro ženu, aby si vyjela sama, leč cítila, že je jí vše dnes zloha lhostejno, ať se již s ní stane cokoliv. Osud se k ní nemohl zachovati krutěji - nezbývalo již nic jiného, než aby se dotkl i její osoby.

Podvědomě cítila, že Hal si vůči ní osobuje určitá práva, leč byla ráda a cítila úlevu, že se aspoň tak zbaví částečné zodpovědnosti. Vyskytl se někdo, kdo se o ni stará, někdo, na jehož rozložitá bedra složí část svého břemene - proto také přemohla svůj počáteční odpor a neposlala Hala zpět.

Vyjeli spolu z ohrady a zamířili na cestu k městu. Několik minut jeli mlčky - jako lidé, kteří často jezdí spolu a nemají si již co říci. Hal, jako obvykle, kochal se pohledem na Dianin nádherný profil; i neušlo jeho pozornosti, že má zarudlá oční víčka a že jest neobvykle smutná.

"Co se vám stalo, Di?" otázal se z nenadání Hal. "Vypadáte jako byste plakala."

"Dostala jsem právě telegram z Nového Yorku," odvětila Diana. "Strýc John jest mrtev - zemřel předevčírem v noci."

Dostavník přivezl neblahou tu zvěst z Aldei."

"To je vskutku zlé, Di!" pravil Hal, nevěda, co by měl vhodnějšího říci.

"Jsem nyní zcela opuštěna, Hale," pokračovala Diana, "a nevím, co si počnu."

"Nejste opuštěna, Di. Jsem odhodlán pro vás učiniti vše, možné i nemožné. Víte přece, že vás mám rád. Nechcete se za mne provdati? Bylo by to okanzitě lepší, kdybychom byli svoji. Osamělé děvče vždy jest ve světě vystaveno útokům se všech stran - bude-li vám však státi po boku manžel, obhájí vám vaše práva. A pak, ušetřil jsem si dosti peněz..."

"Mám peněz sama více než dosti, Hale."

"Vím to. Ale bylo by mně milejší, kdybyste neměla nic. Cítím, že se domníváte, že se ucházím o vás pro vaše peníze."

Chcete mne, Di? Vedli bychom spolu celou farmu jako váš nebožtík otec."

"Nevím, Hale. Nevím dosud sama, co učiním. Zdá se mi, že vás mám ráda, leč nejsem si tím jista. Ba ani dobře dosud nevím, co to vlastně láska jest."

"Zvyknete si na mne, naučíte se mne mít ráda, a nebudete se musit o nic starat. Sám nade vším budu bdít, sám na vše dohlédnu. Řekněte jen, že svolujete."

Pokušení bylo silné, snad silnější, než si to sám Hal uvědomoval - skýtala se jí možnost opřít o někoho svoji unavenou hlavu, přenést na své břímě, zbaviti se zodpovědnosti, cítiti ochrannou ruku muže.

Diana pohlédla na Hala a usmála se.

"Dosud vám nemohu říci ano," pravila Diana. "Počkejte ještě, Hale - počkejte, až sem přijedou pan Corson a moje sestřenka, uvidíme, jak se poměry vyvinou - a pak myslím, že vám řeknu své ano."

Colby se k ní vášnivě nachýlil, objal ji a strhl ji k sobě, chtěje ji políbiti, leč Diana jej něžně odstrčila.

"Ještě ne, Hale," řekla mu; "počkejte, až vám řeknu své ano."

* * *

As týden poté seděla na verandě Donovan Hotelu v Hendersville početná skupina hostí. Chýlilo se již kvečeru a dostavník, který měl přijeti, dosud nepřišel, Mack Harber, jehož poranění bylo vážnější, než se lékař zprvu domníval, se dosud uzdravoval. Mary Donovan, jako obvykle, se účastnila rozhovoru.

"Bill se nikdy nezpozdí - ovšem, nepříhodí-li se mu něco," pravila paní Donovan.

"Vypadá to, jakoby dostavník zase byl přepaden," poznamenal Mack.

"Já bych v tomto kraji byl rád aspoň týden šerifem," prohodil Bob, Divoká Kočka.

"A co byste dělal?" zeptala se ostře Mary Donovan.

Bob, Divoká Kočka utíchl a rozpačitě se prohraboval ve vousech. Zapomněl totiž vůbec, že paní Donovan jest přítomna.

"Již jede!" zvolal Mack.

Ozval se skřípot per, práskot biče, dusot koňských kopyt, Hendersvillská ulice se naplnila kotoučem prachu a dostavník se zastavil před hotelem Donovan.

"Kde jest Gum Smith?" otázal se Bill Gatlin dříve ještě než slezl z kozlíku.

"Nevím. Opět vás přepadli?"

"Ano," vyhrkl Gatlin.

Mack Harber vstal ze židle a popošel na okraj verandy.

"Černý Koyot?" zeptal se Mack.

Gatlin přikývl. "Kde je ale ten prokletý šerif?" ptal se znovu.

"Není zde, a i kdyby zde byl, bylo by to čerta platno," odvětil Bob, Divoká Kočka.

"Nepotřebujeme šerifa, víme sami, co máme činiti," zvolal zlostně Mack Harber.

"Jak to?" ptal se Bob.

"Přece nepotřebujeme šerifa pro pověšení lotra," odpověděl ponuře Mack.

"Ale musíte dříve toho lotra dopadnout."

"To nebude tak těžké."

"Myslíte?" ptal se nedůvěřivě Bob, Divoká Kočka.

"My všichni víme, kdo vlastně jest ten Černý Koyot," prohlásil Mack. "My také víme, že jej musíme dopadnout a že mu musíme vhodit smyčku na krk!"

"A kdo to má být?"

"Vy to víte právě tak dobře jako já, že to jest Bull," odvětil Mack.

"O tom nevím zhora nic, chlapče," odsekl zlostně Bob, Divoká Kočka, "a ani vy nevíte nic určitého. Budete-li mít po ruce opravdový důkaz, půjdu s vámi. A nebudete-li mít důkazu, budu proti vám."

"Cožpak Bull nenosí vždy na krku černý hedvábný šátek?" ptal se Mack. "A černý Koyot nosí také černý šátek, a oba mají na bradě narudlou jizvu. O tom nelze pochybovat."

"Vy tedy chcete Bulla oběsit proto, že nosí kol krku černý šátek a poněvadž má na bradě jizvu? Pamatujte si, že to neuděláte, dokud ve své staré ruce udržím revolver."

"Máte pravdu, souhlasím s vámi, vy starý plácale," ozvala se Mary Donovan. "A nyní pojďte všichni k večeři a věšení mladých, zdatných lidí si nechte na později. Já však nevěřím, že by Bull byl něčeho podobného schopen. Je vždy všude tak milý a já, Mary Donovan, mu věřím, pevně mu důvěřuji - je to pošetilé od vás, že se opovažujete jen Bulla podezřívati, že by mohl být Černým Koyotem!"

"Ale víme jistě, že Gregorio má v každém přepadení své prsty - aspoň jeho tedy pověsíme!" navrhoval Mack.

"Také nevíte jistě, byl-li to Gregorio," odporoval Bob, Divoká Kočka; "budete-li však všet Gregoria, nebo jiného lotra; půjdu s vámi a pomohu vám."

Kol stolu ozvalo se souhlasné mručení, poněvadž Mexikán Gregorio měl v celém kraji nejhorší pověst. Ovšem honba na onoho lotra by byla obtížná, poněvadž okolí jeho skrýše v soutěsce bylo neznámé - a jistě by si vyžádala život několika pronásledovatelů.

"Já bych věděl, jak bychom je brzy dopadli," pravil Bob, Divoká Kočka, "ať veze zlato muž a ne bázlivé děcko!"

Mack zrudl. "Vy jste byl také při tom, když jsme byli přepadeni," odsekl. "Byl jste při tom a měl jste za pasem dva těžké revoly - a co jste udělal! No, řekněte, co jste udělal?"

"Předně jsem nebyl určen k tomu, abych hlídal zlatý prach, za druhé jsem neseděl na kozlíku s nabitou puškou v ruce a za třetí seděl jsem uvnitř kočáru s dámou. Co jsem tedy mohl dělati?" Bob se rozhlédl kolem stolu, jakoby se dožadoval souhlasu ostatních. "Máte pravdu, nemohl jste nic dělati," pravila Mary Donovan, "když člověk jede s dámou, bojí se, aby někoho nepostřelil..."

Kol stolu ozval se tlumený smích. Bob, Divoká Kočka nervosně poposedl, nalil si čaj do šálku a zuřivě do něj foukal, aby vychladl; pak jej srkal a procezoval svými dlouhými vousy tak důkladně, že se při tom ozýval zvuk jako při chrápání. Teprve dessert jej přivedl do lepší nálady.

* * *

Když zpráva o posledním přepadení dostihla ranch Bar Y, způsobila neobvyklý rozruch a vyvolala mnohé dohady.

První jí přinesl cowboy, který se vracel ze Západního ranche přes Hendersville. Muži byli právě shromážděni u večeře; náhle ztichli, když si rázem uvědomili, že jeden mezi nimi schází. Jedli mlčky dále. Když došlo na pudding, objevil se Bull - mlčenlivý a zachmuřený jako obvykle. Pozdravil jako obvykle pokynutím hlavy své druhy. Večeře skončila za naprostého ticha. Když téměř všichni dojedli, odsunovali od sebe své talíře a chystali se k odchodu.

"Víte snad již, Bulle, že dostavník byl opět přepaden a pytel se zlatým prachem uloupen?" prohodil Hal Colby a podal si ze stolu párátko.

"Jak bych to mohl vědět?" zeptal se Bull. "Cožpak nevíte vy, že jsem celý den byl v Sink Hole kaňonu? Neviděl jsem od rána živou duši."

"Už je tomu tak," pravil Colby. "A zase ti dva lotři."

"Uloupili mnoho?" ptal se Bull.

"Byla to velká zásilka," odvětil Colby. "Nikdy se ti lotři nezmýlí, přepadnou dostavník jen tehdy, když vědí, že veze větší množství zlatého prachu. A je mi to podezřelé."

"Přišel jste snad na něco?"

"Mám již dávno určité podezření a doufám, že přijdu tomu lotru na kůži."

"Přeji vám mnoho štěstí," prohodil Bull a jedl klidně dále.

Colby dojedl, vstal od stolu a šel do ústřední budovy. V obývacím pokoji Diana hrála na klavír. Jemné její prsty se snivě pohybovaly po klávesách, ze slonové kosti.

"Opět neblahé zprávy, Di," pravil Hal.

Diana se chvatně obrátila. "Co se stalo?"

"Zase Černý Koyot - uloupil opět vak zlatého prachu."

"Byl někdo při srážce poraněn?"

"Ne."

"Jsem tomu ráda. O zlato mi nejde - raději bych přišla o vše, jen když naši chlapci jsou živi a zdraví. Řekla jsem jim, aby se nikdy nevystavovali zbytečnému nebezpečí. Dopadnou-li toho lotra, aniž by jim šlo při tom o život, budu ráda, jinak bych raději oželela všechno zlato z celého dolu."

"Tak se mi zdá, že Černý Koyot zná toto vaše rozhodnutí a proto právě tak drze vystupuje. Jistě jest to někdo z našich lidí. Cožpak to stále nechápete, Di? Ví přesně, kdy zasiláme větší množství zlatého prachu a menších zásilek si ani nevšímne - a jistě zná i váš rozkaz, aby se naši chlapci vyvarovali všeho nebezpečí."

"Dlouho jsem se nemohl spřáteliti s myšlenkou, že jest to někdo z našich - než věřte, že bych nemusil pro něj choditi daleko!"

"Tomu nevěřím!" zvolala Diana. "Nevěřím, že by některý z našich byl něčeho podobného schopen."

"Zkrátka a dobře vy tomu nechcete věřit. Víte právě tak dobře, jako já, kdo je to vlastně Černý Koyot. Věřte, že i já jsem se dlouho zdráhal tomu uvěřiti; ale nejsem slepý a trpce se na to dívám, jak se beztrpěně necháte okrádati."

Myslím, že byste tomu nechtěla věřit ani tehdy, kdybych jej dopadl při činu."

"Zdá se mi, že vím, koho máte v podezření, Hale," odvětila Diana, "ale jsem si jista, že se mýlíte."

"Chcete mi poskytnouti příležitost, abych vám dokázal, že mám pravdu?"

"A jak?"

"Pošleme jej na důl a pověříme jej střežením vaku se zlatým prachem do té doby, než se Mack uzdraví - a třeba ještě o měsíc déle," vysvětloval Colby. "Vsadím se, oč budete chtít, že po celý měsíc nebude dostavník přepaden, a bude-li, tedy jen jedním lupičem. Chcete tak učinit?"

"Nebylo by to čestné. Vždyť já jej nepodezírám."

"Kdokoliv jiný kromě vás však jej podezírá a věřte, že v tom není nic nečestného, poněvadž se mu vlastně tím poskytuje příležitost, aby se ospravedlnil v očích všech."

"Tím však nedokážete nic jiného, leč to, že během oné doby, kdy byl pověřen ochranou zlata, nedošlo k loupežnému přepadení."

"Ovšem, dojde-li k přepadení brzy poté, kdy bude odvolán, pak jistě to bude mít určitý význam," opáčil Hal.

"Snad - ale já tomu neuvěřím, dokud se vlastními očima nepřesvědčím."

"U čerta! Škoda, že jste vůči němu tak laskavá - nezáleží vám na tom, když zlato uloupí."

Diana se náhle vzpřímla. "Nechci o této věci s vámi dále hovořit," pravila ostře. "Dobrou noc!"

Colby sebral rozpačitě svůj klobouk z klavíru a pomalu kráčel ku dveřím. Tam se obrátil, chvíli váhal a posléze škodolibě řekl:

"Vy se bojíte! Vy se bojíte!"

Když Colby odešel, Diana usedla do židle a hryzala se do rtů. V nitru jí burácela temná bouře. Smažila se co možná nestranně zpytovat své svědomí! Že by se skutečně bála? A čeho by se bála? Když ulehla na lože a nemohla usnouti, uvažovala, zda má uposlechnouti Colbyho rady či ne.

Když Hal Colby vešel do noclehárny a zavřel za sebou prudce dveře, vznikl takový průvan, že lampa, stojící na improvizovaném stole, kol níž čtyři muži seděli u pokeru, téměř zhasla. Hráli Bull, Shorty, Texas Pete a Idaho.

"Tak se mi zdá, že mně chcete připravit o všechny peníze," pravil Bull, posunuje několik stříbrných mincí ke středu stolu.

"Kolik je tam vlastně?" ptal se Idaho, poněvadž ostatní dva již vypadli ze hry.

Bull počítal. "Zde je vašich deset," řekl, "zde druhých deset, patnáct, pětadvacet..." A tak pokračoval jednotvárným hlasem. "Devadesát šest," hlásil konečné číslo. "Hraji proti vám o šestadevadesát dolarů, Idaho."

"Já ale nemám šestadevadesát dolarů," pravil Idaho, "mám pouze osm."

"Máte přece dobré sedlo, ne?" ptal se Bull.

"A košili," prohodil Texas Pete. "Pořádné sedlo stojí třístapadesát dolarů, moje však stojí tak asi za cent." prohlásil Idaho.

"A kdo ví, stojí-li vůbec i za ten cent," prohodil vesele Shorty.

"Hrajme obráceně, založím sázku sám," řekl Bull. "Nestojím o vaši košili, Idaho, jistě je děravá jako řešeto."

"Ale čím založíte sázku, vždyť před sebou nic nemáte?" ptal se Idaho.

Bull vstal od stolu. "Počkejte okamžik," řekl a popošel k svému lůžku, kdež se chvíli přehraboval ve svém vaku. Když se vrátil ke stolu, přihodil ke své hromádce mincí malý sáček z kozí kůže.

"Uvnitř jest zlatého prachu za pět set dolarů," řekl. "Vyhrajete-li, odvážím vám zítra v kanceláři, kolik na vás připadne."

Hal Coby vzrušeně přihlížel. Ostatní zmlkli. Texas Pete udiveně vraštil brvy.

"Ukažte nám to zlato," pravil Idaho.

Bull rozvázal váček a vysypal zlatá zrnka do dlaně. "Jste s tím spokojen?" zeptal se sebevdomě.

Idaho přikývl.

"Kolik vsázíte?" ptal se Bull.

Idaho položil čtyři dvoudolary na stůl a zeširoka se rozesmál.

"Osm dolarů," prohodil Bull.

"Proč nehrajete přes ně?" ptal se Shorty.

Vždyť jsem vám již řekl, že nechci jeho košili, ani jeho sedlo. Nechám si jen peníze - není nikdy dobře, mají-li děti jako vy, mnoho peněz.

"Já půjdu spát," řekl Shorty, vstal od stolu a odstrčil svoji židli.

"Udělal byste lépe, kdybyste šli všichni spát a nechali spát i ostatní," řekl káravě Colby. "Kvůli vaší hře a Peteovým písničkám člověk aby spal s otevřenýma očima jako králík."

"Spát! Spát!" zvolal Texas Pete. "Všichni spát! Všichni, spát! U čerta! Ještě si zazpíváme:

Mixer když za stolem klímá

a nechce najejt mu hned.

cizinec z opasku vytrhne pistoli

a stílí dřív než napočítáš pět.

XI.

Lilian Manill.

"Vy jste pro mne poslala, Miss?" otázal se Bull, když vkročil příštího jitra do kanceláře s kloboukem v ruce. Obě šestiranné pistole mu svítily za pasem, černý hedvábný šátek spadl na modrou košili, černé husté vlasy byly hladce zčesány nazad.

Od stříbrných ostruh až ke stuze na klobouku z těžkého hedvábí byl dokonalým typem cowboye z divokého západu.

Ani jediná sponka, ani jediný šev na jeho výstroji nebyly zbytečné, vše mělo svůj účel. Ozdob bylo poskrovnu. Jeho úbor nebyl ošumělý, bylo však na něm znáti, že jest stále nošen dokonalým mužem - ba zdálo se, že každá částka oděvu

jest s Bullem úplně srostlá.

Když se Diana v křesle obrátila, aby mu viděla do tváře, cítila, jak se jí hrud' svírá podivnou úzkostí - připadala si před Bullem, který ji měl rád a nyní klidně vyčkával její rozkazy, malou, nepatrnou a pohrdáníhodnou.

"Ano, poslala jsem pro vás, Bulle," odvětila Diana. "Včera, jak víte, byl opět dostavník přepaden. Mack ještě dosti dlouho nebude moci zastávatí svoji službu a potřebujeme opravdového muže, poněvadž člověk, který včera byl přepaden, dal dnes výpověď. Řekl mně, že je příliš mladý, než aby pomýšlel na sebevraždu."

"Hm, ano," pravil Bull.

"Nechci, abyste se vystavoval zbytečnému nebezpečí - raději bych přišla o všechno zlato, jen když vy nebudete zraněn."

"Nebudu zraněn, Miss."

"Snad byste nechtěl sám převzítí tu službu?" otázala se Diana.

"Ovšem, jsem pouhý coowby," odvětil Bull. "Ale víte přece, že jsem vám jednou řekl, že pro vás udělám vše na světě, možné i nemožné - a víte také že nemluvim na plano."

"A přece nečiníte vše, co si přeji, Bulle," pravila Diana s úsměvem.

"A co že nečiním?" ptal se Bull.

"Stále mne jmenujete Miss a víte přece dobře, že si to nepřeji. Pokládám vás téměř za svého bratra a Miss zní tak formálně a ztrnule."

Po Bullově tváři se rozprostřel bolestný výraz. "Nežádejte ode mne příliš, Miss," řekl, obrátil se a zamířil ke dveřím.

"Dnes tedy půjdu na důl," pravil, stanuv na prahu.

"Ano, dnes," odvětila Diana. Za Bullem zaklaply dveře.

Diana byla smutná. Mrzelo ji, že pověřila Bulla oním úkolem, neboť tím dala mlčky najevo, že souhlasí s Colbyho podezřením. Trápila ji bolest, která se zračila v Bullově tváři a trápilo ji též to, že nevyhověl jejímu přání, aby jí nazýval Dianou. Nevěděla, zda tak učinil, protože nechtěla opětovati jeho lásku, či snad proto, že mu dala najevo své podezření, obviňující jej ze zrady.

Onoho jitra jí Hal Colby vyprávěl o sáčku se zlatým prachem, který včera večer Bull při pokeru vytáhl ze svého vaku. I to jí přivedlo do mrzuté nálady, poněvadž tato okolnost jen potvrzovala podezření, které stahovalo kol Bulla stále užší a užší kruh - a musila uznati, že tato poezření nejsou jen tak zhola bezpodstatná a bezdůvodná.

"Nevěřím tomu" zvolala Diana téměř nahlas. "Nechci tomu věřiti!" A poté si vyjela.

Když došla do ohrady, všichni muži kromě Hala a Texas Petea byli již venku. Onoho jitra nechtělo se jí jeti s Hal Colbym a proto jela s Texas Peteem. Pete byl nesmírně překvapen.

* * *

Míjely dny, ze dnů se staly týdny; dostavník projížděl pravidelně dvakrátě týdně svojí obvyklou cestou - zlato bylo v bezpečí, nedošlo během této doby ani k jedinému přepadení. A jednoho dne přijeli Maurice B. Corson a Lilian Manill.

Tentokrátě dostavník jel cestou na Bar Y a zastavil před vraty ranche právě v okamžiku, kdy Diana Henders a Hal Colby se vraceli ze Západního ranche. Diana zřela Lilian Manill poprvé v životě. Seděla na kozlíku mezi Bill Gatlinem, vozkou a Paffem; všichni tři se smáli; bylo zřejmé, že se po cestě dobře bavili.

Diana si toho dobře všimla - bylo to svrchovaně nápadné, neboť Bull se smál jen zřídka. Bull seskočil první z kozlíku a pomohl Lilian dolů.

Maurice B. Corson se vynořil z nitra dostavníku: pootevřenými okny bylo viděti ostatní tři cestující, mezi nimiž Diana poznala oba Wainrighty. Diana seskočila s koně a spěchala přivítati svoj sestřenku, líbivé, černovlasé děvče as téhož věku jako sama Diana.

Bull se dosud usmíval a zdravil Dianu zamávnutím sombrera. Diana stroze kývnutím hlavy poděkovala. Hněvala se na Bulla, nevěděla však ani dobře proč. Bull a Colby chvatně sňali se střechy dostavníku Corsonova a Lilianina zavazadla; Lilian mezitím představila Corsona Dianě. Corson byl as třicetiletý, hezký muž, typický NewYorčan.

"Pospěšte si, Bulle," zvolal Gatlin, "sice se budou ve městě domnívati, že jsme byli opět přepadeni."

"Zdá se mi, že Černý Koyot zanechal svého řemesla," prohodil Colby ohlédnuv se přitom výmluvně na Dianu.

Diana však věrně Bulla hájila: "Bojí se přepadnouti dostavník, když Bull doprovází zlato."

"Jak dlouho mne ještě chcete pověřiti touto službou?" zeptal se Bull, když vylezl opět na kozlík dostavníku. "Mack jest již skorem zdrav."

"Ještě as týden, neb dva, Bulle," odvětila Diana, když dostavník byl již v pohybu.

"Jak je skvostný!" zvolala Miss Manill. "Pravý cowboy - první, s kterým jsem se setkala ve svém životě!"

"Ach, takových je zde spousta," odvětila Diana, "a vyrovnají se Bullovi."

"Vidím, že máte pravdu," pravila Lilian, usmívajíc se výmluvně na Hala Colby, "ale s tím, kterého nazýváte Bullem, jsem se poprvé setkala."

"Promiňte!" zvolala Diana. "Opomenula jsem vás představiti. - Pan Colby, Miss Manill."

"Ach, vy jste správcem - pan Bull mně to již řekl - to je nádhlné!"

"Myslím, že vám neřekl o mně nic dobrého," pravil Colby.

"Vyprávěl mně, jak jste hrdinně bránil Dianu a mého nebohého strýce," vysvětlovala Lilian.

Colby zahanbeně zrudl. "Kdyby nebyl přišel Bull nám na pomoc, nebyl by z nás zůstal nikdo na živu."

"Jak to, o tom mně nic neřekl!" zvolala Lilian. "Vůbec se nezmínil, že by byl býval při oné srážce přítomen!"

"V tom se právě pozná Bull," prohodila Diana.

Kráčeli k ústřední budově. Diana a Colby vedli své koně za uzdu a oba hosté zvědavě si prohlíželi jednotlivé budovy a ohrady pro dobytek; na všem zřely jejich oči romantický pel divokého západu, jemuž nikdo nezasvěcený neodolá.

"Jest zde skutečně nádherně, Mr. Colby," pravila Lilian, kráčející po správcově boku. "Ale necítíte se zde tak příšerně

opuštění?"

"Ani si toho nevšímáme," odpověděl Colby. "Jak jistě víte, máme zde po celý den plné ruce práce a když přijde noc, jsme rádi, že si můžeme lehnout - nemáme čas, abychom se cítili opuštěni."

"Jest zdejší farma skutečně tak rozsáhlá?"

"Pokud vím, není v celém kraji větší," odpověděl Colby.

"A když si člověk pomyslí, že vy jste správcem. Jste vsutku obdivuhodný člověk."

"Ach, to vše nic neznamená," ujist'oval jí Colby, ač v duchu byl nesmírně onou pochvalou potěšen.

"Všichni dokonalí lidé z divokého západu jsou tak skromní," pravila dále Lilian; Colby nevěděl, co by na to měl říci. V duchu však nedovedl než plně přisvědčovat své společnosti.

Lilian se zadívala na štíhlou postavu své sestřenky, která kráčela vpředu s Corsonem.

"Jak pěkně sluší Dianě tento úbor," prohodila; "jistě umí Diana dokonale jezdit na koni!"

"Ano - jezdí dosti často."

"Ach, jak bych si přála umět jezdit na koni. Myslíte, že bych se tomu mohla naučit?"

"Lehce, Miss, to nic není, řekne-li vám někdo jak a co."

"Myslíte, že by mne zde někdo naučil jezdit na koni?" A podívala se mu zpřímá do očí.

"Pokládal bych si za čest, kdybych vás sám směl učit, Miss."

"Ach, skutečně byste chtěl? To by bylo nádherné. Mohli bychom tedy hned zítra začít?"

"Ano - ale v těchto šatech nemůžete jezdit na koni," pravil Colby, prohlížeje si důkladně její newyorský cestovní kostým.

Lilian se dala do smíchu. "Snad si nemyslíte, že bych byla tak hloupá a chtěla v těchto šatech sednouti na koně.

Přinesla jsem si patřičný úbor s sebou."

"Tedy vše půjde hladce," pravil Colby uctivě.

Právě přecházeli kolem noclehárny. Chlapci, připravující se k večeři, byli venku před domem a zvědavě si prohlíželi přichozí. Když přešli, strčil Shorty Texas Petea tak upřímně, až upadl.

"Povídám," řekl Shorty, "viděl jste tu panenku z města?"

"Viděl, viděl," odpověděl Pete, "ale proto přece nemusíte do mně tak upřímně vrážet, abych se natáhl a zaprášil si své šaty, kvůli tomu, že přijde panenka z města s nějakým zelenáčem."

"Všimli jste si, jak bylo Colbymu horko?" ptal se Idaho.

Když Corson kráčel po Dianině boku k rozlehlé, dvouposchod'ové obývací budově, vroubené po dvou stranách širokou krytou verandou, která byla teprve v posledních letech přistavena, se zájmem si vše prohlížel. Všiml si, že nejen hlavní budovy farmy jsou udržovány v pořádku, ale že i ohrady pro koně a pro dobytek a kolny pro nářadí jsou úhledné a upravené. Bylo viděti, že každý hřebík jest na svém místě a že vše vede pravá ruka. Corson v duchu porovnával farmu k dobře jdoucí továrně a byl spokojen.

"Vše zde velmi spořádaně udržujete," pravil Dianě. "Musím vám vysloviti svůj nelíbený obdiv."

"Děkuji vám," odpověděla Diana, "již za života mého otce musilo se vše svítiti čistotou a pořádkem a považovala jsem za svoji povinnost, abych se jeho přáním nezpronevěřila."

"Z čeho jsou vystavěny tyto budovy - vypadají jakoby z cementu - ale doprava tak drahého materiálu by se sem nevyplatila."

"Jsou z dusané hlíny," vysvětlovala Diana. "Hlína se upěchuje do velkých cihel a suší se na slunci."

Corson přikývl, že rozumí. "Ovšem architektura není příliš vzorná," dodal se smíchem. "Jedinou ozdobou jest kulatá věž se střelnými, čnicí ze střechy - ta však příliš mnoho krásy nepřidá."

Diana v duchu si uvědomovala, že Corsonova kritika jest ubohá a vycítila, že mluví trochu drzým tónem, jakoby sám byl nebo aspoň co nejdříve měl býti vlastníkem. Ne-dala však na sobě nic znáti, usmívala se a byla vůči hostu zdvořilá.

"Ocenil byste teprve význam věže, kdybyste zde byl v době, kdy apačové podnikají své loupežné výpravy - ta věž nebyla postavena pro okrasu."

Corson vtáhl do sebe hvízdavě dech. "Snad nechcete tím říci," dodal, "že jsou zde poměry tak zlé, že jste zde nucena žíti jako v pevnosti."

"Indiáni nebyli na válečné stezce sice již drahnou dobu," odpověděla Diana, "ale pokud se pamatuji, prokázala nám věž od té doby, co byla vystavěna, již mnohokrát platné služby - a čert nikdy nespí, třebaš její ochrany budeme potřebovati co nejdříve. S této strany nevypadá příliš ladně, ale jistě by se vám zdála krásnou, kdybyste byl uvnitř a kolem slídili zuřiví apačové. Já to znám, poněvadž jsem to mnohdy sama zakusila."

"Tedy život zde jest stále pln nebezpečí?" otázal se Corson, rozhlížeje se nervosně kol sebe.

"Člověk nikdy neví, kdy a kde na něj číhá nebezpečí," odpověděla Diana, neboť viděla, že Corson jest ustrašen a chtěla se mu odškodniti za nepříliš uctivou kritiku jejího rodného domu. "Víte přece dobře, že můj otec před několika týdny podlehl zákeřnému útoku apačů."

Corson byl dokonale rozladěn a když se přiblížili zcela těsně k budově, posuzoval jí již spíše dle účelu než dle krásy.

"Vidím, že máte na oknech těžké okenice," pravil, "jistě je zavíráte každé noci?"

"Ach, kdepak!" zvolala Diana, smějíc se. "Zavírám je pouze tehdy, blíží-li se bouře nebo přepadnou-li nás Indiáni."

"Ale což kdyby rudoši se zde octli z nenadání?"

"Pak se může státi, že nám Indiáni naleznou do domu."

"Domnívám se, že učiníme nejlépe, budeme-li každé noci, pokud zde bude Miss Manill, okenice zavírat. Obávám se, že by Miss jinak byla velmi rozrušena."

"Vaše pokoje jsou ve druhém patře," odpověděla Diana, "můžete si vaše okna zavřít - snad budete míti dosti vzduchu ze dvora. Noci jsou zde sice chladné, ale já bych nemohla při zavřených oknech usnouti."

"Uvidíme," pravil Corson. Mluvil s podivným přízvukem, který se Dianě nelíbil. A vůbec Diana byla od první chvíle přesvědčena, že se jí celý pan Maurice B. Corson nelíbí.

Když as za hodinu poté seděli u večeře, obrátila se Lilian na Dianu s otázkou: "Kde jest Mr. Colby?"

"Asi večeří v kuchyni," odpověděla Diana.

"Cožpak on nebude s námi večeřeti? Zdá se býti zcela, roztomilým chlapcem."

"Jest vskutku roztomilým chlapcem," pravila Diana, "ale naši hoši jedí vždy společně. Před ženami by se ostýchali jísti a nechutnalo by jim tak. Ani nevíte, jak mnozí z nich jsou v dámské společnosti plaší."

"Ale Mr. Colby se chová v dámské společnosti zcela přirozeně," řekla Lilian.

"Hal jest zcela jiný než ostatní, ale poněvadž jest správcem, musí právě proto jísti s ostatními - jest to u nás již zvykem."

"Mr. Bull také nejevil přede mnou žádné rozpaky," poznamenala Lilian. "Sice toho mnoho nenamluví, ale nebojí se žen."

"Bull se nebojí vůbec ničeho," odpověděla Diana; "podařilo-li se vám přivésti Bulla do řeči, pak dovedete skutečně ovládat muže. Já z něj dostanu sotva dvacet slov."

"Inu, umím to s muži," prohodila sebevědomě Lilian.

"Obávám se, že Bull jest i pro vás příliš nepoddajný," pravila Diana tak trochu ironicky.

"Nemyslila bych," odpověděla Lilian, "vždyť mi slíbil, že mě naučí jezdit na koni a střeleti."

Diana na to neodpověděla a jedla mlčky dále. Zdálo se jí, že jí společnost sestřenky na farmě nebude valně příjemnou.

"Setkal jsem se dnes v dostavníku se svým starým přítelem," prohodil náhle Corson.

Diana pokrčila obočí. "To musilo býti hezké," řekla.

"Ano, bylo. Neviděl jsem jej již několik dlouhých roků. Je to milý chlapec. Jmenuje se Jefferson Wainright. Uzavřeli jsme spolu přátelské bratrství. Byl jsem sice několik ročníků výše než on, ale vídal jsem se s ním, když jsem přijížděl do Cambridge na sportovní hry. I jeho otec jest roztomilý člověk a je velmi bohat."

"To nám také řekl on sám," poznamenala Diana.

"Ach, jak vy je znáte? Ani se mně o tom nezminili."

"Ano, poznala jsem je, chtěli totiž koupiti od nás farmu," odpověděla Diana.

"Kolik vám nabízeli?" ptal se Corson.

"Dvě stě padesát tisíc dolarů."

"To je skutečně slušná cena," řekl Corson.

"Jest to směšně nízký obnos, Mr. Corson," opáčila Diana, "a jste-li dobře obeznámen s obchodními záležitostmi Mr. Manilla, víte to právě tak dobře jako já!"

"Jsem s nimi velmi dobře obeznámen," odpověděl sebevědomě Corson, "dle vašich slov soudě, jsem s nimi mnohem lépe obeznámen, než vy sama."

"Pak také víte, že jen dobytek a půda mají trojnásobnou cenu, o dolu ani nemluvě."

Corson potřásl odmítavě hlavou, "Obávám se, že vlivem toho, že jste žila příliš vzdálena od finančního centra, nechápete dosti poměr statků a jejich hodnot. Obchod dobyt看m dnes vázne. Budeme šťastní, budeme-li krýti výlohy pro příští rok a se zisky, jaké byly dříve, nemůžeme již počítati. Napřesrok již nebudeme krýti ani svoji režii. Kdybychom dostali za farmu dvěstěpadesát tisíc dolarů, mohli bychom býti šťastni; obávám se však, že pan Wainright neobnoví svoji nabídku - jest příliš dobrým obchodníkem."

Diana Henders na tato slova neodpověděla. Poznámky Mr. Corsona ji přiváděly v údiv. Věřila mu či nevěřila mu?

* * *

V téže době hosté Mary Donovan byli právě shromážděni u stolu. Kromě obvyklých denních hostů byli zde dnes i cizinci. Oba Wainrightové a Bull - Bull jídával ve městě vždy, když vezl z dolu zlatý prach do města.

A společnost u stolu nebyla příliš veselá. Mack Harber a Jim Weiler si Bulla podezřívavě prohlíželi - ba chvílemi situace byla taková, že hrozilo zřejmé propuknutí nepřátelství - ovšem byli by k tomu potřebovali Gumovy pomoci. Gum však nechtěl se pustiti do boje. Gum seděl schýlen nad talířem a v duchu proklínal Bulla. Bob, Divoká Kočka srkal polévku a v duchu proklínal Guma.

Oba Wainrightové téměř nezdvihli své zraky od jídla, poněvadž se nechtěli setkat s pohledem toho, který staršího z nich vyhnal z ranche Bar Y - oba dosud na tuto nemilou příhodu trpce vzpomínali. Bull zamlklý jako vždy mlčky jedl a tvářil se jako lev mezi šakaly. Mary Donovan seděla v křesle u dveří. Bull odložil vidličku, napil se vody a vstal od stolu.

"Nechcete ještě trochu puddingu, Bulle?" otázala se Mary.

"Ne, děkuji, paní Donovan," odpověděl Bull, "Mám již jídla až po krk."

Poté prošel kuchyní a vyšel ven zadními dveřmi. Ostatní hosté si spokojeně oddechli.

"Chodí si tu, jakoby mu to zde patřilo," poznamenal Jim Weller, když Bull vyšel ven svatyni kuchyně Mary Donovan.

"A kdyby chtěl, mohlo by mu to patřit," odsekla Mary, "Jste mi pěkný kos, pomlouváte někoho, kdo odešel a sám si ani nedovedete řádně vycídit boty a jen žvaníte!"

Weller se odmlčel.

Když bylo po večeři, hosté se rozešli, kromě Mack Harbera, Jim Wellera a obou Wainrightů, kteří se společně odebrali na verandu, kde kouřili.

"Já neříkám, že ho nemám rád, ale také netvrdím, že ho rád mám," prohodil filosoficky jakoby na omluvu Weller.

"Já ho ale vůbec nemohu vystát," pravil Mack prudce. "Nemohl bych ani svoji babičku vystát, kdyby mne střelila do těla."

"Vy myslíte, že on to skutečně byl?" ptal se Wainright.

"Černý Koyot mne postřelil - a není-li Bull Černým Koyotem, pak necht' se nejmenuji Mack Harber."

"Vy se domníváte, že on jest původcem všech těchto přepadení?" otázal se mladší Wainright.

"Nejsem se svým míněním sám," odpověděl Mack. "Skoro každý tak smýšlí a kdybychom měli pořádného šerifa, musil by ten chlap již dávno býti za mřížemi, nebo by měl viset na bavlíku v Čertově Rokli. Bud' má v tom Gum také prsty nebo se Bulla bojí."

"Gum se bojí každého," prohodil Weller.

"Až my se sem nastěhujeme," prohlásil sebevědomě Jefferson Wainright starší, "myslím, že to zde bude chodit zcela jinak. Vyženu ze zdejšího kraje všechny lotry a život i majetek kohokoliv musí býti v bezpečí."

"Vy se sem chcete přestěhovat?" tážal se Mack.

"Ano. Chci koupiti celou farmu Bar Y se vším všudy."

"U čerta!" zvolal Mack. "Ale vždyť jsem slyšel, že Miss Di vám svůj majetek nechce prodati."

"Ona do toho nemá již co mluvit. Koupím farmu od muže, který ji nyní spravuje - je to velmi zdatný obchodník."

"Snad od Colbyho?"

"Ne, Colby nic neznamená - jest to Mr. Corson z Nového Yorku. Vedl dříve obchody Mr. Manilla a nyní přijel sem s Manillovou dcerou. Jeli jsme s nimi dostavníkem. Vyprávěl jsem Corsonovi o podivných mravech Hendersovy dcery - nyní ale to půjde zcela jinak. Mohu vám říci, že věci se mají již tak, jako bych měl kupní smlouvu na farmu v kapse."

X.

Bobovy námluvy.

Bull seděl v koutě Chicago baru a přihlížel ruchu u hráčských stolků. Bylo ještě příliš brzo, než aby šel spát - kromě toho Bull nebyl člověkem, který by příliš mnoho četl, nebo snad rád četl, i kdyby tam bylo něco ke čtení, což ovšem nebylo. Čítal noviny, jen když se mu v dostavníku dostaly do ruky - tedy dvakrát týdně - a to ještě jen si přečetl pohyb cen živého dobytka a masa, přečetl zběžně nadpisy ostatních zpráv a odložil listy stranou - nikdy nic více nečetl. Neměl jiných literárních požadavků.

Jakýsi muž, který pil více, než mohl snést, zvedl se od svého stolu a kymácel se k Bulllllovi.

"Napijte se se mnou, pane!" zvolal na Bulla urážlivě vyzývavým tónem.

"Nepiji," odvětil klidně Bull.

"Ale budete se mnou přece pít! Když já řeknu, že se mnou budete pít, tak budete pít! Já jsem špatný člověk. A taky že jsem špatný člověk!" A aby dotvrdil svá slova, vytáhl z opasku revolver a vystřelil před Bulla do země.

V tom však přiskočil k němu statný muž, strhl mu ruku s revolverem a odvlékl jej do protějšího rohu, kdež k nemalé hurónské veselosti všech přítomných jej nabádal k opatrnosti.

"Člověče nešťastná!" volal na něj. "Copak se chcete sám připravit o život? Cožpak nevíte, s kým máte co dělat!" A pak mu něco šeptal do ucha. Účinek byl ohromující. Zdálo se, že opilec rázem vystřízlivěl. Vypoulenýma očima zíral přes celý lokál na Bulla.

"Měl bych se raději odtud odklidit," řekl, "třebas by si to ještě mohl rozmyslit a bylo by se mnou zle."

"Divím se, že z vás již neudělal řešeto. Udělal byste lépe, kdybyste se mu šel omluvit."

Opilý a rázem vystřízlivělý se pomalu šinul k Bullovi, který se během oné doby vůbec nepohnul.

"Nechtěl jsem vás urazit, pane. Měl jsem toho dnes přes svoji míru. Nechtěl jsem vás doopravdy urazit. Byl to pouhý žert, věřte mi, pouhý žert,"

Bull se na něj chvíli upřeně díval. "Ach, již si vzpomínám," řekl ironicky, "pamatuji se na vás - vy jste ten hubatý chlap, kterého před několika měsíci Bob Divoká Kočka tak řádně prohnal. Vrátil jste již ten okenní rám, který jste tehdy, když jste prchal, vzal s sebou? Gumovi se tenkrát prý jednalo hlavně o ten rám." Poté se Bull usmál. "Já jsem sice při tom nebyl, ale slyšel jsem o tom."

Opilý zrudl, snažil se cosi vtípného odpovědět, leč nezmohl se na nic a posléze utekl za hurónského smíchu okolosedících hostů, kteří se zájmem vyslechli celou rozmluvu.

Bull vstal od stolu. "Již jdete?" optal se jej kdosi.

"Ano, jdu, dobrou noc."

"Dobrou noc. Bulle!"

Bull vyšel do jasné, hvězdami rozzářené noci. Bezděky se obrátil a zahleděl se k severovýchodu, kde ležela farma Bar Y. Byla tam Diana. Dlouho zíral na měsíčním jasem zalitou krajinu, která se táhla do dálky. Co se as v této chvíli dělo v jeho nitru? Kdo to může říci?

Když Bull tak mlčky stál ve stínu domu, zaslechl hlasy, ozývající se z prostranství mezi Chicago Barem a Gumovým lokálem.

"Právě je uvnitř," pravil jeden, "Vidím jej zcela, dobře. Kdyby tam nebylo tolik lidí, mohl bych jej odtud odpravit,"

"Uděláte lépe, půjdete-li blíže - byl by z toho hrozný zmatek," ozval se jiný.

"Však já vím, co mám dělat. Nejsem přece žádný králík, se mnou si nikdo nesmí jen tak hrát."

"Já tedy půjdu domů."

Jděte. Půjdu za vámi až prostřelím lebku té Divoké Kočce. Právě se mi naskytla dobrá příležitost.

Bull slyšel něčí kroky, blížící se k místu, kde stál. Poté viděl Bull, jak statný muž, který odvlékl opilce od Bulla, chvatně kráčí ulicí směrem ke středu města. Druhý, jeho společník, vstoupil do dveří Chicago Baru. Po chvíli, když Bull opustil svoji skrýš, spatřil, jak se z Chicago Baru vynořila jakási postava a zamířila do Gumova Baru. Bull šel těsně za ním. Dveře byly pootevřeny. Bull zřel, jak muž před ním vešel dovnitř a stoupl si nedaleko vchodu za sloup, který podpíral klenbu místnosti. Na protějším konci místnosti Bob, Divoká Kočka seděl u své sklenky whisky, utíral si rukávem vousy a přihlížel ruchu u hráčského stolu.

Nadešel okamžik, kdy Bob zůstal u svého stolu sám.

Bull zřel, jak muž za sloupem zdvihl svoji bambitku a pozorně na Boba zamířil. Bull stál příliš daleko, než aby mohl Boba

varovati dříve než muž stiskne kohoutek své zbraně. Měl tedy Bull nečinně přihlížeti jak neznámý lotr zbaběle zavraždí Boba, Divokou Kočku?

Vytrhl z opasku pistoli, třeskla rána, neznámý pustil z ruky zbraň, zamával rukama nad hlavou a zavrával; šíleně vytřeštil oči a zíral na Bulla, jenž mlčky stál s koufíci zbraní v ruce.

Muž divoce zařval. "On to udělal!" A ukazoval při tom na Bulla. "On to udělal! Černý Koyot to udělal! On mne zabil!" A po těchto slovech klesl k zemi.

Bull zíral na přítomné, tvář se ponuře jako sfinga. Pak zastrčil svoji pistoli za opasek a zvolna kráčel do středu místnosti, usmívaje se. Když došel k Bobovi, řekl:

"Ten muž šel na vás, Bobe! Byl opilý a nemohl jsem jinak zločinu zabránit. Jest to ten, kterého jste před časem vyhnal oknem ven."

Gum Smith se objevil za nálewním stolem, nahnul se přes něj a ukazoval na Bulla: "Chopte se ho!" volal. "Budete zavřen pro vraždu!"

"Jděte sám k řasu, kratikudlo!" odsekl mu Bull, pohrdlivě mávnuv rukou. "Kdybych byl po něm nestřelil, byl by zabil Boba. Nedalo se nic jiného dělat."

"Vy jste slyšeli, že ho označil za vraha?!" apeloval Gum na přítomné. "Chopte se ho! Chopte se ho!" volal.

Nikdo z přítomných se ani nehnul. Jen Bob, Divoká Kočka se postavil Bullovi po boku a vytáhl z opasku své dlouhé těžké bambitky s bohatě vykládanými rukojetěmi.

"Kdokoliv jen Bullovi skříví vlas na hlavě, pošlu ho rovnou do nebes," zařval Bob, Divoká Kočka a upřel své vodové modré oči na šerifa.

"No tak, proč se někdo nevzchopíte?" volal Gum na své přívržence. "Přece jste na vlastní uši slyšeli, že onen muž jej nazval vrahem. A to vám ještě nestačí? Konejte svojí povinnost!"

Jeden neb dva přátelé Gumovi vykročili kupředu. Bull vida, že počíná jíti do tuhého, vytáhl také z opasku druhou bambitku a stanul vedle Boba, Divoké Kočky.

"Poslyšte chlapci, nezačínajte si nic se mnou," radil Bull k rozvaze. "Všichni víte, jak se vše sběhlo. Víte, že jsem nemohl nic jiného počítí. Když mne ten opilý chlap nazval Černým Koyotem, proč na mne Gum Smith nevztáhl ruku. Nechci vyvolatí bezdůvodnou srážku, nestrpím však také, abych byl bezdůvodně podezříván."

"Chopíte se ho tedy konečně?" ptal se Gum.

"Nedělejte ze sebe většího blázna - než jím ve skutečnosti jste, Gume!" zvolal Bob, Divoká Kočka. "Víte dobře, že Bull není Černým Koyotem a proto také proti němu nic nemáte - a i kdyby Černým Koyotem byl, nikdo byste se neodvážil proti němu jíti otevřeně. Já jsem o tom přesvědčen, že jest nevinný a kdo se mnou nesouhlasí, tomu vpálím několik kulí do těla. Co tomu říkáte, Gume?"

"Eh," pravil rozpačitě šerif, možná, že se ten mrtvý mýlil. Pojdte raději si něco vypítí."

Když Bull a Bob, Divoká Kočka vešli do Donovan hotelu, Mary Donovan již na ně čekala a vyzvala je, aby na chvíli šli k ní na besedu.

"Pojdte dovnitř a pohovoříme si spolu, než půjdeme spát."

Když vešli dovnitř, prohlédla si ostře Boba, Divokou Kočku. Zřejmě byla prohlídkou spokojena a její hlas nápadně zjhl.

"Pokud vím, whisky v Hendersville není vyprodána - žíznete tedy oba a Bob nemá peníze."

Starý pán s šedivými licousy sáhl do kapsy a vytáhl hrst stříbrných mincí, kterými zálibně zacínkal.

"Všichni svatí buďtež pochváleni!" zvolala Maryv Donovan. "Máte peněz, plnou kapsu a jste střízliví! Co je to s vámi Bobe?"

"Polepšil jsem se, Mary - již nebudu pítí," zaklínal se slavnostně.

"Cožpak jste dnes večer nepil?" ptala se Mary.

"Eh," váhavě pravil Bob, "víte..."

"Ano, vím..." vyhrkla opět prudčeji Mary.

"Věřte. Mary, pil jsem jedinou sklenku - přece neodepřete starému muži malý doušek na noc?"

"No, což o jeden doušek, svolovala Mary Donovan, jihnouc. Jeden jediný doušek by ani mně neublížil."

Bob Divoká Kočka sáhl do kapsy u kalhot a vytáhl plochou láhev. "Také jsem již na to myslil, Mary, a proto jsem přinesl doušek pro vás."

"Však si vás jedinou vezme čert, Bobe!" zvolala Mary, leč přece sáhla po láhvi.

Bull se dal do smíchu. "Dobrou noc!" řekl. "Půjdu již spát."

"Napijete se přece s námi," vyzývala jej Mary.

"Ne, děkuji," odvětil Bull, "zařekl jsem se, že nebudu pít..." A za chvíli poté slyšeli, jak stoupá po schodech vzhůru.

"Bull už je nahoře," pravila Mary olizujíc si prsty a uzavírajíc láhev.

"Už je," pravil Bob jako ozvěna a chopil se láhve.

A chvíli bylo ticho.

"Ovdovělé ženy mají smutný, osamělý život," pravila posléze Mary a vzdychla.

Bob, Divoká Kočka posunul svoji židli blíže k jejímu křeslu, zarděl se sám nad svojí odvahou a upřeně se díval na špičku své boty. Mary se pohodlně usadila v křesle a sepjala obě ruce na bachratém klíně; přitom se po očku dívala na Divokou Kočku. Po chvíli trapného ticha ozvala se opět paní Donovan.

"Je to divné, že jste se dosud neoženil, Bobe," řekla.

Bob se chystal odpovědětí, leč šťáva tabákových slin, vytrysknuvší mu z úst, mu v tom zabránila. Vstal, prošel celou místností až ke dveřím, otevřel je a opět se vrátil. Pak, usedaje, přisunul jakoby namátkou opět svoje křeslo ke křeslu Mary.

"Já..." konečně se chystal něco říci, ale rozmyslil si to. "Já..." začal znovu, ale nevěděl, jak dále.

"Co, vy?" zeptala se Mary Donovan, chtějíc mu dodat odvahu.

"Vy..." pravil Bob, Divoká Kočka a opět byl v koncích. Vnitřní vzrušení patrně dráždilo jeho slinné žlázy, takže opět musil jít za dveře a vyplivnout se. Když se vrátil, posunul opět své křeslo blíže k Mary.

"Chtěl jste něco říci, Bobe," povzbuzovala jej Mary.

"Já - já..."

"Nuže, pokračujte jen, Bobe!"

"Chtěl jsem právě říci, že namýšlím, že by mohlo dnes v noci pršet," vypravil posléze váhavě.

Mary Donovan opřela ruce o masité boky, sevřela rty a zlostně zírala na Boba, Divokou Kočku - který opět si pozorně prohlížel špičku své boty, rudý jako vařený rak.

"Pršet!" zamumlala Mary Donovan. "Jak by mohlo v této roční době v Arizoně pršet? Snad dokonce nemyslíte, že dnes bude sněžit?" podotkla ironicky.

Bob, Divoká Kočka se zamračil, čemu nebylo možno rozumět a opět zavládlo hluboké ticho. A opět se první chopila slova Mary Donovan.

"Podejte mi láhev," řekla Bobovi.

Bob jí podal láhev a Mary se dlouze napila. Poté otřela hrdlo láhve dlaní a vrátila ji Bobovi. Pak se napil Bob a zase bylo ticho.

Večer plynul, láhev se prázdnila a brzy nadešla půlnoc. Gum Smith šel do svého pokoje. Slyšeli, jak pod ním praskají schody.

"Měl byste jít spát," pravila Mary. "Nemohu zde přece s vámi sedět celou noc."

Bob se zvedl, "Dobrou noc, Mary! Byl to dnes velmi příjemně strávený večer."

"Ano," odvětila Mary Donovan.

Když Bob spěchal po schodech nahoru do svého pokoje, bručel si potichu: "Kdybych se byl pořádně napil, jistě bych se byl lépe vyslovil."

Když Mary Donovan zavírala dveře své ložnice, pravila sama k sobě: "Celkem vzato jest dobře, že ten Bob se dosud neoženil!"

XI.

První lekce.

Lilian Manill se probudila časně zrána a okny otevřenými do dvora, zírala do skvělého jitrního jasu - okna vedoucí na volné prostranství byla zabezděna proti možnému útoku Indiánů. Líně se protáhla na loži a přesto, že měla tisíc chutí spát dále, přece strhla ze sebe pokrývku a vstala. Pro Lilian Manill byla to neobvykle časná hodina; než Lilian si vzpomněla, že po snídani se má učit jízdě na koni a že Diana jí řekla, že se zde velmi brzy snídá. Oblékla na sebe pěkné vycházkové šaty, které jí velmi slušely - chtěla se totiž ještě před snídání trochu projít po dveře a teprve po snídání se převléci do jezdeckého úboru.

Když po chvíli vyšla na dvůr, rozhlédla se nejprve kolem a vidouc, že někdo je v ohradě pro koně, zamířila tam své kroky. Texas Pete, jenž právě onoho jitra pomáhal čeledi krmit koně, viděl jí přicházeti; poněvadž nebyl příliš zběhlý ve styku se ženami, chtěl někdy se vyhnouti nepříjemnému setkání. Leč bylo již příliš pozdě - Lilian Manill stála právě uprostřed cesty mezi ohradou a noclehárnou. A proto Texas Pete si horlivě hleděl práce, oháněl se vidlemi a dělal jakoby ji neviděl. To však Lilian zhoła nevadilo. Zastavila se u ohrady a nahlížela dovnitř.

"Dobré jitro!" řekla Lilian.

Texas Pete se tvářil jakoby neslyšel.

"Dobré jitro!" opakovala Lilian tentokrát více nahlas.

"Dobré jitro," odpověděl posléze bručivě Pete, vida nezbytí a opět se dal horlivě do práce. V duchu posílal Lilian k ďasu. Koně již byli nakrmeni a nebylo příčiny, proč by déle zůstal v ohradě - kdyby byl hledal útulek v noclehárně, byl by musil projít kolem Lilian. Na Dianu byl zvyklý a nikdy mu ani nepřipadlo, že by se mohl při rozmluvě s ní ocitnouti v podobných rozpacích. Ovšem byl do ní šíleně zamilován a když s ní déle hovořil, byl se svým bavícím uměním u konce, leč to bylo vše.

Pete tedy krmil koně dále, nasypal jim téměř dvakrát tolik než obvykle - přesto, že dobře věděl, že večer budou krmeni znova; posléze si však musil uvědomiti, že dívka se dosud ze svého místa nehnula a že musí kol ní projít. Zarazil zuřivě vidle do kupy sena a vyšel z ohrady. Snažil se tvářiti zcela přirozeně a chtěl projít kolem ní, aniž by na ni pohlédl - než nepodařilo se mu ani jedno ani druhé; zrudl jako krocan a na Lilian se podívat musil, poněvadž se mu postavila právě do cesty a líbezně se naň usmívala.

"Zdá se mi, že jsem neměla včera večer to potěšení s vámi se setkat," oslovila jej Lilian. "Jsem Miss Manill - sestřenice Miss Henders."

"Ano," odvětil Pete, nevěda, co by jiného vhodnějšího řekl.

"Domnívám se, že jste jedním z oněch Cowgentlemen," pokračovala v řeči Lilian.

Pete zrudl v obličejí až do fialova. V prvním okamžiku ztratil zcela hlas; brzy se však vzpamatoval - snad smešnost řeči Lilian byla toho příčinou.

"Ne, nejsem," odvětil, "dosud jím nejsem, zaučuji se zde teprve."

"Jsem přesvědčena, že lžete vaše kožené kalhoty vás usvědčují ze lži. Jistě jezdíte na koni, že?" otázala se chvatně Lilian.

"Dosud jsem se tomu dobře nevyučil," namlouval jí Pete.

"Jistě to není s vámi tak zlé. Domnívala jsem se, že jste výtečným jezdcem a chtěla jsem vás požádati, byste mne naučil jízdě na koni; učiníme však lépe, půjdeme-li oba k snídani a pak nás Mr. Colby bude učit oba."

"To myslím, že by dobře nešlo. Mne učí Mr. Colby vždy odpoledne. Ráno zaučuje jen dámy."

"Cožpak se zde pravidelně vyučuje jízdě na koni?"

"Ano, proto jest přece vlastně zde. Učí nás jízdu na koni, my pak vyjíždíme do okolí a sháníme dobytek."

"Myslíla jsem, že Mr. Colby je správcem."

"Ano, jest jím, kromě toho však učí cowgentlemeny jízdu na koni."

"To je ohromně zajímavé. Tolik jsem se zde v Arizoně dověděla nového, přesto že jsem zde teprve druhý den. Mr. Bull byl včera vůči mně velmi trpěliv a laskav - odpovídal na všechny mé hloupé otázky."

"Bull dovede vůbec odpovědět na kteroukoliv otázku," odpověděl Pete.

"Ano, máte pravdu; žije již tak dlouho zde v Arizoně a zná dokonale vývoj celé zdejší krajiny. Víte, že on zasázel všechny vrby, rostoucí podél břehů malé podivné říčky, kol níž jsme jeli včera - a jeli jsme po jejím toku několik mil?"

"On vám to říkal?" ptal se jí Texas Pete. "Ano, a není to ohromné? Prozrazuje to umělecký temperament."

"Bull dovede více než jsem sám tušil," mručel si Texas Pete více sám pro sebe.

V tom skvělém tichu arizonského jitra bylo porušeno třeskutým zvonivým zvukem. Lilian uděšeně vzkřikla a zavěsila se oběma rukama Texas Petovi na krk, hledajíc u něj ochrany. "Oooh!" zvolala, "Co to je? Indiáni?"

"Ne," odpověděl Pete, snaže se vyprostiti z jejího objetí - viděl totiž, jak chlapci vylézají z noclehárny a se zájmem přihlížejí nezvyklému divadlu. "Ne, to nejsou Indžunové - to je zvonek svolávající všechny k snídani."

"Jsem ale pošetilá!" omlouvala se Lilian. "Musím již jít. Jsem však velmi ráda, že jsem vás poznala. Mr..."

"Jmenují se Texas Pete..."

"Mr. Pete a doufám, že se brzy naučíte dokonale jezdit na koni. Mohli bychom si pak častěji, vyjeti koňmo do zdejších nádherných hor. To by bylo skvělé - vidíte Mr. Pete, že byste jezdil se mnou?" Lilian se při posledních slovech na Petea svůdně zadívala, tak svůdně, že by byla popletla i jinou, bystřejší hlavu, než prostou Peteovu.

Když odešla a Pete pomalu krácel k noclehárně, prohrábl si v zamyšlení vlasy. "U d'asa!" zamumlal. "Je ale doopravdy hezká."

Když přišel do kuchyně, Shorty se mu pověsil oběma rukama na krk. "Polib mne, miláčku!" zvolal na něj posměšně.

"Dosud jsi mne před snídaní nepolíbil."

"Nežvaň, užvaněná velrybo," odsekl mu Texas Pete, setřásaje jej s krku.

A mlčky jedl nedav se vyprovokovati víceméně hrubými vtipy svých kamarádů, kteří se mermomocí snažili přivést mu krev do varu. Pete byl sice lehce vznětlivý a okamžitě sahal po zbrani, leč pokud věděl, že jde o žert, nedal se přivést ke své míry.

Texas Pete dojedl a zamyšleně se škrabal na hlavě. "A přece se mi zdá, že se mi již od prvního okamžiku nelíbila," mručel si po tichu sám pro sebe. "Ba ne, nelíbí se mi!"

* * *

Když Dianiny hosté vkročili do jídelny k snídani, přivítala je milým úsměvem. "Doufám, že jste se dobře vyspali?" zeptala se jich.

"Ach ano, spala jsem velmi dobře!" zvolala Lilian Manill, "Sotva jsem ulehla, usnula jsem a nevím, co se se mnou dělo až do té doby, kdy jsem se probudila. Byla to skutečně skvělá noc."

"Já však jsem neměl klidnou noc," pravil Corson. Diana si všimla, že vypadá nevyspale a unaveně. "Co se to stalo zde v noci?" zeptal se Corson.

"Já nevím o ničem," odpověděla Diana. "Proč se ptáte?"

"Hovořila jste již s některým z mužů, kteří jsou zde zaměstnaní, nebo s některým ze sousedů?" ptal se dále Corson.

"Ano, mluvila jsem s několika našimi chlapci sousedů žádných nemáme."

"Kolik jest zde žen?" pokračoval Corson.

"Lilian a já."

"Něco příšerného se zde přihodilo v noci," pravil Corson. "Dosud jsem v životě neprožil tak příšernou noc. Divím se, že vy jste nic neslyšeli."

"A co jsem měla slyšet?" ptala se Diana. "Tu ženu - můj Bože! Dosud slyším její zoufalý skřek."

"Ach, Maurice, co to mluvíte?" zvolala Miss Manill.

"Byla as půlnoc," líčil Corson své zážitky. "Nespál jsem, sotva jsem dřímál a tu slyším, jak psi začali štěkat a pak se ozval příšerný ženský křik - byl to zoufalý skřek - jistě ji někdo mučil. Domnívám se, že Indiáni v noci podnikli výpad - jistě až s někým z okolí budete mluvit, dozvíte se o příšerném masakru. Pak křik ustal a psi opět počali štěkat a výtí - musilo jich být aspoň padesát - a opět se ozval onen zoufalý ženský křik - budu jej v duchu do smrti slyšet. Neměla byste dnes pouštět nikoho ze svých lidí ven. Indiáni jistě zde v blízkém okolí na nás číhají a chtějí nás umučiti."

Diana se dobromyslně usmála.

"Čemu se smějete, Miss Henders?" ptal se Corson. "Kdybyste byla slyšela onen zoufalý ženský skřek, jistě byste se nyní nesmála."

"Neslyšel jste ženský křik, Mr. Corson, slyšel jste vyjící koyoty."

Corson na ni udiveně pohlédl. "A jste si tím jista?"

"Jsem o tom pevně přesvědčena," odpověděla Diana.

Corson si spokojeně oddychl. "Jak rád bych tomu věřil. Aspoň bych dnes lépe spal."

"Můžete tomu zcela klidně věřit - nemohl jste slyšet nic jiného."

"Nerad bych se s těmi bestii někdy večer setkal. Taková smečka - včera jich bylo přinejmenším padesát neb snad dokonce celé sto - by člověka jistě na kusy roztrhala."

"Koyoti jsou zcela neškodná zvířata," vyvracela Diana Corsonovo mínění. "A byli sotva dva nebo tři - či dokonce snad jen jediný."

"Myslím, že jsem jich slyšel mnohem více."

"Dovedou výti tak zuřivě, že se zdá, jako by jich bylo Bůhví kolik."

Corson potřásl nedůvěřivě hlavou. "Vím sám nejlépe, co jsem slyšel."

"Musím vašeho kuchaře naučiti pořádně vařit dobrou kávu," prohodil po chvíli uštěpačně Corson.

Diana se zarděla. "Myslím, že zde není dobrý druh kávy k dostání," pravila na vysvětlenou - "leč jsme spokojeni s tím, co zde máme. A domnívám se, že Weng nemůže konati zázraky."

"Přece mu neublížím, naučím-li jej vařit dobrou kávu."

"Wong jest již u nás mnoho let a jest nám věrně oddán. Myslím, že by se cítil nesmírně uražen, kdyby někdo cizí kritisoval jeho kávu," řekla Diana.

"Maurice vyžaduje všude dokonale upravené pokrmy," pravila Miss Manill, "jest skutečným požítkem viděti jej u Delmonica, když objednává oběd - a dovede prohnat číšníky, když není vše, jak se patří. U stolu kolem nás se lidé ohlížejí..."

"To si mohu představit," pravila Diana sladce, ač neřekla, co si skutečně v duchu představuje.

Corson chtěl stůj co stůj prosaditi svou. "Zavolejte sem. Miss Henders, toho Číňana - dám mu hned zde na místě první lekci - a i vy se něčemu můžete přiučiti. Jste zde v zapadlé končině a dosud se vám nenaskytla příležitost."

"Domnívám se, že bude nejlépe, promluvíme-li s Wongem sama a teprve tehdy, až uznám za dobré," pravila rozhodně Diana.

"Tedy sem aspoň dopravím pořádnou kávu," prohlásil Corson velkodušně.

Lilian Manill posnídala a vstala od stolu.

"Půjdu si převléci jezdecký kostým. Maurice," řekla. "Jděte zatím ven a řekněte Mr. Colbymu, aby na mne počkal."

Diana Henders se hryzla do rtu, ale neřekla nic. Corson vstal také a zamířil ke dveřím. Byl oblečen v bezvadný newyorský jezdecký úbor posledního střihu - opět se musila Diana hryznouti do rtu, tentokrát však ne zlostí. Corson si narazil klobouk koketně na hlavu a vykročil směrem k ohradám pro koně, kdež chlapci právě sedlali koně k denní práci. Zapálil si tlustý, černý doutník, spokojeně odfoukl kouř. Když se objevil na obzoru, všichni okamžitě nechali práce.

"Pro pět ran!" zvolal Texas Pete a plácl dlaněmi o stehna.

"Kdo ho takhle zřídil?" ptal se Idaho.

"Držte hubu," napomínal jej Shorty, "ten chlap tu bude za chvíli poroučet..."

"Mně ale nebude nikdy poroučet," odporoval Shorty, "ať má ten pitomý klobouk na hlavě nebo ne. Jestli pak bych mu do něj střílel?" ... a již sahal po revolveru.

"Neblázněte, Shorty. Je to přítel Miss Henders," zašeptal Colby. "Dělal byste si sám zle."

Dianino jméno působilo na chlapce přímo elektricky. Shorty zasunul opět bambitku za pás a všichni se chopili své práce. Když Corson došel až k nim, netušil, že před chvílí byl předmětem jejich smíchu i politování.

"Poslyšte, Colby," pravil Corson, "osedlejte dva bezpečné koně pro Miss Manill a mne a počkejte zde na nás. Pál bych si, abyste nám dal několik lekcí v jízdě na koni."

"Souhlasí Miss Henders s tímto rozkazem?" otázal se Colby. "Víte přece, že práce jest přesně rozdělena a máme práce mnoho a jest nás poměrně málo."

"Nestarejte se o nic, vše bude v pořádku," ujišťoval Corson Colbyho. "Zodpovídám za své rozkazy sám. Starám se zde o zájmy Miss Manill a budu vše řídit, dokud zde nebude vše přivedeno do pořádku. Jen jděte a osedlejte dva koně a dohlédněte, aby byli krotcí. Nejezdil jsem na koni již několik roků - ačkoliv za chlapeckých let jsem byl zdatným jezdcem."

Hal Colby se díval Corsonovi několik okamžiků přímo do tváře. Z výrazu jeho rysů bylo těžko lze poznati, co se dalo v jeho nitru. Cowboyové, stojíc kolem, s dychtivostí očekávali okamžik, až Colby sáhne k opasku, vytrhne bambitku a znenadání třesne výstřel. Než byli trpce zklamáni. Colby neroztancoval velkoměstského hejska.

Colby neodpověděl Corsonovi ani jediným slovem, odvrátil se od něj, dal svým chlapcům několik pokynů, vztahujících se na denní práci, pak se vyšvihl do sedla a odklusal do kanceláře, nevšímaje si vůbec Corsonových rozkazů. Corson zlostí zrudl.

"Poslyšte, lidé," vzkřikl na chlapce, kteří již téměř všichni nasedli na své koně, potřebuji dva osedlané koně - jednoho pro Miss Manill a jednoho pro sebe - a to hned!"

Cowboyové vyjeli kolem Corsona mlčky z ohrady, jakoby vůbec byli neslyšeli jeho rozkaz. Popojeli kus po cestě k budovám a pak se zastavili, čekající na Colbyho.

"To děvče je ještě k snesení," poznamenal tiše Texas Pete, "ale ta opice, kterou přivezla sebou!..."

"Nezmizí-li odtud co nejdříve," zamumlal Shorty, "tak se neudržím - já bych neměl takovou trpělivost jako Colby."

"Já také bych si nedal nic podobného líbiti," řekl Idaho.

"Inu, každý ví, proč co dělá," pravil Shorty.

"Již jde naše paní," řekl Idaho. "Ta to aspoň jak se patří srovná."

Diana právě sešla z verandy dolů a naslouchala Colbymu, který jí cosi vykládal.

"Pohleďte, Di," řekl Colby, "rád bych věděl, zda mám poslouchati rozkazu toho zeleného chlapce. Je zde pánem on nebo vy?"

"Domnívám se, že jsem zde dosud pánem já," odvětila Diana, ačkoli musím připustiti, že pan Corson si to představuje tak trochu jinak. A co vám vlastně říkal?"

Colby opakoval, pokud mu paměť stačila, Corsonova slova. Diana se dala do srdečného smíchu.

"Chápu, že je to směšné," řekl Colby vážně, "ale není mně do žertu, vzpomenu-li si, že ten chlap s naškrobeným límcem si na mne přede všemi chlapci houkne: poslyšte, vy, osedlejte mi koně, a hleďte, aby byli krotcí! - U čerta! Což se

domníváte, že si to smím dáti líbiti?"

Diana téměř slzela smíchem a po chvíli ani Colby neodolal její veselé náladě.

"Nic si z toho nedělejte, Hale," pravila posléze Diana. "Je to lehce vznětlivý, arrogantní člověk - typický Newyorčan. Všichni lidé z východu se rádi naparují a vyvyšují nad jiné - leč doufám, že ho brzy zkrotíme a bude z něj ten nejpříjemnější člověk. Jděte nyní a řekněte Williemu, aby osedlal pro ně dva koně a dohlédněte sám na to, aby ten pro Miss Manill byl zcela krotký." Při těchto slovech se Diana sotva znatelně usmála.

Colby obrátil svého koně a zamířil k ohradě, kdež vyřídil chlapcům Dianiny rozkazy. Willie, který se sám rád nazýval Divokým Billem, vyhledal dva koně; když sedlal Gimleta pro Mr. Maurice B. Lorsona, potutelně se usmíval.

Corson, vida přicházeti Dianu, okamžitě jí kráčel v ústřety. Byl dosud rudý zlostí.

"Poslyšte, Miss Henders!" volal na ní. Přece jse řekla svým lidem, kdo vlastně jsem. Požádal jsem je, aby osedlali dva koně a oni si mne vůbec nevšimli. Prosím, nařídte jim, aby vždy vyhověli mým rozkazům."

"Myslím, že se uvarujete dalším nepříjemnostem, budete-li jim udíleti rozkazy vždy mým prostřednictvím," odvětila Diana. "Nelze vždy dobře vyhověti dvěma pánům, a pak, jak víte, naši lidé jsou zcela jiní než lidé, s kterými vy jste zvyklý jednat - nemůžete s nimi zacházet tak, jako zacházíte se sklepníkem u Delmonica - je-li vám ovšem život milý. Jsou zvyklí na mne - jsme vždy dobrými přáteli, vyhovějí každému mému rozkazu bez odmluvy, a domnívám se tedy, že bude lépe, sdělíte-li svá přání vždy jen se mnou. Colby mně sdělil, oč jste žádal a již pro vás sedlají koně."

Corson se chystal k delší nakvašené řeči, leč kousl se do rtu a rozmyslil si to. "Dobře, necháme to tedy pro později." A šli spolu do ohrady pro koně, kdež Willie sedlal pro Miss Manill starého, usedlého koně, Gimlet stál již připraven se skloněnou hlavou a zdánlivě nevšímavou tvář.

"Který z nich jest pro mne?" ptal se Corson.

Divoký Bill na něj zlobně pohlédl a pak mávl pohrdlivě rukou ukazující na Gimleta.

"Co? Ta stará mrcha že je pro mne?" zvolal Corson.

"Přece jste výslovně chtěl krotkého koně," vysvětloval Colby, který mezitím dojel do ohrady a Gimlet vás jistě nepokope."

"Nechci jezdit na odřeném mrše," mručel Corson. Sedím-li na koni, chci také vědět, že na něčem sedím."

"Jistě budete vědět, že sedíte na Gimletu," ujišťoval jej konejšivě Colby. Gimlet není ostatně tak chabý, jak vypadá. Jen do něj zabodněte ostruhy a uvidíte, co dovede.

"Dobrá, tedy," pravil Corson resignovaně; "řekněte tomu člověku, aby si pospíšil - vidím, že Miss Manill již přichází." I jiní ji viděli přicházeti. Nescházel mezi nimi ani Texas Pete.

"U ďasa!" zvolal. "Podívejte se, co se to děje."

Lilian Manill se blížila vesele se tváříc. Byla oblečena v černý jezdecký kostým s dlouhou bachoratou sukni, na krku měla tuhý mužský límec s černou vázankou, na hlavě pak černý cylindr a vlající šerpu. Shorty si jí pozorně prohlédl a pak spočinuly jeho zraky na Mr. Corsonovi.

"Já bych nesměl přijít do Nového Yorku," řekl Idahovi. "Já bych se tam k smrti usmál."

Mezitím Miss Manill došla až k nim, oba koně byli vyvedeni Williem z ohrady.

"Díky!" zvolala Miss Manill. "A nemáte, prosím vás, dámské sedlo? Myslím, že na těch vašich hrozných sedlech se nikdy nenaučím jezdit."

"Lituji," odvětila Diana, "leč nemáme zde ani jediné dámské sedlo, ba pochybuji, nalezla-li byste je zde v celém kraji. Myslím však, že vám to půjde - vždyť můžete zcela dobře přehoditi nohu na druhou stranu. Pro podruhé vám zapůjčím svojí krátkou sukni a pak vám to jistě půjde pohodlněji."

"Je ten kůň doopravdy spolehlivý?" zeptala se Lilian. "Musím prodělati několik lekcí, než se odvážím na ty vaše divochy. Ach, Mr. Colby! Dobré jitro! Přišla jsem na vaši první lekci."

Sotvaže spatřila shromážděné cowboye, pravila:

"Vidím, že právě počínáte vyučovati. Leč Mr. Pete mně řekl, že vyučujete cowgentlemeny teprve odpoledne."

Colby rychle se ohlédl na Petea, který právě byl zachvácen prudkým kašlem - znal Peteův vrozený vtip a okamžitě pochopil situaci.

"Rozpustil jsem svojí odpolední třídu," odvětil Colby, "když jsem shledal, že mnozí, jako Mr. Pete, se nikdy nenaučí pořádně jezdit na koni."

"Snad to s ním přece není tak zlé," poznamenala Lilian lichotivě. Poté se obrátila ke Corsonovi. "Měl byste to zkusiti nejprve vy, Maurice. Podívám se na vás, jak vám to půjde."

"Již dlouho jsem nesesedl na koni, než doufám, že do toho opět brzy přijdu. Pak vám dám několik cenných rad.

Corson si stoupl vedle Gimleta, chopil se hřbetu sedla, nevšímaje si uzdy, kterou mu Willie podával. Gimlet se smutně podíval na svého jezdce. Když Corson se snažil vložiti nohu do třmene, Gimlet chvatně uskočil stranou.

"Měl byste raději nasednouti z druhé strany, Mr. Corson," radila Diana. "Naši koně nejsou zvyklí, aby jezdci na ně nasedali s této strany."

"A měl byste si vzít uzdu do ruky, budete jí potřebovati," radil dobromyslně Willie, jenž v hrubé slupce měl přece dobré jádro - citlivé srdce.

Corson se postavil ke Gimletovi z druhé strany, chopil se pravou rukou otěží, vsunul nohu do třmene a oběma rukama se zachytiv o hřbet sedla s námahou se vydrápal nahoru. Gimlet stál zcela klidně.

"Tak jedem!" zvolal Mr. Corson, leč Gimlet se ani nehnul.

"Dejte mu ostruhy!" vzkřikl na něj Willie.

"Proč se ta stará mrcha nehýbe?" ptal se Corson, škubaje nervosně uzdu.

"Bodněte ho řádně ostruhami do břicha!" zvolal na něj jeden z cowbojů. "Proto jste si je přece koupil!"

Mr. Corson použil svých ostruh. Výsledek byl skutečně obdivuhodný a překvapující - hlavně pro Corsona. Gimlet

pobíhal šíleným tryskem v malých soustředných kroužcích kolem dokola. Podivný klobouk Mr. Corson spadl na zem. Corson nevěděl, čeho se má držeti dříve, zda uzdy či sedla - chvílemi mu unikalo z rukou obě; zuřivě se snažil obě udržeti zároveň. Pak to Gimlet nabral přímo ku předu. Jel tryskem několik set yardů a znovu začal kroužiti kolem dokola. Mr. Corsonovi vyklouzla noha z třmene. Pak mu vypadla uzda a křečovitě se držel za sedlo.

"Zastavte tu bestii!" řval úzkostlivě. "Zastavte ji! Ua! Ua!"

"Jedte s ním rovně!" volal na něj Willie. "Dejte mu řádně ostruhu!"

Gimlet se vzeplal a Mr. Corson povážlivě se sesunul na jeho bok. Poté následoval šílený trysk zpět a nové kroužení dokola. A byl konec. Mr. Corson to již nevydržel. Sklouzl ze sedla a spadl na zem. Dopadl na záda. Chvatně se sebral a po čtyřech utíkal, aby se dostal co možná nejdále od příšerného koně, který ho chtěl připravit o život. Leč Gimlet stál tupě se svěřenou hlavou.

Mr. Corson se konečně postavil na nohy. Cowboyové, kteří přihlíželi od začátku až do konce nezvyklému divadlu, se divoce smáli, nemajíce porozumění pro newyorský takt.

"To je od vás podlé," zvolal udýchaný a uštváný Corson. "To je od vás podlé! To mně. Colby, odpykáte! Vždyť jste mne ujistil, že ten kůň je krotký!"

"Řekl jsem vám jen, že vás nepokope!" řekl úlisně Colby. "A vskutku vás nepokopal."

Miss Manill šla raději domu. "Dnes již nebudu jezdit na koni," řekla.

XV.

Corson mluví.

"Nuž, chlapi, pojdte všichni sem.

na pohřeb se chystejte již.

už to všechno odbudem.

zapijem tu smutku tíž."

zpíval Texas Pete. "Haló! Podívejte se, kdo to přišel."

Bull vstoupil do noclehárny zamračen jako vždy a pokynutím hlavy pozdravil přítomné. "Stále ještě zpíváte," řekl Peteovi, "kdypak tu svoji nekonečnou píseň vlastně dozpíváte?"

Od příjezdu Miss Manill a Corsona na farmu uplynuly již dva týdny. Bull byl již zbaven nepříjemné služby hlídače zásilek zlata a vrátil se na ranch! Během týdnů, kdy on dopravoval zlato z dolu do města, nedošlo k přepadení - nikdo po celý ten čas nespátl ani Černého Koyota ani Gregoria - jako by se po nich země slehla.

"Jak to zde chodí?" ptal se Bull.

"Tak, tak," odvětil Texas Pete. "Kde je Colby? Musím mu podat raport."

"Nahoře v domě - nyní jí tam a ne s námi."

Bull na to nic neřekl. Zdálo se, že chápe, proč Hal Colby jí nahoře v domě. Jednoho dne tam také bude spát, poněvadž se stane pánem všeho.

"Ta prožluklá Lilian Manill se nějak do něj zakousla a vymohla si, aby Colby jedl s nimi," vysvětloval Pete. "Tak se tu leccos změnilo od té doby, co ti dva přijeli na farmu. Diana zdá se býti unavena, smutná a utrápena. Myslím, že ji to není vhod, že ti dva jsou zde, právě tak jako nám ostatním."

"A myslí si Colby na to Manillovo děvče?" ptal se Bull.

"Nevím. Tak se mi někdy zdá, že ano, a někdy opět zase že ne. Vypadá to, jako by dosud nevěděl z které strany je chleba pomazán máslem a zkouší to z obou stran."

Bull mezitím urovnával své svršky na starém lůžku a mlčel. Texas Pete se na něj podlezářivavě díval. Pete nervosně zakašlal. Oba muži byli v noclehárně zcela sami.

"Poslyšte, Bulle," přerušil posléze Pete trapné ticho, "byli jsme vždy dobrými kamarády."

Bull se ohlédl na Petea. "A kdo říká, že nejsme?" zeptal se.

"Nikdo dosud neřekl, že nejsme," ujišťoval jej Pete.

"Tak co je vám?"

"Víte přece, co každý zde o vás mluví," pravil Texas Pete, jsa zřejmě v trapných rozpacích, "nemusím vám snad říkat..."

"A co?"

"Že vy a Černý Koyot jste jedna a táž osoba. Mně to nevadí. Já se vás neptám, zda jím jste či nejste. Říkám vám to jen proto, abyste věděl, na čem jste."

Bull se podivně usmál. Byl to jeho charakteristický smích. "Kdybych jím nebyl, tak bych to řekl?" ptal se Bull.

"Myslím, že ano," souhlasil Pete.

"A kdybych jím byl, tedy bych to popřel, není-liž pravda?"

"Myslím, že ano."

"Tedy vidíte, že by bylo čerta platno, ať bych řekl to či ono. A co mi vlastně záleží na tom, co kdo říká."

Pete potřásl nedůvěřivě hlavou, ale přesto pravil: "Máte pravdu."

Bull šel ke dveřím. "Půjdu do domu za Colbym a podám mu raport,"

"Dejte si pozor, aby Miss Manill po vás také nestřílela očima," varoval Pete Bulla.

Bull našel Dianu v kanceláři píšící dopis. Sotvaže Diana zaslechla jeho hlas, okamžitě nechala psaní a mile naň pohlížela.

"Ach, Bulle!" zvolala. "Jak jsem ráda, že jste se již vrátil."

"Díky, Miss. Přišel jsem sem předat Colbymu raport - nevidím jej však zde."

"Je právě v obývacím pokoji s Mr. Corsonem a s Miss Manill," odpověděla Diana.

"Musím se sem tedy za ním podívat později." A chystal se odejít.

"Neodcházejte, Bulle," řekla Diana, "ráda bych s vámi mluvila. Prosím, sedněte si zde."

Bull se vrátil a usedl do širokého, pohodlného křesla, ve kterém sedával zažíva starý Henders. Jeho pohyby byly pohyby lví - sebevědomé, mocné, mlčenlivé.

Poprvé po době mnoha týdnů zmizel v Dianně nitru pocit samoty a opuštěnosti, který ji tísnil. Bull se vrátil! Bylo to jakoby se dobrý, starší bratr vrátil po dlouhé době domů - proto jej opět tak ráda viděla. Její srdce zapomnělo zcela na to, o čem její rozum byl téměř přesvědčen - že totiž Bull jest banditou z Čertovy Rokle - že Bull olupoval o zlato jejího otce - že Bull postřelil Macka Harbera.

Uvědomovala si v oné chvíli jen, že jest v bezpečí, když Bull jest jí na blízku. Téměř všichni se jej báli a mnozí jej nenáviděli. Že by jen ona sama jediná mu právem důvěřovala? Že by hlas jejího srdce mluvil pravdu?

"Miss?" řekl Bull, když dosedl.

"Wainrightové se znovu pokoušejí koupit farmu, Bulle," řekla Diana, "a Mr. Corson jest pro tento prodej nakloněn."

"Vy také chcete farmu prodat?"

"Ne, já ne; ale nejhorší přitom je, že Mr. Corson souhlasí s nízkou cenou, kterou Wainrightové nabízejí - dvěstěpadesát tisíc za všechno - za ranch, dobytek i důl. Snaží se mne všemožně donutit k souhlasu. Mr. Corson tvrdí, že musím buď vykoupit svůj podíl neb svolit k prodeji. Nemám tak velkou hotovost a moje směnky nechť přijmou." "Neprodávejte Miss za tak nízkou cenu, a neprodávejte vůbec, nechcete-li prodat - nemohou vás nikterak přinutit k prodeji."

"Maluji mně neblahou budoucnost. Mr. Corson tvrdí, že obchod dobyt看em vážne a že nová rudná žíla v dole vůbec neexistuje."

"Obchod dobyt看em jde kupředu svým pravidelným tempem, ba jde snad lépe než dříve - a žíla v dole je tam, kde byla. Když jsem byl posledních šest týdnů na dole, řádně jsem se tam poohlédl. Zlata je tam habaděj. Ovšem schází vám tam spolehlivý člověk - váš nový superintendent vypadá jako zloděj a podvodník. Víte o tom Miss, že Wainrightové tam často byli?"

"Ne! Je to možné?"

"A ten superintendent táhne ještě k tomu s nimi za jeden provaz."

"Přece nesmí nikomu dovolit přístup na moje vlastnictví."

"Ale přece jednal a jedná proti vašemu příkazu," pravil Bull, "a spouštěl na mne hromy a blesky, když jsem mu šlapal na paty. Nemohu toho člověka vystát, Miss."

"Téměř každý z těch, kdož jsou kolem mne, jest proti mně. Nevím, jak se mám rozhodnouti. Po smrti otcově nemám v nikom oporu. Mr. Corson a sestřenice mne nutí, abych svolila k prodeji. Častokrát jim již chci povolit, abych se jich zbavila."

"Chcete-li se jich Miss zbavit, to je to nejsnadnější," pravil Bull. "Jen řekněte jediné slovo, a vyženu je z ranche."

"Zdá se mi však, že se vám moje sestřenka zalíbila již onoho dne, kdy jste s ní jel v dostavníku."

"Byl jsem k ní přívětiv, poněvadž jest vaší sestřenicí, Miss," odpověděl Bull. "Chcete-li, abych je odtud vyhnal, řekněte jen, a za deset minut budou venku."

"Obávám se, že by to nešlo tak snadno," odpověděla Diana.

"Nevěděl bych proč," odpověděl Bull.

A právě v té chvíli vešel Colby. Kývl na Bulla. Vy jste již zpět?

Zdalo se, že Bull si nepovšiml bezúčelnosti této otázky.

"Jak dlouho jste již zpět?" pokračoval Colby.

"As půl hodiny."

"Proč jste mi dosud nepodal raport?" Colby byl rozčilen. Důvěrnost Bullova chování - byl pohodlně usazen v křesle Mr. Henderse a příjemně se bavil s Dianou - jej uváděla v zuřivost.

"Cožpak nevidíte?" ptal se Bull. "Přece musíte vidět, že zde sedím a podávám raport své paní."

"Máte podávat raport mně," vyhrkl Colby.

"Dovedu dělat všelijaké věci, které nemám dělat," odpověděl Bull shovívavě.

"To o vás také lidé vědí," pravil Colby jidášsky.

"Dosti toho již!" zvolala Diana. "Nechte chlapce hádek - mám dosti jiných starostí. Bull vás hledal, Colby a chtěl vám podati raport," vysvětlovala Diana.

"Proč to tedy hned neřekl? Mám pro něj práci a čekám již na něj několik dní."

"Nuže, jsem zde," řekl Bull. "Co ode mne chcete?" V Bullově hlasu nebyla ani známka hněvu, což ovšem nebylo možno říci o Colbym.

"Cramer si vyžádal na několik dní dovolenou a byl bych rád, kdybyste šel na Západní farmu a dohlédl tam na koně, dokud se nevrátí. Je tam několik hříbat, která se musí zajezdit - Cramer vám již řekne co a jak."

"Kdy mám vyrazit?"

"Ještě dnes v noci - vyjedete hned po večeri, alespoň Cramer bude moci opustit farmu brzy zrána."

"Dobrá," pravil Bull, vstává se židle. "Dobrou noc, Miss."

"Dobrou noc, Bulle. Podívám se někdy za vámi na Západní ranch. Míním se tam zdržeti as měsíc, nebo ještě déle. Cramer říkal, že tam budeme musít zřídít nové ohrady pro koně."

Bull přikývl a odešel.

"Nechápu, jak můžete býti tak laskavá vůči chlapci, který okrádal dlouhé měsíce vašeho zesnulého otce," pravil

Colby, když Bull odešel. "Či snad mu dosud důvěřujete?"

"Vím, že okolnosti svědčí proti němu, Hale; leč přesto nemohu tomu věřit; a nevěřím tomu. Vy jste proti němu zaujat, poněvadž jej nenávidíte."

"Cožpak jsem vám neřekl, že byl mým nejlepším přítelem - vy to víte - ovšem, když jsem přišel na jeho spády, bylo samozřejmě po všem. Takový úlisný had se nesmí nikdy zvát mým přítelem."

Diana hluboce vzdychla a těžce vstala se židle. "Půjdu se před večerí omýt," řekla.

Sotvaže odešla, vstoupil do kanceláře Corson. "Tak co," zeptal se Colbyho, "změnila již své smýšlení?"

"Nemluvil jsem s ní dosud o tom," odvětil Colby. "Ostatně byl bych tím naši věc jen poškodil - poněvadž Bull jí právě radil opak."

"Co jí říkal?" ptal se Corson. "Radil jí, aby farmu neprodávala, - potom jí Bull navrhoval, že vás i Miss Manill odtud vyžene, bude-li jen Di chtít."

"A co na to řekla ona?" Corsonův hlas se při této otázce nervosně chvěl.

"Ovšem, že jej odmítla; ale Bull je příliš nebezpečný chlapík a má na ni velký vliv."

"Byl bych rád, kdybychom se jej mohli zbavit," pravil Corson. "Divím se, že není zavřen, když přece každý ví, že on jest Černým Koyotem."

"Však on jednoho krásného dne přece vstřčí hlavu do nastražené smyčky," odvětil Colby.

"Ale mezitím pokazil můj obchod s Wainrighty," pravil Corson. "A vězte, že mi na tom velmi záleží. Rád bych se již dostal z této proklaté krajiny. Jsem zde nervosní. Příliš mnoho Indiánů a koyotů, nezodpovědní lidé, kteří střílejí pro nic a za nic - není zde bezpečno."

"Nechápu, proč chcete farmu tak rychle prodati," řekl Colby. "Jiný kupec by vám dal jistě více."

"To by znamenalo jít zpět do Nového Yorku. Zde není volný kapitál. Wainright jest spolehlivý člověk. Nemohu riskovati zpáteční cestu na východ, poněvadž nevím, co by mi zde mezitím Miss Henders za mými zády provedla. Miss Manill chce mít co nejdříve hotové peníze v kapse a pak pryč odtud. Nezbyvá mně, než vsadit poslední kartu na Miss Henders. Byl bych snad mohl zvolit jiný, snadnější způsob, leč ona sama mne donucuje k tomu nejhoršímu."

"K čemu?" ptal se Colby.

Corson se nachýlil ke Colbymu, a šeptal mu několik minut cosi do ucha.

Když dokončil, Colby si hvízdal. "Snad to nemíníte doopravdy!" zvolal.

"Wainright přijede zítra dostavníkem do Hendersville a rád bych proto věděl na čem jsem, abych mu mohl říci něco určitého. Myslím, že to půjde, poněvadž Miss Henders si počíná uvědomovati, že důl jest téměř vyčerpán a že obchod dobyt看em vážne."

Celkem na tom valně nezáleží, co si o té celé záležitosti myslí, než kdyby chtěla, mohla, by nám snadno připraviti mnohou horkou chvíli."

"Kdyby chtěla, mohla by s vámi i s oběma Wainrighty řádně zatočiti," prohodil Colby, "a nenamlouvejte si, že se Miss domnívá, že farma a důl jsou bezcenné. Měla-li snad do dneška určité pochybnosti, Bull je jistě rozplasil."

"Jak to?"

"Slyšel jsem, že jí říkal, že za svého pobytu na dole si všeho všimal a že jest přesvědčen, že nová žila jest vydatnější než stará - kromě toho jí řekl, že obchod dobyt看em jde právě tak dobře jako dřívě. A myslím, že Di bude spíše věřit jemu, než vám."

Corson se hryzl do rtů. "Rozhodnuto! Dosti dlouho jsem váhal. Dnes jí to řeknu."

Před noclehárnou se chlapci umývali k večerí. Bull si připravoval své věci, aby ihned po večerí mohl vyraziti na Západní Ranch.

"Co to děláte?" ptal se Texas Pete. "Snad se nechcete stěhovat?"

"Jedu na Západní ranch - Cramer požádal za dovolenou," vysvětloval Bull.

"Zdá se, že vás tady nemají příliš v lásce," poznamenal Pete.

Bull pokrčil rameny, balil dále své svršky, převinul je nepromokavou plachtou a hotový tlumok položil na lože.

"Myslím, že zde dlouho nevydržíte, Bulle," pravil Texas Pete. "Nechme toho tady! Já jsem dosud v Kalifornii nebyl - a vy?"

Bull potřásl záporně hlavou. "Musím zde ještě nějaký čas zůstat, Pete," řekl klidně.

Pete pak již o odchodu nemluvil. Leč nemohl si v hlavě srovnati, proč Bull nechce odejít. Diana Henders již zde Bulla nemohla zdržeti - tím si byl Pete jist, poněvadž se veřejně mezi chlapci mluvilo o tom, že se sličná Diana provdá buď dřívě či později za Hala Colbyho.

Práci na farmě nemohl mít Bull také příliš v lásce - Texas Pete věděl dobře, že Colby, kde jen mohl, od oné doby, co se stal správcem, přiděloval Bullovi právě tu nejobtížnější práci. Bylo sice pravdou, že Bull nikdy proti Colbymu nereptal a ani nekritisoval způsob jeho vedení hospodářství - leč bylo také zřejmo, že oba sokové přáteli nebyli.

Co tedy, u čerta, zde Bulla drželo? Texas Peteova přátelská oddanost k Bullovi mu nedovolovala, aby si na tuto otázku odpověděl, jako mnozí jiní; leč v duchu jej přece týrala tato těžká můra.

Byl-li Bull skutečně Černým Koyotem, pak nemohl nikde jinde lépe provozovati své banditské řemeslo, poněvadž právě na farmě se mu skýtala nejsnadnější příležitost dozvědět se o bohatých zásilkách zlata.

* * *

V domě hovořil Colby vážným tónem s Lilian Manill. Večere dosud nebyla podávána, Corson odešel do svého pokoje, aby se přestrojil a Diana dosud nesešla dolů.

"Poslyšte, Lil," řekl Colby. "Nelíbí se mi způsob, jak jedná Corson s Di. Vidím, že se na ni chystá past a nechci, aby ona přišla při tom zkrátka."

Lilian Manill vstala a objala jej kolem krku. "Domnívala jsem se, že nejste tak úzkoprsý, Hale," řekla. "Vždyť jste mi

tvrdil, že mne máte rád - jak však chcete, abych tomu věřila, když stále myslíte na ni a na mé zájmy vůbec neberete zřetel. Vy chcete, aby jí zůstal všechnen majetek a já abych byla připravena o všechno. Vy mne nemáte rád!"

"Ale ano, Lil - mám vás šileně rád," ujišťoval ji Colby.

"Tedy jedněte dle mého návodu," radila mu Lilian, "a nestarejte se o ní. Budu bohatým děvčetem, Hale, a až se vezmeme, budeme se oba mítí dobře - ovšem musíte být rozumný a nesmíte se přičiňovati o to, abych byla připravena o majetek, který mi právem náleží."

"Kdo mi ale zajistí, že si mne vezmete za muže," prohodil Colby nedůvěřivě. "Jste tak důvěrně spřátelena s Corsonem, on se vůči vám něžně chová - každý, kdo má oči, to vidí."

"To se vám jen zdá!" zvolala Miss Manill a dala se do smíchu. "Starý Maurice jest mým dobrým bratrem, stará se o mne a nedopustí, aby mne Diana neb někdo jiný připravili o mé peníze."

A nachýlila se ke Colbymu a jejich rty se setkaly v dlouhém, vášnivém polibku.

"U d'asa!" zvolal Colby horečně. "Dovedl bych pro vás i vraždit!"

V pozadí místnosti ve stínu stál Maurice B. Corson. Pootevřenými dveřmi viděl vše, co se uvnitř dělo. Poté diskrétně zakašlal a vstoupil dovnitř - Lilian obracela nevinně noty a Colby zamyšleně si prohlížel obraz, visící na stěně.

Corson přišel k nim s úsměvem na rtech a dal se nenuceně do řeči. Brzy poté přišla i Diana. Všichni čtyři zasedli k večeři. Rozhovor se hlavně točil kolem počasí - jediný předmět, o kterém mohli všichni čtyři hovořit bez obav, že se se svými názory střetnou. Poněvadž počasí v Arizoně v létě jest poměrně dosti stálé, nemohl rozhovor o něm trvat příliš dlouho. A tak jedli téměř mlčky. Když se večeře chýlila ku konci, Corson hluboce vzdychl a odkašlal, jako někdo, kdo chce po zralé úvaze přijít s něčím nepříjemným na světlo boží.

"Miss Henders," počal Corson.

Hal Colby vstal od stolu. "Musím ještě promluvit s Bullem, než odjede," omluvil se a chvatně odešel.

Corson začal znovu. "Miss Henders, s lítostí vám musím něco velmi nepříjemného oznámiti. Snažil jsem se, pokud to bylo možno, pracovati v souladu s vámi, leč neseťkal jsem se s totožnou vůlí z vaší strany - to mne právě dohání k tomu, abych vám odhalil určité skutečnosti, které bychom vám byli zatajili, kdybyste byla svolila k prodeji zdejšího majetku."

"Jaké jsou ony skutečnosti?" otázala se Diana odměřeně.

"Ihned k tomu přijďme," vysvětloval Corson. "Smrt vašeho otce vás přivedla do velmi nepříjemné situace, leč jest zcela přirozeno, že Miss Manill, pokud jí bude možno, se bude snažit vám ulehčit váš trpký osud."

"Obávám se, že vám, dobře nerozumím," řekla Diana. "Lilian i mne potkal stejný osud, poněvadž jsme obě ztratily své otce i strýce a společně na sebe přebíráme zodpovědnost za správu celého dědictví. Jsem přesvědčena, že obě se budeme snažit si navzájem vypomoci, seč nám jen bude možno."

"Obávám se, že mne dobře nechápete, Miss Henders," pravil Corson povzneseným tónem. "Dle ustanovení závěti vašeho strýce měl veškeren majetek připadnouti vašemu otci jako dědici, byl-li by přežil Mr. Manilla. Leč tak se nestalo. Váš otec zanechal podobnou závěť - odkázal totiž vše vašemu strýci. Tak se tedy mají věci, Miss Henders!" Corson si zamnul dlaně a zoufale pokrčil obočím.

"Pravděpodobně velmi těžko chápu," řekla Diana, "poněvadž ani zdaleka netuším, kam míříte, Mr. Corsone."

"A přece vám líčím vše správně," vysvětloval Corson; "váš otec odkázal vše vašemu strýci, váš strýc zanechal vše své dceři. Jest to velmi smutné, Miss Henders - Miss Manill toho velmi lituje, leč zákon jest jasný - stojíte dnes ve světě sama bez jediného haléře."

"Ale strýc přece něco podobného neměl v úmyslu, musí přece existovati ještě jiná závěť," zvolala Diana. "Strýc John a můj otec si přáli, aby po jejich smrti jmění bylo rozděleno na polovice a předáno zákonitým dědicům. Otec zanechal závěť tohoto znění a byl přesvědčen o tom, že i strýc zanechá totožné poslední pořízení - sama jsem o tom pevně přesvědčena, poněvadž strýc byl čestný člověk. Jejich závěti byly úplně totožné, otec mně o tom několikrát ubezpečoval. Důvěřovali si navzájem plně a svá pořízení upravili tak, jak jsem prve řekla."

"Nepochybují nikterak o tom, že váš otec zanechal podobné poslední pořízení, leč zůstává trpkou skutečností, že Mr. Manill tak neučinil," prohlásil Mr. Corson nadutě. "Ale vy nebudete strádati, Miss Henders. Vaše sestřenka tomu nepřipustí. Pověřila mne již, bych pro vás zajistil pevný roční důchod, který vám bude vyplácen do té doby, než se provdáte - nechceme jej vypláceti dále, poněvadž k tomu máme určité důvody."

"Tím chcete říci," otázala se Diana překvapeně, "že nemám vlastně nic? Že jsem zcela chudá - že ani ta střecha, pod kterou spím, není mojí - střecha, pod níž jsem prožila téměř celý svůj život, že mně nepatří - že zde nemám k ničemu právo?"

"Prosím, nevystavujte to, drahoušku!" zvolala Lilian Manill. "Můžete zde zůstat tak dlouho, jak vám jen bude libo. Vždy budete vítána v mém domově."

"V mém domově!" Diana stěží potlačila vzlyk, který ji vynutila lítost i zlost. Jaká to nespravedlnost! Chtějí využití nepředvídané shody okolností a chtějí ji připravit o to, co jí právem náleží. Než přece aspoň byla Diana ráda, že její nepřátelé ukázali pravou barvu - proč tak neučinili dříve?

"Ovšem," pokračoval Corson, "jak Miss Manill praví, budete zde naším vítaným hostem, dokud tento majetek zůstane v našich rukou - také jistě víte, že jsme obdrželi výhodnou nabídku, jsme rozhodnutí farmu prodati a žádáme vás, byste se dle toho zařídila."

"Vy chcete prodati farmu Wainrightům za dvěstěpadesát tisíc?" otázala se Diana.

Corson přikývl. Diana vstala a přešla pokojem sem a tam, pak se k nim obrátila a řekla: "Ne, pane Corsone, neprodáte moji farmu, přičiním se o to, abych tomu zabránila. Nepodaří se vám jen tak lehce mne připravit o můj majetek. Proč jste se až dosud snažil mne přemlouvat, abych svolila ku prodeji, když jste přece věděl, že vlastně nemám do prodeje co mluvit?" zeptala se náhle Diana.

"Chtěli jsme vám vaše trudné postavení ulehčiti," vysvětloval úlisně Corson. "Vaše sestřenka by vám byla raději darovala polovici kupní ceny, jen aby nebyla nucena sdílet s vámi trpkou pravdu; leč vy jste nás k tomu donutila, Miss Henders. Vaše sestřenka chce farmu prodati. Farma jest jejím vlastnictvím. Jen vy jste jí stála v cestě. Stala jste se sama sobě nejkrutějším nepřítelem, Miss Henders. Kdybyste nebyla bývala tvrdohlavou, mohla jste míti stopěťadvacet tisíc dolarů, nyní se však musíte spokojiti s roční rentou, kterou vám Miss Manill určí," Diana sraštila zlostně čelo. "Miss Manill mně nebude určovati pranic - nebudu přijímati darem to, co mně právem náleží. Domníváte-li se pak vy, Mr. Corson, že se vám podaří odejmouti mně mé vlastnictví bez boje, pak se velmi mylíte," a Diana se otočila na podpatku a zamířila ke dveřím.

"Posečkejte ještě chvíli, Miss Henders!" zvolal Corson. "Jsem právníkem a vím, jak spory jsou drahé. Podobný případ jako tento se může vléci u soudu a u notářů po několik dlouhých roků a celý rozsáhlý majetek pak ztráví poplatky, taxy a palmáře advokátů - neměli bychom pak ani my, ani vy zholat nic mám s podobnými případy již smutné zkušenosti. Učiníme lépe, dohodneme-li se soukromě. Jsme povolni vám darovati polovici prodejní ceny okamžitě, jakmile nám bude Mr. Wainrightem vyplacena. Dosud jsme necouvli od své nabídky. Uznáte zajisté, že se vůči vám zachováváme velmi svědomitě a velkodušně. Jste-li prozíravou, jistě přistoupíte na naši nabídku."

"Nikdy!" zvolala ostře Diana.

Corson i Lilian seděli mlčky u stolu a naslouchali kročejům Diany, které zaznívaly na schodech. Poté slyšeli jak zaklaply nahoře dveře - Diana zašla do svého pokoje.

"Vy hloupý blázne!" vyhrkla Lilian na svého společníka. "Co vás to jen napadlo, že jste jí nabídl stopěťadvacet tisíc dolarů, když ji nejsme povinni dáti ani jediný cent!"

"Neukvapujte se, Lil," mírnil ji Corson. "Máme dosti peněz a můžeme-li si uspořiti námahu a risiko, proč bychom jí nedali oněch stopěťadvacet tisíc? Neznáte zdejší poměry a lidi."

"Kupříkladu ten Bull - víte, že nás již odtud chtěl vyhnati? Víte přece, jak zatočil se starým Wainrightem. Je zde smečka lidí, kteří by nás odstřelili jako králíky - a ti lidé ji poslouchají na slovo. Nepochybují o tom, že Diana jest nyní odhodlána proti nám použití všech možných prostředků."

"A bez toho získáme zde spoustu peněz - vy dostanete svoji třetinu, já druhou a Wainrightové zbytek - vždyť samotný důl má cenu několika milionů. Kdyby svolila dobrovolně, mohli bychom jí dáti třeba i celých dvěstěpadesát tisíc."

"Já však nejsem ochotna vyhazovati tak lehkomyšlně své peníze," odvětila Lilian.

"Jaké, u čerta, vaše peníze," odsekl Corson. "Neměla byste ani jediné peny, kdyby mne nebylo. Přece nebudete dělat řeči pro mizerných stopěťadvacet tisíc dolarů! Colbymu jsem kromě toho slíbil deset tisíc dolarů, pomůže-li nám. Ale viděl jsem vás s Colbym před večerí v obývacím pokoji. Měla byste se trochu mírnit - příliš okatě se s ním slézáte. Jste moji, patříte mně," řekl povýšeně a hrdě.

"Ale Maurice, nebudte pošetilý," odvětila Lilian. "Přece jste mi nařídil, abych ho získala pro naši věc. A myslíte si, že ho získám pro nás, když se naň budu kysele tvářit?"

"Rozumím vám, leč vše má své meze. Slyšel jsem, jak jste mu říkala, co si počnete, až se vezmete. Vím sice, že jste dokonalou herečkou, Lili, než ten polibek byl proklátě opravdový. Nemyslete si, že připustím, abyste s ním utekla, až vám bude vyplacen váš podíl."

"Snad si nemyslíte, že bych se mohla provdati za takového neotesance."

* * *

Colby našel Bulla v nocelehárně.

"Bulle," řekl, "zítra si zajedete do Belter kaňonu a podíváte se tam, jak dlouho tam letos vydrží voda."

A Texas Pete zpíval opět svoji nekonečnou ponurou píseň.

XIII.

O krk.

Když Diana Henders opustila jídelnu po Corsonově výkladu, uvědomila si, že mezi ní a oběma spiklenci, kteří všemi prostředky se snažili připravit ji o její majetek, nejsou možné další přátelské styky. Příštího dne jedla Diana v kuchyni. Svěřila se Wongovi se svými starostmi. Starý Číňan pozorně vyslechl její vyprávění, pak vstal, šel ke své soukromé skřínce, umístěné v rohu kuchyně a vyňal z ní malou skleněnou lahvičku. Škodolibý smích ještě více znetvořoval jeho vrásčitou tvář.

"Trochu tohoto prášku - a budeme míti od nich pokoj!" řekl Wong, vracaje se k Dianě s lahvičkou, obsahující bělostný prášek.

"Ach, Wongu! Ne! Ne!" zvolala Diana, chápajíc okamžitě úmysl oddaného služebníka. "Nesmíte se dopustiti něčeho tak hrozného. Slibte mi, že to neučiníte."

"Dobře - stane se, jak poroučíte," odvětil Wong, pokrčiv rameny a odnesl lahvičku s bílým práškem opět do skříňky.

"Odejdu odtud dnes v noci, Wongu," řekla Diana, "chci, abyste mi slíbil, že během mé nepřítomnosti se zde nic nestane a že zde zůstanete do té doby než se vrátím. Nemám zde nikoho jiného, komu bych mohla plně důvěřovati."

"A vy se opět vrátíte?"

"Ano, Wongu. Pojedu dnes v noci do Hendersville, abych mohla použití zítra ráno dostavníku do Aldei. Odjedu vlakem do Kansas City a tam se poradím s otcovými přáteli a požádám je, aby mi doporučili dobrého právníka. Vy zde na vše dohlédnete, Wongu, není-liž pravda?"

"Ano, Miss."

Odpoledne si Diana zavolala Colbyho a vyličila mu Corsonovo sdělení. Colby byl velmi rozpačit a zaražen.

"Trápí mne to jako vás, Di," řekl, "ale nevidím z této bídné situace žádné východisko. Kdybych byl na vašem místě, přijal bych raději polovici prodejní ceny. Jste vůči nim slabá a nezdoláte je."

"Vězte tedy, Hale, že od nich nepřijmu zholat nic a jsem nesmírně udivena, že vy mně můžete k něčemu podobnému

radit!"

"Radím vám jen k vašemu dobru, Di," ujišťoval ji Colby. "Přece Lilian za to nemůže, že váš strýc vás o vše připravil. Nemůžete jí přece vytýkati, že se dožaduje právem toho, co jí bylo odkázáno a myslím, že bylo od ní velmi šlechetné, že se s vámi chtěla rozdělit."

"Tomu nevěřím," odvětila Di, "jest v tom ve všem nějaký háček, na který dříve či později přijdu. S tou nabídkou to není jen tak. Pojedu do Kansas City a vezmu si právního poradce. Připravte mně kočár a některý z chlapců mne odveze po večeri do města."

"Lituji, Di, ale Corson a Lilian právě odjeli do města v kočáře."

"Pojedu tedy na Kapitánu," řekla Di. "Prosim osedlejte mi ho hned po večeri."

Poté Diana sbalila svůj cestovní úbor a několik nezbytností do malého vaku, který mohla přivázat vzadu na sedlo. Na sebe si oblékla koženou suknici a halenu. Po večeri, když čekala marně drahnou chvíli na Colbyho až jí přivede osedlaného koně, šla si sama pro něj do ohrady. Bylo jí podivno, proč Hal s koněm nepřišel.

K svému nemalému údivu shledala, že Kapitán nebyl ani osedlán - pásl se as míli daleko od ohrady. Ani v noclehárně nenašla Diana živou duši. Teprve v kuchyni našla Wonga, mísícího těsto na chléb pro příští den.

"Kde jsou všichni chlapci?" zeptala se.

"Dnes v noci se tančí u Johnsona, a někteří tam šli," řekl Wong. "Ostatní šli do města Idaho, Shorty a Pete šli tančit."

"A kde je Hal?"

"Myslím, že šel také do města - neviděl jsem ho odpoledne."

"Willie odešel také?"

"Ne, ten zůstal doma - Willie! Haló, Willie!"

Willie stál v několika okamžicích před Dianou. "Willie, prosím, dojděte mi pro Kapitána a osedlejte ho."

"Snad nechcete jet někam v noci sama?" ptal se Willie.

"Musím jet do města, Willie, a Hal zapomněl některému z chlapců říci, aby jel se mnou," vysvětlila Diana.

"Pojedu tedy s vámi," nabídli se ochotně Willie. "Okamžitě zde budou koně," a odběhl do ohrady.

Deset minut poté byli oba v sedle a klusali temnou nocí k městu.

"Nerozumím tomu, proč Hal dovolil chlapcům, aby všichni dnes v noci odešli," řekla Diana polohlasem sama sobě.

"Dosud se tak nikdy nestalo, nikdo nikdy neví, co se může přihodit."

"Bull by nikdy nic podobného nedovolil," řekl Willie. "Bull byl výborným správcem."

"Vy máte rád Bulla?" zeptala se Diana.

"Mám," odvětil Willie vřele, "a vy?"

"Mám ráda všechny chlapce," odpověděla Diana.

"Bull by vás nikdy nenechal v noci v domě samotnou." Willie se odvážil se svojí paní otevřeně hovořit, poněvadž pro tmu nebylo vidět do tváře a nemusil se báti svých vlastních rozpaků. A tatáž milosrdná tma zakryla i Dianino zardění - rděla se sama před sebou, že pochybovala o Bullově poctivosti.

Když vjížděli do Hendersville, zpozorovali, že se děje cosi kromobyčejného. Slyšeli ryk vzrušených, rozvášněných hlasů, chvílemi třeskl výstřel. Když se posléze ocitli v ulici, spatřili, jak před Gumovým barem se kupí na sto lidí, živě gestikujících. Jakýsi muž stál na verandě baru a podněcoval shromážděné.

Když Diana a Willie stanuli na pokraji zástupu, slyšeli právě konečnou výzvu řečníka:

"Jest svrchovaný čas, abychom jeho řádění učinili konec. Vy všichni víte právě tak dobře jako já, že on jest skutečným pachatelem. Vyjedeme z města ještě této noci a dopadneme ho - v okolí jest více než dosti urostlých bavlníkových stromů a i provazů máme v Hendersville více než třeba! Kdo půjde se mnou?"

Směsice hlasů ujišťovala řečníka svojí spoluúčastí.

"Tedy se připravte! Vyjedeme okamžitě za ním a dopadneme ho!"

Diana shledala, že řečníkem byl Hal Colby; obrátila se o vysvětlení k jednomu z těch, kteří zůstali na prostranství před barem.

"Co se to zde děje?" ptala se. "Co se zde stalo?"

Muž, na něž se Diana obrátila s dotazem, si ji nejprve prohlédl a pak, poznav ji, smekl klobouk. "Ach, to jste vy, Miss Henders! Vy to ještě nevíte? Dostavník byl opět dnes přepaden a Mack Harber byl zabit - byla to jeho první jízda od té doby, co se zotavil ze svého poranění. Byla to též první jízda dostavníku od onoho dne, kdy Bull předal Mackovi strážní službu - a někteří chlapci si vzali do hlavy, že Bull v tom má prsty - zkrátka a dobře, že Bull jest pachatelem,"

"Hlouposti jsou to!" zvolal starší muž s licousy. "Bull není něčeho tak ohavného schopen!"

Byl to Bob, Divoká Kočka.

"Ani já tomu nevěřím," řekl onen, na něž se Diana obrátila; "ale nechtěl bych přece dnes být v jeho kůži - skorem všichni chlapci jsou proti němu. Sice jinak by se na něj neodvážili, kdyby nebyli opilí - ale dnes se napili až příliš mnoho - Gum nestačil dnes nalévat."

"Zdá se, že chtěl někoho jiného přinutit, aby se vypravil za Černým Koyotem," dodal Bob, Divoká Kočka - "jinak by nebyl tak ochotně naléval - vždyť chlapci dnes vypili celou malou palírnu alkoholu."

"Vy se tedy domníváte, že skutečně chtějí Bulla lynčovat?" zeptala se Diana.

"Všechno tomu nasvědčuje, že ano," odvětil muž, kterého prve oslovila. "Byli k tomu vyzváni a jak je vidět, jsou pevně rozhodnutí provést svůj úmysl. Jsou všichni rozlíčení. Když došlo k přepadení, Mack se bránil a Černý Koyot mu prostřelil nádhernou díru mezi oči. Pak sebral pytel se zlatým prachem, odřízl koně a ujel. Proto jsme se dozvěděli o přepadení také tak pozdě - lidé z dostavníku musili jít do města pěšky."

Družina mstitelů se již sjížděla. Všichni již byli v sedlech, pustě křičeli a láli. Ani jeden z nich, kdyby byl střízliv, by se neodvážil vyjetí za bývalým správcem ranche Bar Y, leč opilost jim dala zapomenouti strach a Diana si uvědomovala, že

skutečně jsou odhodláni provést svůj hrůzný úmysl.

Chtěli lynčovat Bulla! Připadalo jí to neuvěřitelným a přece - mohla je snad kárati? Ač sama Bulla znala lépe než kdokoliv jiný, přece v duchu připouštěla oprávněnost obvinění, které svědčily proti němu a uznávala, že poslední přepadení dostavníku bylo kapkou, kterou pohár přetekl. Během oněch šesti týdnů, kdy Bull doprovázel zásilky zlata, nedošlo k přepadení a prvá jízda dostavníku bez Bulla znamenala opět katastrofu.

Diana si vzpoměla, že lidé říkali, že Bull byl viděn odpoledne onoho dne, kdy došlo k minulému přepadení ve společnosti Gregoria; vzpomněla si na krvavé skvrny, které onoho dne viděla na Bullově košili - i na to, že tehdy Mary Donovan střílela po banditech; vzpomněla si i na sáček se zlatým prachem, který měl Bull ukryt ve svém lůžku. A zdálo se jí, že ji nezbyvá, než uvěřit jeho vině.

Rozvášněná smečka mstitelů kroužila na prostranství u Gumova baru, pustě klela a střílela. Šerif se objevil na verandě a pokynutím ruky si zjednal ticho. "Jsem zde šerifem," řekl, "a poněvadž jsem zde zastáncem práva, nemohu vám dát své svolení, abyste kohokoliv lynčovali, leč zákon mně dovoluje, abych vás dříve, než vyjedete, pozval na sklenku whisky." Ozval se divý řev souhlasu a nastala zuřivá tlačence: kdekdo se tlačil do Gumova baru. Když za posledním z nich zapadly dveře, Diana se rozhlédla po Williém, leč nevidouc jej nikde na blízku, obrátila svého koně a zamířila zpět tímže směrem, odkud přišla.

Když se ocitla na pokraji města, odbočila doleva - cesta do ranche Bar Y vedla napravo - pobídla ostruhou Kapitána a nedbajíc temné noci, statečně cválala k západu.

Chvilí křížovala v okolí, až přišla na vyjetou cestu a octnuvši se na ni, pobídla koně do ostřejšího klusu. Poslušné zvíře řitilo se jako blesk tmavou nocí vpřed. Bylo slyšet jen tlukot Dianina srdce a dusot koňských kopyt.

Co zamýšlela Diana? Byla snad šílená? Diana Henders si sama několikrát v duchu opakovala tyto otázky, leč odpovědi na ně byla jen rytmická slova, vířící horečně vzrušeným mozkem, doprovázená dusotem kopyt, řítících se vpřed jako orkán.

"Oni jej nesmí zabít! Oni jej nesmí zabít! Oni jej nesmí zabít!"

Diana chvilí naslouchala, zda se snad za ní neozve dusot smečky mstitelů - činila tak přesto, že dobře věděla, že měla před nimi značný náskok a že jejího Kapitána jiný kůň jen tak snadno nedožene. Západní ranch byl vzdálen od Hendersville dobrých deset mil - Kapitán urazil tuto cestu oné noci za třicet minut.

Diana se svezla ze sedla u vrat, vstoupila dovnitř, Kapitána nechala stát - bílá pěna pokrývala jeho plece a mocně odfrkoval - věděla, že věrný kůň na ni počká na témže místě, aniž by jej musila přivazovati. Chvatně běžela k budově a zabušila na dveře.

"Bulle!" zvolala. "Bulle!" Leč nedostalo se jí odpovědi, Otevřela tedy dveře a vstoupila. Uvnitř byla tma. Chvilí tápala, pak nalezla na stole sirky a rozžehla. Místnost byla úplně prázdná, opuštěná. Jela tedy nadarmo! Bull byl dosud kdesi venku! Jistě na něj budou číhati v křovinách a ubijí jej, až se bude vracet - nebude mít ani čas k sebeobraně. Kdyby jen věděla, odkud má přijet! Jela by mu naproti - leč nevěděla kam.

Než v tom jí něco napadlo. Byl-li Bull skutečně Černým Koyotem, jistě přijede ze severu, neb severovýchodu - od Čertovy Rokle, od místa přepadení.

Ale vždyť přece Bull nebyl Černým Koyotem, Bull jím nemohl být - Bull by nebyl schopen oloupit ji a zabít jednoho z jejích lidí!

Diana se pomalu vrátila ke Kapitánovi, jenž dosud stál na místě, nechtěl okamžitě vyjet, leč malé trhnutí uzdou stačilo, aby ji opět klusem unášel směrem k severu. Diana urazila tak asi čtvrt míle, pak se vztýčila v třemenech a hlasitě volala Bulla jménem. Než nedostalo se jí odpovědi. Zamířila tedy k východu a chvilí opět volala: "Bulle!" Zdálo se jí, že její vlastní hlas zní tak podivně cizí. Kdesi v dáli vyl koyot.

Diana zamířila nyní k západu, opisujíc tak kolem ranche široký kruh, doufajíc, že náhoda ji bude příznivá a setká se s Bullem dříve, než padne svým pronásledovatelům do pastí. Chvilí volala hlasitě jeho jméno. A v tom zaslechla dusot blížící se čtyř mstitelů.

Byla tichá arizonská noc. Myriády hvězd, třpytící se na indigově modré klenbě, zalévaly svým jasným nekonečným prostorem; bylo průsvitné pološero, jímž bylo možno rozeznat obrysy značnějších hmot, Diana zřela temnou hmotu shluku pronásledovatelů a proto se neodvážila volat Bulla nahlas.

Mstitelé postupovali mlčky kupředu - příšerný, hrozný stín, plazící se noční tmou - krvavá ruka, sahající po své oběti. As čtvrt míle od ranche se zastavili, někteří sestoupili s koní a zanechavše zbylé u koní, plížili se opatrně k ranchi.

I Diana, vědouc, že bude v okolí méně nápadnou, bude-li skryta v křovinách, svezla se taktéž se sedla a vedla Kapitána kruhem kol ranche směrem k severovýchodu. Po chvilí poklekla a přiložila ucho k zemi.

Sotva znatelně, jakoby z velké dálky, zaslechla rytmický dusot koňských kopyt. Kdosi se blížil k ranchi - Bull se vracel domů - nevěda, co ho čeká.

Jel své vlastní smrti vstříc. Diana popošla několik kroků kupředu a opět pozorně naslouchala. Uslyší-li nyní dusot zřetelněji, znamená to, že Bull přichází od severovýchodu.

Samozvaní soudci se připlížili mezitím až k budově a dle předem Colbym připraveného plánu se rozdělili na dva oddíly, které obkličily budovu ze všech stran; postupovali kupředu po čtyřech, velmi pomalu, skrývající se za stromy a křoví, chtějíce přepadnouti Bulla znenadání, aby mu ani nezbyl čas k obraně. Poté Colby vstal ze země a statečně popošel až ke dveřím. Zaklepal a hlasitě Bulla zavolal. Nedostalo se mu odpovědi.

"Haló, Bulle!" zvolal Colby znovu přátelským hlasem, "jsem to já, Hall!" Než opět nikdo neodpověděl. Colby otevřel rázně dveře a vstoupil dovnitř. Jediný on ze všech těch, kteří šli s ním, měl dosti odvahy k tomuto činu. Rozškrtl, zápalku a rozsvítil svíčku, která stála na hrubě přitesaném stole, přilípnuta na pokličce.

Krátká prohlídka vnitřku přesvědčila Colbyho, že místnost jest úplně prázdná. Zhasl světlo a vrátil se k svým lidem; nařídil jim, aby se skryli v křovinách a čekali na svoji oběť.

* * *

Mezitím osamělý noční jezdec svezl se se hřbetu poloschváoeného koně ve dvoře ranche Bar Y, a vida v kuchyni světlo, okamžitě vrazil dovnitř k nemalému údivu a překvapení kuchaře. "Co se vám stalo, Divoká Kočka?" ptal se udivený kuchař.

"Kde je Bull?" vyhrkl Bob.

"Zdá se mi, že je na Západním Ranchi - aspoň tam má býti - a proč se vlastně ptáte?"

"Nebyla zde dosud tlupa chlapců, kteří ho hledali?"

"Ne."

"Vyjela jich celá smečka," vysvětloval Bob, "chtějí Bulla lynčovat - myslil jsem, že Bull bude zde, proto jsem vlekl sem svojí starou kostru, abych ho varoval. Ale kde jsou ostatní chlapci? Kde je Texas Pete? Ten přece nešel s Colbym?"

"Vsázím svůj krk, že ne," odvětil kuchař. "Stál by při Bullovi i kdyby Bull vyvraždil celou krajinu. Právě tak Shorty a Idaho - leč nejsou doma, šli tančit do Johnsonova baru."

"Dělal jsem, co jsem mohl," řekl Bob, Divoká Kočka resignovaně. "Kdybych měl pod sebou koně a ne polochciplou mrchu, pokusil bych se dorazit na Západní Ranch dříve, než oni - ale nyní bude již pozdě. Ale přece se o to pokusím!" As půl hodiny poté padl ve vzdálenosti asi jedné míle na sever od Hendersville pod Bobem jeho kůň - klesl únavou a vyčerpáním. Ufícený a upocený Bob, Divoká Kočka se ploužil zaprášenou cestou do Hendersville. Zastavil se před verandou Donovan Hotelu, kdež již byl netrpělivě očekáván.

"Buďtež velebení všichni svatí!" zvolala Mary Donovan. "Je to přízrak, nebo co je to vlastně?"

"Je to něco horšího," řekl Bill Gatlin, kočí dostavníku; "je to Bob, Divoká Kočka a jde pěšky."

"Dopadli přece toho ubožáka?" zeptala se Mary.

Bob se uvedl záplavou nadávek které přivábily na líce Mr. Jeffersona Wainrighta juniora tmavý ruměnc studu.

Posléze se podařilo Mary Donovan dostati z Boba rozumné slovo - trhaně vylíčil svoje zážitky. "Dobře jste učinil, Bože, pochvalovala jej Mary Donovan. "Přece jste nemohl vědět, že je na Západní Ranchi."

"Domnívám se, že byste se nemusil tak dojemně starati o onoho banditu a vraha," prohlásil Mr. Jefferson Wainright mladší.

"Co vy se máte co domnívat, vy zelenáči?!" vzkřikl Bob a již sahal k opasku po své pistoli.

Mr. Wainright hledal svoji záchranu uvnitř domu. Prchal tak divoce, že překotil svoji židli a div neporazil Mary Donovan. "Nestřílejte!" volal. "Nestřílejte! Nechtěl jsem vás urazit."

Bob, Divoká Kočka chtěl jej pronásledovati, leč Mary Donovan mu zastoupila cestu, uchopila jej kolem pasu a usadila jej do lenošky. "Buďte přece rozumný, Roberte," mímila jej.

* * *

Zřetelnější dusot koňských kopyt přesvědčil Dianu, že jakýsi osamělý jezdec se rychle blíží od severovýchodu. Vstala a vedouce Kapitána za uzdu, postupovala oním směrem kupředu. Chtěla se vyhoupnouti do sedla teprve tehdy, až se ocitne v bezpečné vzdálenosti od budovy a mstitelů. As po pěti minutách došla do nižší prolákliny, v níž porost byl vzrostlejší. Chtěla se tam vyhoupnouti na Kapitána a proto vedla koně do středu prolákliny mezi husté křoví, když vtom za vysokým keřem setkala se tvář v tvář s mužem, vedoucím koně za uzdu.

"Ruce vzhůru!" zašeptal muž tiše a napřáhl proti ní hlaveň těžkého, šestiranného revolveru.

"Ach, Bulle!" zvolala Diana polohlasem - byla by poznala jeho hlas mezi tisíci.

"Vy zde?!" zvolal. "Pro Boha, Miss, co zde děláte?"

"Přišli za vámi, chtěli vás lynčovat, Bulle," řekla vzrušeně Diana. "Jest jich asi čtyřicet nebo padesát, číhají na vás v křoví kolem ranche. Říkají, že prý jste dnes přepadl dostavník a zabil Mack Harbera."

"A vy jste přišla mne varovati?" Hlas Bullův zněl při této otázce tak podivně, jakoby nemohl pochopiti pravdu této očividné skutečnosti.

"Musíte utéci, Bulle," radila Diana. "Musíte vůbec odtud odejít."

Zdalo se, že Bull nevěnuje jejím slovům vůbec pozornosti. "Viděl jsem záblesk světla a zář vycházející z budovy," řekl Bull "a proto jsem se chtěl porozhlédnouti po okolí, než vejdu dovnitř. Proto jsem šel pěšky. Vtom jsem narazil na vás. Chtěl jsem nechat Blazese zde a podívat se, kdo je uvnitř. Leč nyní nasedněte, pojedu s vámi domů."

"Ne," odvětila Diana, "vy se musíte zachrániti. Já se dostanu sama domů zcela dobře - ostatně nepojedu domů, nýbrž do města. Přespím dnes u Mary Donovan,"

"Pojedu přesto s vámi."

Diana znala Bulla příliš dobře a věděla, že by jí za nic na světě nedovolil samotné jeti do města v noci. Neodporovala tedy dále, oba nasedli a pustili se úžlabinou dolů, směrem k Hendersville.

"Řekla jste, že budete dnes spát u Mary?" zeptal se Bull.

"Ano, pouze dnes. Chci ráno dojeti dostavníkem do Aldei. V Kansas City se chci poraditi s některým právníkem. Víte, Bulle, že mne chtějí připravit o můj majetek..." A vyprávěla mu příhody předešlého dne.

"Nepotřebujete k tomu právníka, Miss," řekl Bull. "Potřebujete statečného muže, který se nebojí použití pistole v pravý čas - leč takového již máte. Vraťte se jen klidně na farmu a uvidíte, že se ti zelenáči neodvážejí na nic z toho, co vám právem náleží sáhnouti."

"Ach, Bulle, nedejte se strhnouti k něčemu nepředloženému!" zvolala Diana. "Jen byste tím zhoršil mé postavení. Wong je chtěl otrávit."

"Starý dobrý Wong!" prohodil Bull.

"Nemůžeme se přece státi vrahý proto, že oni kuji proti nám zločinné plány."

"Nejsem vrahem, zabiji-li jedovatého hada," poznamenal Bull.

"Slibte mi, že neučiníte nic bez mého vědomí," prosila Diana.

"Neučiním nic jiného, leč to, co vy budete, Miss, chtítí," odvětil Bull.

Blížili se právě k městu - bylo již viděti světla, prosvítající okny a otevřenými dveřmi barů. "Učinil byste, Bulle, lépe, kdybyste mne opustil," řekla Diana.

"Ne dříve, dokud nebudete v bezpečí," řekl Bull.

"Vždyť již jsem v bezpečí - zbývá mně již jen malý kus cesty a obávám se, aby vás zde nedopadli."

"Nemohou mne zde nyní dopadnouti, když na mne číhají u farmy," odvětil Bull. "Poslyšte, Miss," řekl Bull náhle,

"dosud jste se mne neotázala, zda jsem to skutečně já, kdo zabil Macka."

Diana se hrdě v sedle vztyčila. "Nikdy se vás také Bulle na to nezeptám."

"Než kdybyste byla přesvědčena o mé vině, nebyla byste mne varovala," prohodil Bull.

Diana chvíli mlčela a pak řekla sotva slyšitelně. "Věřte, Bulle, že i tehdy bych vás byla varovala."

Bull pokrčil rameny. "Mluvil jsem již o tom s Petem: ať již bych byl vinen, či nebyl, vždy bych tvrdil, že nejsem vinen - škoda řeči o tom; leč vám, Miss, jsem zavázán díky za to, že jste mne varovala."

"A poslechnete mne a odejdete odtud?" zeptala se Diana.

"Ne, zůstanu zde. Vidím, že mne potřebujete - z vašich slov, Miss, jsem poznal, že potřebujete ochranné ruky - budu vám proto na blízku. Vždy v noci budu nedaleko ranče. Až uslyšíte za soumraku hlas skřivánka, vězte, že jsem to já."

"Obávám se však, Bulle, že zde nebudete jist životem. Jsou proti vám všichni zaujatí," varovala jej Diana.

"Jakmile vystřízliví, neodváží se proti mně," řekl Bull usmívaje se. "Jediný Colby má tolik odvahy, aby se proti mně přímo postavil - třeba i s holýma rukama proti hlavní bambitky."

"Nechápu, proč vás tak nenávidí," řekla Diana. "Dříve jsem se vždy domnívala, že jste dobrými přáteli."

"Nemohu vám, Miss, na to říci nic jiného, leč to, že jste byla slepá," řekl Bull rozhodně.

Diana zřejmě nebyla tak slepá, jak o sobě tvrdila, neboť se po těchto slovech rozkošně zarděla.

"Nyní se však již musíte vrátiti," pravila Diana. Byli již téměř ve městě.

"Ano, vrátím se, nemusí nikdo viděti, že jsem s vámi vjel do města."

Diana mu podala ruku a řekla. "S Bohem, Bulle!"

Bull uchopil podávanou mu něžnou ručku a silně ji stiskl.

"S Bohem - Diano!"

Diana pobídla Kapitána a vjela do města. Bull stál na místě, jako zkamenělý a nehnul se dříve, dokud stín její pružné postavy nezmizel za Donovan Hotelem.

XIV.

Bull vidí Colbyho.

Bull otočil Blazese směrem k severovýchodu, a zamířil zvolna ke Koyotí Rokli, kol níž se rozprostírala divoká a nepřístupná krajina, táhnoucí se až k soutěsce Čertovy Rokle. Bylo tam dosti vody i zvíře a i Blazes tam nalezl dosti žírné pastvy.

Při jízdě si Bull pobrukoval veselou píseň - mlčenlivý, zatrpklý Bull nebyl k poznání - Bull byl šťasten, šťastnější, než kdykoliv jindy dříve.

"Když si jen pomyslím," hovořil sám k sobě, "že sama jela pustou nocí, aby mne varovala! Kdysi mně řekla: Bulle, nemiluji dosud nikoho, ale budu-li mítí vůbec někdy někoho ráda, pak vězte, že mu to neřeknu. Učiním něco - co jej o tom přesvědčí."

"A již došlo k tomu, co tehdy řekla. Nezapomněl jsem dosud na její slova - a nezapomenu snad na ně nikdy. Ale nemohu tomu sám uvěřiti. Jistě jen její dobré srdce bylo toho příčinou, že mne varovala - byla by totéž jistě učinila pro kteréhokoliv jiného chlapce."

* * *

Když Diana dojela před verandu Donovan Hotelu, Mary Donovan ji překvapeně přivítala.

"Diana Henders!" zvolala. "Dítě, kde se tu bēřete! V noci! Byla jste přece ve městě dnes večer, domnívala jsem se tedy, že jste jela zpět na ranch."

Diana, aniž by odpověděla, svezla se ze sedla a přivázala Kapitána ke sloupu před hotelem. Když vystupovala po schodech vzhůru na verandu, mladší Wainright uctivě vstal z křesla a ukláněl se. Corson a starší Wainright ji zdravili pokynutím hlavy. Tento kromě toho ještě cosi zamručel. Lilian Manill se tvářila, jakoby jí neviděla.

"Chci u vás této noci přespátí, paní Donovan," pravila Diana, "ovšem, máte-li pro mne volný pokoj."

"Neměla-li bych, musila bych jej opatřiti," odvětila Mary.

"Budete tak laskav, Bobe, a postaráte se o mého Kapitána," pravila Diana, obracejíc se k Bobovi, Divoké Kočce. Starý pán s licousy sešel z verandy dolů, aby vyhověl Dianinu přání. Diana vstoupila mezitím s Mary Donovan dovnitř.

"Mohla bych mítí šálek čaje, paní Donovan?" požádala Diana. "Cítím se tak úžasně vyčerpaná. Tento večer byl skutečně hrůzný."

"Míníte tím neblahý osud Bullův?" zeptala se Mary.

Diana přikývla.

"Sice dosud nejsou zpět, ale myslím, že se mu dostali na kůži."

Diana přistoupila těsně k Mary Donovan a zašeptala:

"Nedostali se mu na kůži. Mluvil jsem s ním - jel se mnou až na pokraj města."

"Buď Pán za to pochválen!" zvolala spokojeně Mary Donovan. "I kdyby byl doopravdy vinen, do nejdelší smrti bych tomu neuvěřila."

"Všechno svědčí proti němu, paní Donovan," pravila Diana, "a přesto ani já tomu nevěřím."

"A nyní si učiňte pohodlí," řekla mateřsky Mary Donovan, "za chvíli vám přinesu šálek čaje."

Sotvaže Mary vyšla jedněmi dveřmi, ve druhých se objevil na prahu Jefferson Wainright mladší s kloboukem v ruce.

"Dovolila byste, bych vám něco řekl, Miss Henders?" otázal se pokorně.

Diana souhlasně přikývla - ovšem ne příliš srdečně. Mladý Wainright vstoupil.

"Ani vám nemohu říci, Miss Henders," počal Wainright, "jak se mně bolestně dotkla ona vás se týkající záležitost, o níž nám právě vyprávěl Mr. Corson. Nechci se zde šířiti o otázce nespravedlivosti; jest a zůstane prostým faktem, že zákon jest zákonem a vskutku sám nevím, jak míníte proti nim se brániti."

"O těchto záležitostech nemíním, Mr. Wainrighte, s vámi vůbec hovořiti," odvětila Diana ostře, vstávajíc z křesla.

"Prosím, poseďte ještě okamžik, Miss Henders," žadonil Wainright. "Nechtěl jsem s vámi mluvit o této trapné záležitosti, leč musil jsem se o ní aspoň letmo zmíniti. Znáám pro vás východisko z vašich svízelných - o tom právě jsem s vámi chtěl mluvit. Váš otec byl velmi zámožným mužem - peníze vám zaručovaly možnost všeho, co bylo opatřitelné v této krajině. Myslím, že náhlý pád z bohatství do nuzoty by byl pro vás příliš tvrdou zkouškou a přicházím vám nabídnouti záchranu."

"Jste skutečně velmi laskav," odvětila Diana, "leč nevím, jak byste mně mohl pomoci, neboť váš otec se zúčastní činně tažení proti mně."

"Zdá se mi, že jej posuzujete příliš tvrdě," opáčil Wainright. "Nemůžete mu přece míti za zlé, že hledí vyzískati pokud možno nejvíce - jest a zůstane pravým obchodníkem."

Diana prostě pokrčila rameny.

"Jak jsem vám již řekl," pokračoval mladý Wainright, "budete-li chtít, budete míti vše, co jste měla dříve, ba budete míti i mnohem více a zůstanete přitom vlastníci Ranche Bar Y."

Diana pohlédla tázavě na Wainrighta. "Skutečně!? A jak?"

"Provádáte-li se za mne, Miss Henders. Víte, že vás mám rád. Víte, že jsem pro vás schopen všeho na světě. Jsem schopen radostně a ochotně obětovati pro vás vše, co mám. Jsem sto pro vás zemřít a budu ještě děkovati Bohu, že mi k tomu poskytl příležitost."

Diana Henders se zlostně hryzla do rtů. "Zdá se mi, že jste mi týmiž slovy vyznával lásku již jedenkrát, Mr. Wainrighte - bylo to oné noci přede dnem, kdy jste zbaběle uprchl a vydal nás na milost a nemilost Apačům.

Kdybyste měl tolik odvahy, kolik máte drзости, stal by se rázem z myši lev. Prosím, nikdy se mně o podobných návrzích nezmiňujte - a vůbec, myslím, že není vůbec příčiny, abyste se snažil se mnou navázati jakékoliv další styky. Dobrou noc!"

"Budete toho litovati," zvolal Wainright, opouštěje místnost. "Uvidíte, co vás očekává. Mohla jste míti přítele, a to dobrého přítele - a nyní jste sama. Připravíme vás o poslední cent, který máte a pak se provdáte za nějakého špinavého, nevzdělaného kraváka a budete třít nouzi a bídu - tak to s vámi dopadne!"

"A víte, jak to s vámi, vy zelenáči dopadne?" ozval se v protějších dveřích zlostný hlas.

Jefferson Wainright mladší se obrátil a spatřil proti sobě Boba, Divokou Kočku. Mladý muž se ohlížel, kudy by utekl, leč Bob, Divoká Kočka mu zaskočil cestu a vytrhl z opasku svoji těžkou pistol.

Wainright zděšeně vzkřikl, utíkal zpět k Dianě. Uchopil ji kolem pasu a skryl se za ni, takže stála mezi ním a Bobovou pistolí.

"Pro Boha, Miss Henders, nedopust'te, aby mne zastřelil - nejsem ozbrojen - byla by to vražda! Zachraňte mne! Zachraňte mne!"

Jeho zoufalý křik přivolał jeho otce, Corsona, Lilian Manill i Mary Donovan. Naskytla se jim vzácná podívaná. Spatřili mladého Wainrighta, klečícího na zemi a křečovitě se držícího Diany za sukně.

"Co má to vše znamenat?" zvolal starší Wainright.

"Váš syn mne urazil - chtěl, abych se zaň provdala," pravila Diana. "Nechte ho volně odejít, Bobe," vyzvala Boba, Divokou Kočku.

"U čerta, Miss!" zvolal rozčileně a nakvašeně starý pán s licousy. "Snad to nemíníte vážně? Byl jsem rád, že se mně naskytla příležitost vyčistiti tuto díru od prokletých zelenáčů a nyní vy mně v tom chcete brániti. Nečinite dobře, Miss! U ďábla! Nečinite dobře!"

"Prosím, Bobe - zažila jsem dnes již dosti nepříjemností - nechte ho odejít."

Bob, Divoká Kočka zasunul zvolna pistol za pas a mrzutě potřásl hlavou. Jefferson Wainright mladší se sebral se země a vyplížil se z místnosti. Když se celá společnost později vrátila na verandu, starý Wainright si cosi polohlasem rozzlobeně pobrukoval, z čehož Bob, Divoká Kočka zaslechl slova "zákon" a "šerif".

"Co je?" vyhrkl na něj Bob skřipavým, podrážděným hlasem.

Starší Wainright se zalekl a ohlížel se po nejbližších dveřích. "Nic není," ujišťoval Boba. "Zdá se mi, že jsem vůbec nic neřekl."

* * *

Bylo téměř jitro, když vystřízlivělí členové čtyř mstitelů se vraceli do města. Gum Smith a několik jiných, mezi nimi Bob, Divoká Kočka se s nimi setkali na ulici.

"Dopadli jste jej?" zeptal se šerif.

"Ne," odvětil Colby, "ani jsme jej nespatri - někdo ho asi varoval; ale přece jsme nejeli nadarmo!" A vytáhl ze západní sáček z otřelé kůže. "Zde vidíte jeden váček se zlatem, který byl včera uloupen z dostavníku - našel jsem jej na jeho lůžku pod pokrývkami. Snad nás viděl přicházeti a uprchl, nebo spíše ho někdo varoval."

"Divím se, kdo by to jen asi mohl býti," prohodil Gum Smith.

Když se četa rozházela, spatřil mezi nimi Bob, Divoká Kočka Willieho.

"Haló, poslyšte!" zvolal na něj Bob. "Co jste dělal s těmi lotry - zdá se mi, že jste se vždy vydával za Bullova přítele."

"A také jím jsem," tvrdil Willie tupě; ale dosud jsem neviděl nikoho všet.

Několik hodin poté Diana Henders odjela dostavníkem do Aldei. Po jejím odjezdu Corson a Lilian Manill se odebrali na farmu, vzavše sebou oba Wainrighty. Hal Colby klusal koňmo podle vozu. Dianu před jejím odjezdem neviděl, ba ani se o to nesnažil.

"Uspořídali bychom si mnoho nesnází, kdybychom mohli vše uspořádati, než ona se vrátí, Corson," řekl starší Wainright.

"Vlastnický list i Manillova závěť leží v Novém Yorku v naší kanceláři," odpověděl Corson. "Psal jsem již o ně. Již zde měly být. Očekával jsem je již včerejším dostavníkem - nepřišly - musí zde být příští poštou - myslím, že Diana se v Kansas zdrží přinejmenším týden - zbudou nám tedy tři dny času. Jakmile papíry dojdou, odebereme se všichni do Aldei, sepíšeme právní listiny u notáře, vy nám vyplatíte smluvený obnos, Miss Manill a já odjedeme do Nového Yorku ještě téhož dne nočním vlakem - budu rád, až budu mít tuto prokletou končinu za zády."

Hal Colby našťásti tuto rozmluvu neslyšel. Znamenala totiž značnou odchylku od plánu, který mu vyličila Lilian Manill předešlého dne - totiž brzkou svatbu a nekonečně dlouhé líbáčky, během nichž správce farmy Bar Y měl okusiti všechny slasti cestování civilisovaným světem po boku rozkošné a okouzující nevěsty.

"A vy mne chcete nechat zde samotného - vystaveného všem nebezpečím?" ptal se rozmrzele starší Wainright.

"Nyní, kdy Bull je odklizen, nehrozí vám již žádné nebezpečí," ubezpečoval jej Corson.

"Byl bych rád, kdybych si mohl být jist, že ten chlapík jest skutečně navždy odklizen. Nemohu ho vystát - je mi solí v očích!" prohodil starší Wainright pochybovačně.

"Ten se zde již neukáže," řekl Corson důvěřivě, "a pro všechny případy, jakmile přijedu do Nového Yorku, poohlédnu se po dobrém muži, který by mne zde zastupoval - pošlu vám sem chytrého a statného chlapíka."

"Obávám se, že jsem zároveň s dolem si koupil kupu starostí a nepříjemností," pravil Wainright, prohrabuje si nervosně vlasy.

"Ale uvažte také, co můžete z dolu při racionálním hospodaření vytěžit," připomínal mu Corson. "Vsázím se, oč chcete, že výtěžek z dolu bude příštího roku převyšovati milion dolarů."

Na ranchi přivítali Colbyho tři zamučené muži - Texas Pete, Shorty a Idaho. "Kde je Bull?" otázal se Texas.

"Jak to mohu já vědět?" odpověděl nakvašeně Colby. "Od kdy jsem jeho kojnou, abych ho hlídal?"

"Včera jste jel za ním se smečkou opilých chlapů," obviňoval jej Shorty. "Víte tedy snad, našli-li jste ho, či ne!"

"Ne, nenašli ho," řekl Colby úsečně.

"Můžete být po čertech rád, že ho nenašli," pravil Texas Pete, "a pak dáváme vám dnes všichni tři výpověď."

Nechceme již déle pracovat pod falešnou kočkou, jako jste vy."

"Doufám, že se zcela dobře obejdeme bez vás," opáčil Colby, nevšímaje si urážky. "Přijďte si as za týden pro šeky - paní není právě doma."

"Zůstaneme tedy v práci, dokud se nevrátí," odpověděl Pete.

"Čiňte, jak vám libo," odpověděl Colby, otočil se na podpatku a odešel od nich.

* * *

Život na ranchi ubíhal ve svých vyjetých kolejkách - přesto však bylo znáti, že vyprchalo zdravé ovzduší boдрého kamarádství, kterým se honosí farmy divokého západu. Menšina se držela Texas Petea, kdežto ostatní stranili Colbymu. Chvilu, kdy se všichni shromažďovali u jídla, dříve vždy v družném a vtípném hovoru strávená, se nyní změnila v hrobové mlčení; každý se snažil, aby co možná nejrychleji byl s jídlem hotov a aby zmizel od stolu. Všichni cítili těžké ovzduší probouzejícího se a vzrůstajícího nepřátelství.

Jednomu jménu se ve svých společných rozhovorech nápadně vyhýbali. Jeho vyslovení bylo by znamenalo vložení doutnaku do sudu střelného prachu. Nikdo během oné doby se neodvážil vysloviti Bullovo jméno.

Třetího dne po Dianině odjezdu přijel opět dostavník do Hendersville. Přivážel poštu pro ranch; než chlapec, který z Bar Y byl pro ni poslán, zdržel se v Gumově baru trochu déle, než měl původně v úmyslu a tak se stalo, že bylo dosti pozdě po večeri, ba téměř již noc, když odevzdal došlé listy v kanceláři.

Když se chlapec blížil k otevřeným dveřím kanceláře, oslňovalo jej snad příliš ven se linoucí světlo, takže nerozeznal ve stínu bavlíků skrytou postavu muže, plížícího se k budově, ani jeho koně, stojícího tiše a nehybně jak kamenná socha několik kroků opodál.

V kanceláři seděli Corson a oba Wainrightové a hovořili. Chlapec položil došlou poštu na stůl. Corson okamžitě po ní sáhl a chvatně ji prohlédl. Mezi listy byla tlustá obálka na něj adresovaná. Otevřel ji.

"Konečně přišlo to, nač jsme tak dlouho čekali," řekl, prohlížeje vnitřní obálku a odkládaje ji, aby si mohl přečísti list ji doprovázející.

Muž, plížící se ve stínu bavlíků, přistoupil blíže ke dveřím kanceláře, dáváje bedlivý pozor, aby na něj nepadlo žluté světlo lampy a neprozradilo jeho přítomnost.

Bull nepřišel snad ze svého úkrytu v Koyotí Rokli na Ranch Bar Y za tím účelem, aby špehoval Corsona. Doufal, že snad Diana se vrátí dnešním dostavníkem a byl by rád s ní mluvil. Věděl sice, že by nebyla mohla v tak krátkém čase se vrátiti z Kansas City, než bylo zcela pravděpodobno, že změnila své rozhodnutí: že zůstala v Aldei. Proto právě dnešní noci sešel z hor dolů.

Diana se nevrátila - Bull se o tom již přesvědčil, než dosud váhal odejít. Lidé v kanceláři byli jejími nepřáteli. Jistě nebude na škodu, podívá-li se jim trochu na prsty. Bullovi se přičilo příliš samozvané chování Corsonovo, který si hověl v lenošce starého pána, oba Wainrightové mu byli solí v očích. Bezděky hladil dlaní rukojet' své bambitky.

"Hrome!" zvolal náhle rozčileně Corson. "Ten člověk je idiot!"

"Oč běží?" otázal se starší Wainright.

Corson dočetl průvodní list sotva do polovice. Zlostně jím udeřil o stůl.

"Ten chlap nám posílá listiny, které zde vůbec nepotřebujeme. Dosud není u nás zapracován. Domníval jsem se, že má

dosti smyslu pro hbitý postřeh a diskrétnost, leč zklamal jsem se v něm. Prý je posílá doporučenou poštou."

"Bude-li nám náhoda nepřízniva, neb dostane-li je Hendersovo děvče do ruky, pak je po našich plánech veta. Ten člověk píše, že ony listiny nám osvětlí celou situaci ze zcela jiného hlediska a že jistě jimi budu velmi potěšen. Ten hlupák! Jistě osvětlí situaci zcela jinak! Ale to my právě nechceme! Ty listiny zde nemůžeme nyní potřebovat!

"Kdybych byl měl již dříve zdravý rozum, byl bych je zničil hned v Novém Yorku, než jsem sem přijel; kdo však mohl pomyslet, že ani v mé vlastní kanceláři nebudou v bezpečí. Rád bych měl toho člověka při ruce. Jestli se ty listiny dostanou do nepravých rukou! Měly přijít touže poštou."

"Byly-li posílány doporučeně, přijdou příštím vlakem - nemohly tedy stihnouti včas dostavník v Aldei," poznamenal Wainright. "Uvidíte, že přijdou jistě s příští poštou."

"A co to je vlastně za listiny?" zeptal se starší Wainright podezřívavě.

Corson chvíli váhal s odpovědí. Uvědomil si, že se svým hněvem dal unést příliš daleko a že prozradil svými poznámkami to, co prozraditi neměl.

"Snad jsem přeceňoval jejich význam," řekl, vzpomínaje se z rozpaků. "Snad nám vůbec ani nemohou uškoditi."

"A jaké jsou to listiny?" opakoval houževnatě svoji otázku starší Wainright.

"Jsou to listiny, v nichž jest vyznačeno položení nové žíly zlata v dolech," lhal Corson drze.

Wainright spokojeně se zabořil do lenošky a oddychl si. "Je-li tomu vskutku tak, pak nemusíme mít o ně valný strach.

Mezi námi je přece vše ujednáno a na ostatním nezáleží. Zítra odjedeme do Aldei a tam vše řádně sepíšeme, že?"

"Myslím, že učiníme lépe, počkáme-li zde na příští poštu," řekl Corson. "Ony listiny nám sice nemohou ublížiti, ale přesto bych byl rád zde až přijdou, aby nepadly do nepovolaných rukou."

"Možná, že máte pravdu," souhlasil Wainright. Poté zívnuv, protáhl se a řekl: "Půjdu spát."

"A já také," dodal jeho syn. "Doufám, že Miss Manill bude zítra ráno již zcela jistě lépe."

"Ach, ano, bude zcela zdráva," řekl Corson. "Byla to pouhá malá migréna. Dobrou noc! Půjdu sám také spát."

Rozsvítili příruční lampy, zhasli světlo v kanceláři a odebrali se do svých pokojů. Muž, skrytý ve stínu se pomalu vracel k svému koni. Sotvaže však ušel několik kroků, zastavil se a pozorně naslouchal.

Kdosi se blížil. Bull zíral do tmy směrem, odkud se ozýval šelest kročejů - k noclehárně. Chvatně se skryl za kmen mohutného stromu a mlčky čekal. Zprvu zřel matné obrysy postavy, teprve, když neznámý došel blíže na jasnější místo, poznal jej.

Byl to Colby. A Colby, právě tak jako Bull, se skryl ve stínu stromu a čekal - tiše čekal a zíral na okna hlavní budovy. V okolí ticho, hrobové, majestátní ticho. Bull se divil, že Colby neslyší šelest jeho dechu. Divil se, že Blazes vydrží tak klidně státi - ani udidlo se mu v tlamě nepohnulo. Ale to nemohlo trvati věčně - kuň se jistě v nejbližším okamžiku pohne a Colby prohlédne si celé okolí. Dojde jistě ke střelbě.

A Bull nechtěl Colbyho zastřeliti - aspoň ne právě nyní. Měl k tomu dva důvody. A i jeden z nich by byl postačil - totiž ten, že Diana Henders se minila za Colbyho provdati.

A vtom ozval se šelest. Zcela tichý šelest. Ozval se tichý šramot uvnitř domu, pak se v okně mihlo matné světlo, které chvíli blikalo a pak jasně ozářilo celou okenní plochu.

Z místa, kde stál Bull, nebylo viděti do kanceláře. Leč Bull věděl, že někdo sešel s lampou se schodů, prošel chodbou a vstoupil do kanceláře. Pak viděl Bull, jak Colby popošel a vystoupil nahoru na verandu. Okamžik poté se otevřely dveře kanceláře a v nich se objevila Lilian Manill v průsvitných nedbalkách.

Bull viděl, jak Colby uchopil Lilian do náručí a vášnivě ji líbal. Poté Lilian vtáhla svého milence dovnitř a dveře za nimi zapadly.

Bull pohrdavě sraštil čelo, šel k Blazesovi, vyhoupl se do sedla a zvolna odjížděl. Nyní měl Bull již jen jediný důvod, proč nesměl zastřeliti Colbyho.

XV.

A nyní jděte!

Byla opět neděle. Čtyři koně, zbrocení potem, namáhavě táhli těžký dostavník vzhůru po severním úbočí průsmyku, vedoucího do Čertovy Rokle. Cesta vzhůru byla obtížná i s lehkým nákladem - obvykle bývalo zapraženo šest koní - dnes, poněvadž náklad byl poměrně lehký, pouze čtyři. Dostavník vezl pouze jediného pasažéra - Dianu Henders. Seděla na kozlíku vedle Bill Gatlina, kočího, a vážně s ním hovořila.

"Právím vám, že nevěřím, že on by byl něčeho podobného schopen - a nikdy tomu neuvěřím - jsem vskutku ráda, že jim unikl."

Gatlin potřásl nedůvěřivě hlavou. "Nikdo nemá k podobným řečem více práv než vy, Miss," řekl, "poněvadž vaše zlato bylo ukradeno a váš strážce byl zabit, ale přesto já mám v tom své vlastní mínění a jsem přesvědčen, že to byl Bull a nikdo jiný."

"Ráda bych jednou sama na vlastní oči spatřila Černého Koyota," řekla Diana. "Ráda bych se osobně přesvědčila, je-li to Bull či ne."

"Dnes ho asi nespátíte, Miss," prohodil Gatlin. "Dnes, pokud vím, nevezeme zlato."

"Což se Černý Koyot nikdy neznylil?" zeptala se Diana.

"Nikdy, Miss."

Diana umlkla a její myšlenky se vrátily k jejímu rozhovoru s notářem v Kansas City. Nedodal jí valnou naději. Snad, kdyby se pustila do sporu - který by trval dlouho a stál by mnoho peněz - po několika letech by jí byla přisouzena nepatrná část otcova jmění. Notář jí radil, aby raději, bude-li to možno docíliti, přijala odbytné, vyplacené v hotovosti. Ale jeho mínění bylo stopětadvacet tisíc dolarů vyplacených hotově na ruku lepší, než věčně se táhnoucí proces s nevalným výsledkem.

"Ale ne, to není možné! To není možné! Nedám se okrásti!" vzkřikla Diana polohlasem.

"Přejete si něco, Miss?" ptal se Bill Gatlin. "Chtěla jste snad něco ode mne?"

"Asi jsem přemýšlela příliš nahlas," odpověděla Diana s úsměvem. "Ta cesta se tak táhne!"

"Budeme již na nejvyšším bodě průsmyku," odpověděl Bill, dopřáváje koním chvíli oddechu.

Na úbočí hory, čníci nad jižním úsekem cesty, vinoucí se z Čertovy rokly, seděli na koních dva muži, skryti za obrovskými balvany - sami však měli dokonalý rozhled po celé cestě od vrcholku až do údolí. Jeden z nich promluvil: "Dostavník již přijíždí." Byl to urostlý Mexikán, as třicetiletý - bandita Gregorio.

Jeho druh si právě připevňoval na hlavu černý šátek, tak, aby mu zakrýval obličej. Pro oči byly v šátku vyříznuty dva otvory. Dostavník drkotal po kamenité srázné cestě po úbočí dolů.

"Nuže, vzhůru!" řekl Gregorio a pobídl svého koně.

Jeho druh při upevňování šátku na hlavu pustil uzdu z ruky - kůň se však právě v oné chvíli pohnul a muž musil znovu se chopiti uzdy - šátek se mu při tom svezl, takže mu bylo viděti do tváře - byl to Bull.

Oba jezdcí sjížděli zvolna ze stráně dolů, pozorně se ukrývajíce za ohradu divoce nakupených balvanů, aby je ani kočí, ani cestující dostavníku nemohli zpozorovati. Koně jezdců postupovali dolů z úbočí velmi pozorně, neboť cesta byla velmi obtížná - často musili dosednouti na zadky a klouzati, aby našli pod kopyty pevnou půdu, na níž by se mohli zadržeti. Zdálo se, že jezdcí si této námahy valně nevšímají, poněvadž se nebojí nebezpečného sestupu - ba jejich klid budil zdání, že jsou na podobné počínání zvyklí. V hustém kroví na spodní části srázu přivázali své koně a pokračovali dále pěšky.

Dostavník se kymácel ze strany na stranu. Diana sevřela pevně ústa a nestěžovala si na namáhavou jízdu. Častokrát již takto jela s Billem Gatlinem. Bill se na ni díval po očku.

"Tohle nic není," prohodil, jako by se chtěl omlouvat za špatnou cestu. Diana věděla, že cesta z Dáblovy Rokly do Hendersville není slastí. "Ne," pokračoval Bill, "tohle nic není. Kdybyste tak byla bývala se mnou, kdy jsem ještě před dávnými lety jezdil dolů do Denveru - to bylo dříve ještě, než byly vystavěny v kraji železnice. Cesta vedla přímo přes vrcholky hor. Vlastně nebyla to cesta. Byla to pouhá stezka. Starý, rozkodrcaný dostavník byl plný pasažérů, tak plný, že by ani jablko nepropadlo. Byla tma - nejčernější noc, jakou jsem kdy zažil. Ani jsem neviděl na kola svého vozu - ba ani na své koně. Jen tehdy, když podkovami křísli o kámen, zajiskřilo se a viděl jsem v záblesku jejich zadky. Než jsme dojeli nahoru, přepadla nás ještě ke všemu mlha. Na vršek pohoří zbývalo nám ještě asi sto metrů cesty. Cesta to byla příšerná, dostavník se kymácel ze strany na stranu tak příšerně, že osm cestujících trpělo mořskou nemocí.

Ale to vše ještě nebylo nic. Když jsme se vydrápali na vršek, viděl jsem, že cesta zmizela - byla servána vodou. Zela před námi vodní strž, vezl jsem sebou poštu, právě tak jako nyní, a musil jsem se dostat dolů za každou cenu. Bylo to vysoké pohoří, řídké porostlé stromy - nezbývalo, než se pustiti přímo dolů, cesta necesta. Práskl jsem tedy do svých uštvaných koní, obrátil jsem je směrem k Denveru a hnal jsem je kupředu. Byl to šílený let - nikdy jsem v životě tak divoce nejel.

Jeli jsme tak rychle, že klínky v kolech se nám roztavily - přední kolo se vysmeklo a kutálelo se dolů - leč nestačilo se kutálet tak rychle, jak dostavník ujížděl. Jízda byla tak d'ábelská, že jsme ani vysmeknuvši se kolo nepostrádali.

A za chvíli vyklouzlo i jedno zadní kolo - dostavník se však řítil tím rychleji ku předu. Na úbočí hory jsme pak přišli i o předposlední kolo a pak i poslední se vysmeklo.

Koně táhli za sebou dostavník, jako kometa svůj ohon - tak jsme urazili celých pět mil - teprve pak koně se zastavili.

Bylo nám všem špatně. Byla to moje nejhorší jízda, jakou jsem kdy zažil.

A v tom mně řekl jeden cestující: Ohlédněte se Bille zpět! Podívejte se, co to za námi běží. Ohlédl jsem se a viděl jsem naše tři kola, jak se kutálejí přímo k nám. Abych skončil - pochytili jsme kutálející se kola, nasadili jsme je na nápravy a dorazili jsme šťastně do Denveru s dvouhodinovým zpožděním. Věřte, Miss, to byla vskutku pekelná jízda! Nerad bych prodělal něco podobného znovu..."

"Ruce vzhůru! Ruce vzhůru!"

Dostavník právě vyjížděl ze soutěsky, když v tom dva muži se zakrytými tvářemi vystoupili z úkrytu za balvanem a namířili na kočího a na osamělého cestujícího hlavně svých šestiranných pistolí.

Diana Henders seděla na kozlíku jako zkamenělá, upírajíc své zraky na štíhlou postavu lupiče, který dle chování byl vůdcem. Lehký vánek pozvedl poněkud šátek zakrývající tvář a Dianě Henders se zdálo, že na lupičově bradě vidí jizvu. Nebyla podešena. Ne, to nebyl strach, fyzický strach, který jí bránil volnosti pohybu - bylo to cosi horšího: paralyzující hrůza nejistoty těla i duše. Je to Bull? Není to Bull?

Vždyť, dobrý Bože, se přece nemohla zmýliti v těchto známých tazích tváře - každý pohyb, každé gesto jí hlásalo nezvratnou skutečnost. Lupič - vůdce nepromluvil. Diana tomu byla neskonale ráda, poněvadž měla aspoň důvod k další bláhové naději. Druhý bandita úsečně poroučel. Byl to zcela jistě Gregorio.

"Shod'te dolů vak s poštou," velel a Bill Gatlin bez odmluvy uposlechl.

Lupič vůdce zvedl vak s poštou se země a poodešel do zadu za skalisko. Pět minut poté poručil Gregorio Gatlinovi, aby jel dále. To bylo vše. Celé vzrušující přepadení bylo odbyto za šest minut - tato krátká chvíle však stačila, aby otrásla Dianinou bytostí až do základů. Zdrcující, příšerná pravda jí prolínala - pravda, která kdyby se byla ukázala klamnou, mohla jí opojiti svrchovaným nadšením - a strhávala do víru bída a duševní trýzně.

Chvilí jeli mlčky a Bill Gatlin práskal zuřivě bičem nad hlavami koní, které po poměrně rovné cestě bystře klusali.

"U čerta! Člověk by ani neřekl, že jsme před chvílí byli opět přepadeni a že naše životy visely na vlásku! Ale vaše přání se splnilo, Miss - viděla jste Černého Koyota. A co myslíte nyní, byl to Bull, či nebyl?"

Diana Henders se hryzla do rtů. "Samozřejmě, že to nebyl Bull," řekla nejistě.

"Mně se však zdálo, že je mu po čertech podoben," řekl jízlivě Gatlin.

Když dostavník zastavil před Donovan Hotelem, obyklí darmošlapové z Hendersville se seskupili kolem vozu, jsouce zvědaví, kdo z civilisovaného světa zabloudil do jejich zapadlého kraje. Nic jim nevadilo, že přijela jen Diana, a zdravili ji stejně horlivě a uctivě, jako cizince.

"Opět jsme byli přepadeni," oznamoval Bill, "Měl byste to někdo říci Gumovi - snad se jednou konečně rozhodne nějak energicky zakročit."

Tato slova okamžitě v okolostojících roznítla patřičný zájem. Jeden přes druhého se vyptávali na podrobnosti.

"Mnoho toho ale dnes nechytli," řekl Bill Gatlin. "Zlato jsme dnes nevezli, vzali tedy vak s poštou. Čeká-li dnes někdo z vás na dopis, jistě ho nedostane."

Cowboy z Bar Y Ranche přistoupil k vozu a prohodil:

"Ten zelenáč z Nového Yorku čeká dnešní poštou nějakou důležitou zásilku, proto mne sem také zvláště pro ni poslal."

"Co to povídáte, Bille?" zeptal se kdosi jiný, nahlédnuv do nitra dostavníku. "Zde uvnitř leží váš vak s poštou!" A vytáhnuv jej, ukazoval jej ostatním.

"Je ale poškozen - po straně je rozříznut," prohodil jiný, ukazuje na dlouze rozříznutou boční stěnu vaku.

Přišel poštovní mistr a ujal se vaku. Lidé shromáždění kolem dostavníku, hrnuli se za ním do poštovní úřadovny. Poštovní mistr prohlížel obsah vaku.

"Samozřejmě nemohu vědět, co schází a co neschází," řekl, "mohu jen říci, že pro pana Corsona nedošla žádná doporučená zásilka."

Diana Henders, sotvaže sestoupila z vozu, odebrala se do Donovan Hotelu. Mary Donovan ji zavedla do svého pokoje a podala jí šálek občerstvujícího čaje. Diana vyprávěla dobrácké Mary podrobnosti své cesty do Kansas City a radila se s ní, co by měla proti úskočnému Corsonovi podniknouti.

"Kdybych jen měla nějakou zbraň proti němu!" zvolala Diana zoufale. "Ale jsem tak sama, opuštěná, zdá se dokonce, že moji nepřátelé mají na své straně i zákon proti všem pravidlům spravedlnosti."

"Ale vždyť nejste přece jen tak sama," těšila ji Mary Donovan. "Řekněte jen jediné slovo a vaši chlapi je vypráskají z této končiny, že nepostačí ani utíkat!"

"To vím," souhlasila Diana, "a jsem velmi vděčná za jejich oddanost, leč takovým způsobem nemohu postupovati.

Otec vždy dbal na to, aby zákon a pořádek byly dodržovány - a ani já nechci bezprávným a násilným zakročením domoci se svého práva."

"Na čerta se vždy musí jít se sírou a s ohněm," poznamenala Mary.

Diana na to neodpověděla. Seděla u stolu a srkala čaj. Tvář její byla neskonale smutná. Netrápily ji však jen myšlenky na drzé NewYorčany, kteří ji chtěli okrást o její majetek.

Mary Donovan zvolna přecházela pokojem sem a tam.

Diana odložila prázdný šálek na malý stůl, na němž ležela olejová lampa, bible, album v rudých, plyšových deskách a pozlacená lastura. Po chvíli hluboce vzdychla. Mary Donovan se na Dianu upřeně zadívala a okamžitě vytušila, že zde určitě není něco v pořádku, že Dianu trápí ještě cosi jiného, než nechutná záležitost s uchvatiteli jejího jmění.

"Co je s vámi, drahoušku?" otázala se. "Svěřte se Mary Donovan a uvidíte, že se vám uleví."

Diana vstala, odvrátila hlavu stranou a zahryzla se do rtů, aby skryla pohnutí a potlačila hluboké vzdechy, které se jí draly z prsou.

"Dostavník byl dnes opět přepaden," řekla Diana po chvíli, když se vzpamatovala. "Viděla jsem oba lupiče!"

"Skutečně!" zvolala Mary Donovan.

"Ale on to nebyl - ne on to nebyl! On to nemohl být - Mary Donovan!" vzkřikla Diana a vrhla se Mary kol krku. Déšť slzí jí skrápěl líce. Chvillemi usedavě naříkala. "Ne, on to nebyl, on to nemohl být."

"To je jisté, že on to nebyl," konejšila ji Mary, "a kdyby vám někdo řekl, že to byl on, ať je proklet - takový člověk by udělal lépe, kdyby se byl vůbec nenarodil - ale i kdyby, nezoufejte, Dianó, vždyť každý muž se může ještě napravit."

"Podívejte se jen na toho starého blázna, Boba, Divokou Kočku! Říkají, že se třicet let tloukl světem a povraždil při tom tolik lidí, že si ani počet svých obětí nepamatuje. A co je z něj dnes! Klidný, starý člověk, pořádný měšťák s plnovousem."

Diana osušila si slzy a usmála se. "Vy máte, Mary, Boba ráda, vídíte?"

Mary Donovan se na místo odpovědi výmluvně rozesmála.

"Myslím, že Bob by byl pro vás dobrým manželem," pokračovala Diana, "a vy zde skutečně potřebujete pomoci mužské ruky. Proč se za něj neprovdáte? Vždyť je přece všeobecně známo, že se o vás uchází."

"Provdát se za něj! Což o to!" zvolala podrážděně Mary. "Ten starý blázen, kdykoliv je se mnou o samotě, je jako zařezaný. Bude-li se jednou vůbec kdy ženit, musí si děvče samo říci o něj."

Obě ženy byly vyrušeny zaklepáním na dveře. Vstoupil cowboy z Ranche Bar Y, který přišel do Hendersville pro poštu.

"Bill Gatlin mě řekl, že jste zde, Miss," řekl, "Mám říci Colbymu, aby pro vás poslal vůz?"

"Ne," odvětila Diana, "mám zde Kapitána - jakmile se převléknu, odjedu sama na ranch."

"Mám na vás počkati?"

"Ne, děkuji. Nevím dosud, jak dlouho se zde zdržím; je-li však Pete doma, vyřídíte mu, aby mi jel naproti."

Půl hodiny poté Diana vyjela na Kapitána z Hendersville na zaprášenou, kamenitou cestu, vedoucí z města do Hendersovy farmy. Krajina kolem byla porostlá travou a nízkými křovisky, táhnoucími se do nedozírné dálky. Na severu a na jihu byl obzor uzavřen věncem hor, ztrácejících se v parách a mlhách. Jen tu a tam bavlíkový lesík zpestřoval jednotvárnost kraje. Zapadající slunce vrhalo dlouhé stíny - stín Diany a jejího koně splýval v dlouze protáhlou pohádkovou stvůru.

Prerýjící psi se ozývali tu a tam bojácně přehajíce, sotvaže k jejich sluchu dolehl dusot koňských kopyt; kdesi v dáli zahoukala sova.

Snad vzhled kraje byl monotónní a ponurý - než byl to Dianin domov. Když si Diana vzpoměla, že snad za den, neb za týden má odtud odejít navždy - odejít z domova! A její domov jí bude ukraden, uloupen - dům, který její otec vystavěl pro její matku, dům, který chystal pro Dianu! Jak jsou lidé falešní a zlí. Jaká to nespravedlnost! Diana si resolutně setřela slzy s tváře. Ne, nedá si odníti svůj majetek! Nedá se oloupit! Bude se rvát o své vlastnictví! Mary Donovan jí dobře radila. Proti ďáblu se musí bojovat sítou a ohněm.

V témže okamžiku zřela Diana, jak směrem od ranče se k ní rychle blíží jezdec. Její oči, zvyklé na obrovské dálky, poznaly příchod jeho instinktivně dříve ještě, než bylo možno dobře rozeznat jeho tahy. Diana si přejela dlaní čelo a zamračila se. Jel jí v ústrety ne Texas Pete, nýbrž Hal Colby. Snad přijel ve vhodnou chvíli. Diana totiž chtěla Colbymu cosi říci a hledala k tomu příhodnou dobu. Když se Colby blížil k Dianě, viděl, že se neusmívá, jako obvykle, naopak její tvář byla zachmuřena. Přesto však Colby jí pozdravil jako jindy.

"Haló, Di!" zvolal. "Proč jste mně nevzkázala, že přijedete dnes?"

"Víte sám dobře, že jsem vám to nemohla vzkázat. Ostatně mohl jste tušit, že přijedu právě dnes."

"Tom přijel z města a řekl mi, že přijíždíte. Vsedl jsem okamžitě na koně a jedu vám naproti. Neměla byste dnes jeti na ranch - jistě se tam nebudete cítit jako doma."

"Proč?" ptala se Diana.

"Předně: jsou tam oba Wainrightové," odvětil Colby.

Diana sevřela pevně rty, její rysy ztvrdly. "Jedu domů," řekla energicky.

"Já, Diano, kdybych byl na vašem místě, nechtěl bych nemožné. Sama sobě si vyvoláváte nové a nové nepříjemnosti. Obsadili již vaši farmu. Nemůžete je přece násilím odstranit. Spolehněte se na mne. Budu se snažit, aby vám dali odstupné v hotovosti, které by vám zaručilo spokojený život; budete přece rozumnou - postavíte-li si hlavu a budete-li proti nim násilně vystupovat, nedají vám na konec vůbec nic."

"Beztak mi nedají ani tak, ani onak, ani jediný cent! Nechci od nich nic, vezmu si však vše, co mi právem náleží a moji přátelé mi k tomu dopomohou."

"Nic proti nim nepořídíte a jen sobě a svým přátelům způsobíte nepříjemnosti," zrazoval ji Colby.

"Poslyšte, Hale -" řekla Diana váhavě. Hned na to však její rysy ztvrdly a odhodlaně pokračovala. "Chci vám něco důležitého říci. Kdysi jste mne prosil, abych se za vás provdala. Tehdy, poněvadž jsem se domnívala, že skutečně se za vás provdám, jsem vám řekla, abyste počkal. Ale není to možné, nemiluji vás, Hale. Nemám vás vůbec ráda. Lituji, že vám to musím tak otevřeně říci."

Hal se tvářil rozladěně a zaraženě. V jeho duši se odehrával podivný boj. Ačkoliv si uvědomoval, že Diana nemá nyní ani cent, přesto jeho mužská pýcha byla uražena. Cítil, že ji má rád ať chudou, či bohatou. Jeho poměr k Lilian Manill byl cokoliv jiného, jen ne láska. Všechny peníze světa a všechny šaty z předních Newyorských salonů nemohly učinit Lilian Manill tak žádoucí a tak svůdnou, jako byla Diana.

Colby byl hrubý a nevzdělaný člověk, než přece věděl, že Diana vyniká nad Lilian svoji duševní silou a převahou, která se ničím nedá získat, není-li již od přírody dána. Cítil, že touží po Dianě pro její duši, pro její vnitřní hodnotu. Lilian pak na něj působila penězi bohatstvím a ženskou svůdností, kterou určité typy žen omamují nezkušené muže.

Colby žil v zemi, kde zákon nebyl vždy příliš striktně dodržován a tu nebylo nikterak podivno, že ho napadlo, že by mohl mít obě ženy zároveň. Než brzy mu tato myšlenka vyšla z hlavy.

"Je mi také líto, Di," řekl Colby, "sama však nejlépe víte, jak si stojíte."

To byla celá jeho odpověď. Vyzněla hluše a nevyjádřila plně jeho myšlenky. Uvědomoval si, že touží po ní tím více, čím více se mu stávala nedostupnější. Tvář Colbyho vzala na sebe výraz, jaký Diana dosud na ní neviděla - to nebyl ten veselý, bodrý Hal, kterého kdysi měla ráda - dnes se tvářil ponuře a zlostně.

"Co je nového na ranchi?" zeptala se Diana, aby zavedla řeč jinam.

"Jde to tak při starém. Někteří chlapi chtějí odejít. Čekají jen na vás, abyste jim vypsala jejich šeky."

"Kteří to jsou?"

"Pete, Shorty a Idaho," odvětil Colby. "Stejně bychom je byli musili při změně vlastníka propustit, tak na tom valně nezáleží."

"Vy chcete zůstat i nadále správcem?" otázala se Diana.

"Ano. A proč by ne? Přece musím být u někoho zaměstnán."

Diana neodpověděla, a jeli mlčky na ranch. Colby se již nesnažil ji přemluvit, aby nejezdila na ranch. Věděl, že by to bylo zhola marno. Když se již blížili k ranchi, vyjel jim v ústrety jezdec - jel šíleně rychle, neboť pod kopyty koně se zvedala mračna prachu a kamení odletovalo na všechny strany. Byl to Texas Pete. Těsně před Dianou zarazil svého koně, otočil ho na zadních nohách a přidružil se k ní.

"Právě jsem se vrátil domů, Miss," řekl, "a Tom mi vyřídil, že jste mně vzkázala, abych jel naproti. Je mi líto, že jsem dojel tak pozdě."

Oba muži se tvářili tak, jakoby jeden druhého vůbec neviděl.

"Slyšela jsem, že jste dal výpověď, Pete," řekla Diana, "vy, Shorty a Idaho."

Pete svěsil hlavu a zaraženě ze sebe vypravil:

"Ano, Miss."

"Až dojedeme domů, vezměte sebou Shortyho a Idaha a přijďte do kanceláře, ráda bych s vámi promluvila několik slov."

"All right, Miss."

Na ranch dojeli všichni tři mlčky. Diana seskočila ze sedla u ohrady pro koně, hodila uzdu Peteovi a zamířila přímo do kanceláře.

Když se blížila ke dveřím, viděla, že uvnitř kdosi je; přestoupivši práh, stanula tváří v tvář Corsonovi, Lilian Manill a

oběma Wainrightům. Corson se uklonil. On i oba Wainrightové povstali z křesel.

"Dobrý večer, Miss Henders," přivítal ji Corson, "jak vidím, vrátila jste se bez úhony."

Diana nevěnovala pozdravu pozornost a chvíli stála mlčky, prohlížeje si ostře přítomné. Těžké sombrero bylo naraženo těsně nad zlobně svráštěným obočím. Vlasy bujných vlasů spadala jí na spánek, než ani to nezměkčilo její energické rysy. Odhodlanost a zatrpklá odvaha se zračily v jejích, ocelově šedých, studených očích.

Boky jí obepínal pás, naplněný patronami. Bojovný dojem zvyšovala těžká bambitka - ráže 9 milimetrů, ne snad jen nějaká hračka, jaké obvykle ženy užívají. Rukojeť bambitky byla otřelá, což svědčilo, že pistol byla skutečně často používána.

"Vyznám se sice velmi málo v právních záležitostech, Mr. Corson," řekla Diana úsečně. "Vyrosla jsem v prostředí, kde jsem nemohla spoléhat, že mně zákon poskytne dostatečné ochrany. Celkem vzato, nestaráme se zde příliš o zákony, máme však dobře vyvinutý smysl pro to, co může a co nesmí být. Víme dobře, co jest spravedlnost a máme své vlastní, osobité prostředky, kterými si její splnění vynucujeme. A právě i tak chráníme svá práva.

Chci vám těmito slovy naznačit, že se všemi svými silami postavím proti vám všem, kteří jste sem přišli s úmyslem připravit mne o to, co mi právem náleží. Ačkoliv vaše osudy jsou mi zcela lhostejny, přece jen považuji za svoji povinnost vás varovati - prostředky totiž, kterých my používáme k znovudobytí svých práv jsou poměrně drastické. Dávám vám, Mr. Corson a Miss Manill plnou hodinu času - do té doby musíte opustit můj dům - kočár pro vás bude připraven. Mr. Wainright a jeho syn nechť odtud zmizí během pěti minut - nemají důvod, proč by zde ještě déle prodlévali. A nyní jděte!"

XVI.

Spoluvinníci.

Škodolibý úsměv škubal Corsonovými ústy. Mr. Wainright starší překvapeně vstal z křesla, jakoby se teprve opožděně rozpomenul, že když před ním stojí dáma, má i on vstát. Lilian Manill se lenošně protáhla, vstala taktéž a předstírala, že žívá.

"Obávám se, Miss Henders," řekl Corson ironicky, "že nechápete dobře situaci. Vy..."

"Zdá se, že vy jí dobře nemůžete pochopiti, Mr. Corson," odsekla Diana, "a upozorňuji vás znovu, byste nezapomínal, že máte pouze hodinu času k vyklizení svých věcí."

Corson vybočil nyní z mezí slušnosti.

"Poslyšte, Miss Henders, bral jsem na vás ohled až příliš dlouho. Ne my, nýbrž vy musíte opustit tento pozemek. Vám zde nepatří ani hrst půdy. Ani kus dřeva, ani jediný kámen není vaším vlastnictvím. Odejděte odtud co možná nejrychleji, abyste neskončila v ponurém žaláři, kamž pro své výhrůžky náležíte. Tam vám vysvětlí rozdíl mezi právem a bezprávím."

"Můžeme vstoupit?" ozval se hlas z verandy a v téže chvíli stanuli na prahu tři statní chlapci. "Poslala jste pro nás, Miss, a zde tedy jsme," dodal Texas Pete.

"A zdá se mi, že přicházíme právě včas," poznamenal Shorty.

"A já si zahraji nejprve s tím drzým zelenáčem," zvolal Idaho, ukazuje na Corsona.

"Chlapci," pravila Diana, "tito lidé mne chtějí oloupiti o farmu, o dům a o všechny náš dobytek. Mr. Corsonovi a Miss Manill jsem dala hodinu času k odchodu. Idaho, vy na to dohlédnete, aby je Willie ve stanoveném čase odvezl do města. Shorty si vezme na starost Mr. Wainrighta staršího i mladšího - oba mají pouze pět minut času. Tři minuty již zbytečným otálením promarnili. Doufám, že si s nimi budete vědět rady."

"Jak by ne!" vykřikl Shorty. "Jen se za nimi zapráší. Tak mládenci, připravte se!" a zaskočil je ze zadu.

Starší Wainright měl jistojistě na jazyku několik argumentů - bylo mu to vidět na očích - leč zřekl se požitku je uplatnit a hleděl, jak by nejrychleji zmizel. Jeho syn ho následoval. Jefferson Wainright senior byl totiž již jednou z Ranche Bar Y vyhnán - měl tedy zdejší způsoby a mravy v čerstvé paměti. Prchal, následován synem, směrem k ohradě pro koně. Shorty byl oběma v patách.

K nemalé Wainrightově radosti Shorty nepoužil dosud své pistole - což se ovšem každé chvíli dalo očekávat. Když se ocitl v ohradě, spokojeně si oddychl, leč rázem na to se zachvěl hrůzou. Zbývala jim sotva jediná minuta. Za tak krátkou dobu nebylo možno připravit vše k odjezdu. Když se starší Wainright ocitl u koní, snažil se tuto nemožnost vysvětliti Shortymu.

"Jedte tedy koňmo," radil Shorty. "Ale vždyť nemáme ani sedla," vytácel se mladší Wainright.

"Nic platno - zbývá vám jediná minuta. Po uplynutí jediné minuty začnu střílet a můžete býti ubezpečeni, že nebudu střílet nikomu pro blázny. Čekal jsem již beztak na tuto příležitost několik měsíců."

Starší Wainright zoufale vyvlekl z ohrady vzpínajícího se ryzáka a snažil se vydrápati se na jeho hřbet. Ovšem, nešlo to jen tak. Kůň mu kus cesty utekl a starý Wainright musil za ním. Mladší Wainright měl úkol snadnější. Šťastně se dostal na koně a když dojel k otci, pomohl mu na ryzáka. Jakmile ryzák ucítil na hřbetě nezkušeného jezdce, vzepjal se a setřásl tlustého z sebe, zaričel a šíleně prchal bůhví kam.

"Pět vteřin!" oznamoval Shorty úsečně čas.

Mr. Wainright se sebral se země a hnál se za koněm. Otec i syn zmizeli za branou farmy Bar Y právě v poslední vteřině. Shorty zklamaně zasunul pistoli za opasek.

"Hledte, ať zmizíte co nejdále a neopovažujte se vraceti!"

"Věčná škoda!" mumlal si pro sebe Shorty. "Proč jim Miss nedala jen čtyři minuty!"

Vtom ho potkal Colby. "Co jste to dělal?" ptal se správce. "Viděl jsem vaše šílené počínání z kuchyně. Co vás to napadlo, co?!"

Shorty si Colbyho opovržlivě přeměřil. "S vámi, Colby, nemám co mluvit. Mně dává rozkazy jen moje paní. Nařídí-li mně, abych vyhnal odtud drzé zloděje, proženu jim jak se patří kosti. Tomu snad rozumíte, či ne?"

"Vy tím chcete říci, že vám Miss Henders nařídila, abyste odtud vyhnal oba Wainrighty?" zeptal se Colby.
"Doufám, že nejste hluchý," odsekl Shorty a vrátil se klidně do kanceláře. Colby šel za ním. V kanceláři byli Texas Pete a Idaho. Diana seděla v starodávném, pohodlném křesle, v němž sedával její otec.

"Co to má všechno znamenat, Di?" otázal se Colby Diany. "Prý jste nařídila, aby odtud vyhnal oba Wainrighty?"

"Já sama jsem je vyhnala, Hale," odpověděla Diana. "Shortyho jsem jen požádala, aby dohlédl na to, aby zmizeli ve stanovené lhůtě. Také jsem poručila Mr. Corsonovi a Miss Manill, aby opustili farmu. Idaho se postará, aby se bezpečně dostali do města."

"Jistě jste přišla o rozum!" zvolal Colby. "Budou vás žalovat."

"Nepřišla jsem o rozum, Hale. Snad jedním trochu brisně, ale svůj rozum mám v pořádku - prohlédla jsem a poznávám nyní zcela zřetelně, kdo jest mým přítelem a kdo nepřítelem."

"Co tím chcete říci?" zeptal se Colby, cíť v Dianině řeči osten osobní nárážky.

"Chci tím říci tolik, že lidé, kteří mají v úmyslu pracovat pro ty, kteří mne chtějí oloupit o můj majetek, nemohou pracovat pro mne. Pete má již váš výplatní šek. Jste propuštěn. Pete bude správcem do té doby, než se Bull vrátí." Dianin hlas při těchto slovech zněl velitelsky a majestátně.

Colby byl ohromen. Vzal mlčky šek a kráčel zvolna ven. U dveří se zastavil, obrátil se k Dianě a řekl: "Bull se již nikdy nevrátí - leda snad se smýčkou kolem krku."

Tři muži v kanceláři zírali na Dianu, očekávající její pokyn; Diana však seděla mlčky a rytmicky se dotýkala koberce špičkou těžké jezdecké boty. Colby odešel.

Půl hodiny poté Divoký Bill, jinak všeobecně známý pod jménem Willie, odvážel zaprášenou cestou do Hendersville Maurice B. Corsona s Lilian Manill a jejich zavazadla. Když byli v polovici cesty, potkali oba Wainrighty; starší jel na koni, kterého mu syn přepustil, kdežto mladší se trmácel pěšky prachem a kamením. Corson žádal Willieho, aby zastavil a aby je vozem dovezl do města.

"To neudělám za nic na světě," odpověděl Willie. "Vím, co mně moje paní nařídila - o nějakých zelenáčích, které potkám cestou, vůbec se ani nezminila. S Bohem!"

Onoho večera seděla u stolu v Gum Smithově baru vybraná společnost. Byli tam oba Wainrightové, Mr. Maurice B. Corson, Lilian Manill, Hal Colby a Gum Smith. Všichni, kromě Guma, byli velmi roztrpčeni - Gum nemohl býti roztrpčen, poněvadž on jediný nebyl dnes vyhnán z ranche.

"Máme právo na své straně, Mr. Smith," pravil Corson, "a žádáme vás, byste nám úřední cestou dopomohl k návratu na farmu. Dle mého mínění musíme nejprve odstranit ty divochy, kteří jsou v jejich službách - ji pak již přivedeme snadno k rozumu. Nejhorší z nich jest ten Bull - myslím však, že s ním můžeme velmi lehce zatočiti, poněvadž vzhledem ke své zločinnosti nepoživá dobrodiní ochrany práva."

Navlékl jsem to tak, že příštím dostavníkem bude dopravováno kromobyčejně velké množství zlata - zařídil jsem kromě toho, že každý na ranchi o tom ví; můžeme se spolehnouti, že i on se o tom dozví, poněvadž má své spojence na ranchi a jest více než pravděpodobno, že opět se pokusí o přepadení dostavníku.

Můžete si připravit četnu zdatných lidí a podniknouti proti němu útok - nepodaří-li se vám ho zajmouti, neutrpí lidská společnost valnou škodu, dopadnete-li ho mrtvého. Je vám nyní můj plán snad zcela jasný, není-liž pravda,"

"Tak by to dobře nešlo," odpověděl pochybovačně Colby. "Tažení by se musilo podniknouti v tajnosti, a nezapomínejte, že v okolí soutěsky v okruhu pěti mil nemůžete nic skrytě podnikati, aniž by se ti dva o tom nedozvěděli. Starost o něj přenechte raději mně samotnému."

"Myslím, že Hal má pravdu," souhlasil Gum Smith. "Vy neznáte zdejší poměry. Kolikrátě já jen jsem je honil se svými lidmi. Jen to raději přenechte Halovi - ten ho jistě co nejdříve stiskne!"

"Dobře tedy," řekl Corson, "později pak musíme dostat ty tři ostatní. Nejlépe by bylo vylákat je jednoho po druhém do města - vy pak si již s nimi budete vědět rady. Kromě toho chci vám ještě připomenouti, že za každého z oněch tří, učiníte-li je neškodnými, vám vyplatím tisíc dolarů v hotovosti."

* * *

Vyčerpána vzrušujícími příhodami uplynulého dne, Diana brzy po večeri se odebrala na lůžko. Dlouhé hodiny bičovala své nervy, nyní však se dostavila nutná reakce, projevující se únavou a melancholií. Byla tak unavena, že se ani nesvlékla. Tak jak byla, zabořila se do pohodlné lenošky a přivrouc oči, zvrátila hlavu nazad a odpočívala.

Oknem, jež vedlo do dvora - bylo z něj viděti na celou ranch i na ohrady pro dobytek a koně - vnikal svěží, večerní vzduch. Lampa, hořící na stole, pozlacovala svým žlutavým svitem její nádherný profil a uvolněné vlasy.

Mezitím venku se kdosi plížil podél zdi a stanul mezi stromy pod oknem Dianina pokoje. Neznámý chvíli zíral do okna a spatřiv Dianu, pozorně se rozhlédl po okolí, zda někdo není nablízku.

A za okamžik poté se ozval nočním tichem něžný, trilkovitý zpěv skřivánka. Diana sebou trhla a chvíli pozorně naslouchala. A sladké zvuky ptačího zpěvu zazněly znovu. Diana vstala z lenošky, spěšně si svázala vlasy do uzlu, seběhla se schodů do kanceláře. Srdce jí vzrušeně bušilo. Bez váhání otevřela dveře verandy a vyšla ven. Obklopila ji noc. Před ní stál urostlý, ramenatý muž.

"Bulle!" zašeptala Diana.

Neznámý uctivě smekl sombrero na pozdrav.

"Dobrý večer, Señorita!" řekl. "Nejsem señor Bull - jsem Gregorio."

Diana Henders překvapeně couvla. Neměla u sebe zbraň - odložila pás s nábojnicemi a pistolí nahoře v pokoji. Byla si jista, že se setká s Bullem a důvěřovala mu tak plně, že se domnívala, že zbraň vůbec nepotřebuje. Vždyť Bull sám ji byl nejspolehlivější ochranou!

"Co zde chcete, Gregorio?" zeptala se Diana.

Mexikán zpozoroval dívčino překvapení, všiml si též, že před ním ucouvla a usmál se. Necítil se uražen tím, že se jej

bála. Zvykl si již na to, že lidé z něj měli strach, ba dokonce byl hrd na to - byl hrd na to, že nemůže pro svoji špatnou pověst počítati s dobrodiním ochrany práva, byl hrd na to, že byl stále pronásledován a dosud nikdy polapen - právě, protože se všichni báli jeho pistole, která téměř nikdy nechybila.

"Nebojte se mne, Señorito," řekl klidně Gregorio, "poslal mne sem Señor Bull." A podal jí podlouhlou obálku. "Máte si tyto listiny přečísti a dobře je ukrýti, aby je nikdo nepovoláný nedostal do ruky. Ostatně prý již sama budete vědět, k čemu jich máte použití."

Diana vzala Gregoriově obálku z ruky. "Proč nepřišel Señor Bull sám?"

"Jak to já mohu vědět, Señorito?" odvětil Gregorio. "Snad si myslil, že by vám bylo nepříjemno, kdyby sem přišel Černý Koyot. Ví totiž, že jste ho dnes poznala. Vyčetl to z vašich očí."

Diana chvíli mlčela, jakoby uvažovala, co má odpověděti, než neřekla nic. "To je vše, Gregorio?" otázala se.

"Ano, Señorita, to je vše."

"Děkuji vám. S Bohem. Vyřídte můj dík Señor Bullovi a řekněte mu, že jeho práce na ranchi naň čeká."

Gregorio smekl opět svůj širák a zmizel ve stínu stromů. Diana vešla verandou do kanceláře a zavřela za sebou dveře.

Když se ocitla opět ve svém pokoji, přitáhla si křeslo ke světlu a prohlížela si obálku, kterou jí Gregorio přinesl.

Byla adresována Maurici B. Corsonovi. Jak asi k ní Bull přišel. Brzy však Diana tuto záhadu rozřešila - obálka byla součástí pošty, kterou Bull dnes ráno z dostavníku uloupil.

Diana se zachvěla a mimoděk obálku odložila. Viděla, že obálka byla otevřena. Bull ji otevřel. A dlouho seděla před obálkou. Má přemoci svoji nechuť a prohlédnouti si obsah. Nepostaví se tím do jedné řady s Černým Koyotem? Zachovala by se podle příkazu práva jedině tenkrát, kdyby obálku i s jejím obsahem, jak jen nejrychleji bude možno, doručila Corsonovi.

Diana odstrčila obálku od sebe a hluboce se zamyslela. Zdálo se, že obálka přitahuje její zraky - ba přímo jí fascinovala. Co jen asi se nalézá uvnitř?

Jistě se obsah týká její osoby, jinak by jí Bull obálku neposílal. Ano, hned zrána obálku pošle Corsonovi. Bull by přece na ní nezádal, aby četla něco, co by se jí vůbec netýkalo.

Diana vstala od stolu a jala se svlékat. Několikrát při tom se ohlédla na obálku a když šla shasínati lampu, četla adresu znovu a znovu. A stále jí připadalo na mysl, že Bull by jí byl obálku neposlal, kdyby nebylo v jejím zájmu, aby její obsah přečetla.

Poté resolutně zhasla a šla spát. Celou hodinu se převalovala na lůžku a nemohla usnouti. Obálka, ležící na stole jí nedala spáti. Zdálo se jí, že obálka jest ohnivá a že propálí pod sebou místo, na němž leží. Obálka náleží Maurice B. Corsonovi. Dozví-li se někdo, že ona má nyní obálku u sebe, bude právě tak vina, jako lupič, který ji ukradl ze státního poštovního vaku. Uvrhnou ji do žaláře. Podivno - myšlenka na žalář jí příliš nezalekla.

Co se asi nalézá uvnitř? Jistě se to týče skutečnosti, že jí chtějí okrásti o její majetek. Oni jsou zloději. Jakýkoliv zákrok proti nim se děje zcela právem.

Diana si vzpomněla na slova Mary Donovan: "Proti ďáblu se musí bojovat ohněm a sítou!"

Diana Henders strhla se sebe pokrývky a chvatně vstala. Okamžik poté rozsvítila lampu.

Chopila se obálky a vyjmula její obsah - tři listiny. První byl prostý průvodní dopis, psaný úředníkem v Corsonově kanceláři. Druhá byla závěť Johna Manilla - ona pozdější závěť, o níž Corson tvrdil, že vůbec neexistuje. Diana ji pozorně přečetla. Byl to doslovný opis poslední vůle jejího zesnulého otce, jen jména byla zaměněna - beneficiářem byl Elias Henders. Závěť byla zakončena klausulí, že v případě předčasného úmrtí nastupují ve společné vlastnictví dědicové rukou společnou a nerozdílnou. Sotvaže Diana dočetla, rozlil se jí celým tělem pocit sebevědomí a radosti.

Nyní se může pustiti s nimi do boje - má v ruce zbraň - Lilian Manill má nárok jen na to, co jí právem náleží.

Ovšem, rozdělení majetku neobejde se bez všelikých správních nepříjemností - o její díl jí však již připraviti nemohou.

Snad Lilian prodá svůj podíl Wainrightům, což bude nesporně trapné, ale Diana bude své právo hájiti zuby nehty proti komukoliv.

Odloživši závěť stranou, vzala Diana do ruky třetí listinu. Byl to dopis - okamžitě poznala strýcův známý rukopis, adresovaný jejímu otci:

Drahý Eliáš!

Pro případ, že vás předemru, prosím, byste byl tak laskav a pečoval o Lilian aspoň do té doby, než se provdá. Po smrti své matky neměla na světě nikoho kromě mne - vězte, že nejen se cítím býti zodpovědným za její osud, ale ujišťuji vás, že jsem ji miloval, jako svoji vlastní. Nepoznala nikdy v životě jiného otce mimo mne - její vlastní otec byl zabit dříve, než se Lilian narodila. Ačkoliv Lil ví o pravém stavu věcí, přece mne považuje za otce a spoléhám se tedy na vás, že povolá-li mne osud dříve, i vy jí budete otcem. Nezmiňuji se o ní ve své poslední vůli, poněvadž ta se týká pouze našich zákonných dědiců - vlastně bych měl říci zákonné dědičky, poněvadž jde jen o Dianu - zdědí sama náš společný majetek - prosím, abyste jí tlumočil tuto moji prosbu, kterou příkládám k své závěti.

Váš oddaný

John.

Diana zírala vytřeštěnýma očima na dopis, který jí vypadl z ruky - jaký to byl pošetilý nápad, když chtěla tyto papíry poslati Corsonovi. Vždyť Lilian a Corson se chtěli dopustiti zločinu!

Ona byla jedinou dědičkou farmy Bar Y! Ani přitom nevzpomněla na zlatý důl a nesčetná stáda dobytka a rozlehlá role. Myslela jen farmu - na svůj domov - na dům, kde vyrostla!

Nikdo jí již nemohl připraviti o její majetek - a přece její štěstí nebylo úplné. Byl v něm kaz, byla v něm trhлина - Bull je

lupičem! Kdo jiný, než Bull, by jí mohl být nápomocen ve vedení farmy a správě všech záležitostí!?

Bull rozuměl dobytku, měl smysl pro obchod - již otec za svého života to o Bullovi často říkával a řídil se jeho zkušeným úsudkem. Bullovou jedinou vadou byla náklonnost k pití - a tu již, jak vše tomu nasvědčovalo, v sobě přemohl. Vždy věrně sloužil jejímu otci - pak se však počalo šuškat, že Bull má podíl na loupežných přepadeních dostavníku. Diana se zdráhala uvěřit těmito pověstem, ba ani svým vlastním očím nechtěla věřit; Gregorio však roztříštil poslední trosky jejích nadějí v niveč.

A přes to všechno dosud pohlížela Diana na Bulla jako na své útočiště - i nyní mu plně důvěřovala. Co nesvedl chladný rozum, to dokázalo srdce.

Diana se při této myšlence zarděla a snažila se jí vypuditi z hlavy. Přece není možno, aby Diana Henders milovala zločince a lupiče! Ne, musí zapomenouti na Bulla! A s tímto rozhodnutím, při němž jí vyhrkly slzy, Diana usnula.

XVII.

Černý Koyot.

Nastalo jítro, Dianiny myšlenky posléze vymanily se z chvatu prvotních dojmů, kdy nápad stíhal nápad - jednalo se o to, jak se má v nejbližší příští budoucnosti zachovati. Nejprve chtěla okamžitě odjet do Hendersville a usvědčiti Corsona a Lilian z jejich proradnosti, leč uznala, že tento záměr by byl příliš ukvapený. Měla nyní právo zcela na své straně - měla všechny důkazy v ruce. Nemohli jí nyní nijak uškoditi. Rozhodla se, že povede dále své záležitosti na farmě i na dole, právě tak, jako dříve - jako by Corsona a Lilian vůbec nebylo. Budou-li znovu na ní útočiti, odhodlaně je odrazí.

Po snídani v kanceláři celou hodinu strávila pilným psaním a pak si poslala pro Texas Petea. Když přišel, podala mu objemnou obálku.

"Odjedte s tímto psaním do Aldei, Pete," nařídila mu a vhodte je do prvního vlaku, který jede na východ. Nemohu zdejší poště důvěřovati - jest příliš často přepadávána - posílám proto vás a spoléhám se, že dopravíte tento dopis do Aldei pokud možno nejrychleji a že budete bdíti, aby se nedostal do nepovolaných rukou, Velmi mně na tomto listě záleží, Pete."

Deset minut poté, když Diana vyhlédla z kuchyně, kdež cosi nařizovala Wongovi, zřela, jak směrem k Ďáblově rokli, zdvihají se kotouče prachu. Když Texas Pete spěchal, jel jako šílený, cesta necesta, kudy se jen dalo.

Den na ranchi, vyplněný obvyklou prací, minul, aniž by se bylo cos zvláštního přihodilo. Příštího dne se vrátil Texas Pete z Aldei. Ani další dny nepřinesly nic nového. Po Corsonovi, jakoby se byla země slehla. Diana usoudila, že Corson rozumě uvážil, co pro něj vlastně znamená ztráta onoho dopisu, pustil z hlavy svůj zločinný záměr a nejbližším dostavníkem odejel z Hendersville do Aldei a pak dále na východ.

Onoho jitra, kdy se utěšovala těmito úvahami, objevila se náhle ve dveřích kanceláře temná mužská postava. A již šerif Gum Smith smekal před ní uctivě své sombrero.

"Dobré jítro, Miss," pozdravil Dianu.

Diana poděkovala pokynutím hlavy, nemohouc pochopiti, co Gum Smith na ranchi pohledává - byl zde ode dávna totiž nevitáným hostem.

"Ach, Miss, přivádí mne sem velmi nepříjemná povinnost," vysvětloval Gum svůj příchod. "Jako šerif tohoto kraje jsem nucen vás vyzvati, abyste se svými lidmi během zítřejšího dopoledne opustila tuto nemovitost, poněvadž právoplatní vlastníci se sem chtějí nastěhovati."

"Oněmi vlastníky míníte snad Mr. Corsona a Lilian Manill?" zeptala se Diana.

"Ano, Miss, a doufám, že se vše odbude bez nepříjemností. Opustíte-li farmu v udaném čase, vlastníci se vůči vám velmi šlechetně zachovají."

"Odevzdal byste Mr. Corsonovi ode mne dopis?" otázala se Diana. "Myslím, že ho přesvědčím o jeho omylu."

Gum Smith odvětil, že jí milerád vyhoví. Kromě toho jí radil, jako přítel jejího zesnulého otce, aby opustila farmu co nejdříve, poněvadž trpělivost Mr. Corsona jest vyčerpána a on je rozhodnut násilím ujmouti se držení farmy, jako plnomocník Miss Manill.

* * *

Když hodinu poté četl Mr. Maurice B. Corson Dianin dopis, bohapustě zaklel, zcela zapomenuv na to, že slušní lidé nemají klíti. Obsah dopisu nesdělil sice s oběma Wainrighty, radil se však dobrou hodinu s Gumem Smithem a Hal Colbym. Brzy poté vypravil se šerif s dvanácti lidmi na ranch. Ve Wainrightově kočáře jeli pomalu za nimi oba Wainrightové, Corson a Lilian Manill.

Onoho odpoledne byla ranch téměř opuštěna. Jen několik nádeníků pracovalo na prostranství před farmou, v kuchyni byl bílý kuchař a Wong. Texas Pete a ostatní chlapi rozešli se za svými povinnostmi, jak to právě práce vyžadovala. Idaho zůstal doma k Dianině ochraně a jak bylo starým zvykem, též pro případ, že by si chtěla vyjetí, aby nejela sama. A právě dnes si Diana vyjela kamsi na jihovýchod k Johnsonově Ranchi.

Bylo dusno. Vzduch se chvěl horkem. V koutě kuchyně - v koutě, který byl nejdále od sporáku, kdež nebylo tak pekelné vedro, stál dlouhý stůl, který dříve kdysi stával v jídelně - nyní na něm ležel Wong a dřímá - v ruce, která visela ze stolu dolů, dosud třímá dlouhou fajfku s úzkým, bronzovým troubelem.

Šešest hlasů před domem ho probudil. Otevřel oči, sedl si a pozorně naslouchal. Rozeznal mezi nimi též ženský hlas, ale to nebyl hlas Miss Diany! Wong vstal a šel do kanceláře. V chodbě, z níž mohl pozorovati, co se uvnitř dělo, aniž sám byl pozorován, spatřil cosi, nad čím se jeho šikmé, orientálské oči udiveně rozšířily. V kanceláři byl Corson, Miss Manill, oba Wainrightové a Gum Smith. Corson zacházel s psacím stolem Elias Henderse, jakoby mu patřil. Prohlédnuv zběžně kupy listin, našel pravděpodobně, co hledal, poněvadž se spokojeně usmál a zasunul několik listin do vnitřní kapsy svého kabátu.

Starší Wainright stál u dveří a ustavičně vyhlížel ven a tvářil se velmi nervosně. "Myslíte, šerife, že jsme zde zcela

bezpečni?" ptal se úzkostlivě.

"To se ví, že jsme," odpověděl mu Corson, "Vždyť vám stále do omrzení opakuji, že právo jest na naší straně - pak máme s sebou dosti ozbrojených lidí. Jakmile se zbavíme jí, její lidé, když nebudou proti nám štváni, nás nechají na pokoji - a bude-li Colby dále správcem, budou i u nás pracovat, vždyť mnozí z nich jsou Colbyho přátelé."

"Nechápu, proč Colby sem s námi nešel," mručel Wainright.

"Chtěl vyčkati, až se zde usadíme, jako opravdoví vlastníci a pak teprve jej můžeme přijmouti do svých služeb, jako správce," odvětil Corson. "Chápu, že celá tato záležitost jest mu osobně nepříjemnou, bude-li nyní státi stranou, usnadní mu to jeho pozdější postavení mezi druhy a sousedy a i pro nás bude lépe, budeme-li mítí ve svých sousedech přátele, než abychom měli nepřátele."

"Doufám, že nejprve odstřelíte Texas Petea, toho Shortyho a Idaha. Nemohu je vystát," prohodil Corson.

"Ano, postaráme se o ně, jakmile se vrátí domů," odvětil Corson. "Nyní se však musíme poohlédnouti po tom prokletém Číňanovi, abychom mu oznámili, kolik nás bude k večeři."

Wong se tiše vytratil do kuchyně, kdež ho také za chvíli Miss Manill našla a nařídila mu, co bylo zapotřebí.

Za hodinu poté vjel do dvora Texas Pete se svými lidmi. U ohrady pro koně setkal se s chlapíkem, kterého vždy vídával v Gumově baru - jmenoval se Ward.

"Dobrý večer," řekl Ward.

"Dobrý večer," odvětil Texas Pete. "Co tu děláte, Warde?"

"Máte jít vy, Shorty a Idaho nahoru do kanceláře."

"Kdo s námi chce mluvit?"

"Miss Henders a ti lidé, kterým prodala farmu," odpověděl Ward.

"U čerta! Kdo že prodal farmu?" zvolal Pete.

"Jděte se tam zeptat."

"To také půjdu. Pojdte Shorty. Idaho tu musí být někde nedaleko."

A oba šli do kanceláře. Rozhlédli se také ještě po Idahovi, když ho však nikde nablízku neviděli, šli nahoru sami. Když došli k budově, uviděli na verandě neznámé muže. Uvnitř seděl u psacího stolu Corson. Zval je, aby vešli dovnitř.

"Jen pojdte, chlapci," řekl laskavým tónem.

Sotvaže přešli práh, zaskočili je zezadu tři muži a nastavili proti nim hlavně svých pistolí.

"Odevzdejte zbraně! Ruce vzhůru!"

Texas Pete a Shorty, vidouce před sebou tři bambitky a za sebou taktéž tři, uznali, že se zachovají nejmoudřeji, vyhoví-li této výzvě. Zdvihli ruce a jeden z Corsonových lidí jim odebral zbraně.

"Poslyšte chlapci," řekl Corson bodře, "nemáme proti vám zhola nic a také s vámi nechceme nic mítí. Víme však, že dovedete příliš rychle zacházeti se svými bambitkami a proto jsme použili tohoto poněkud drastického způsobu, abychom si mohli s vámi klidně pohovořiti. Mr. Wainright, Miss Manill a já jsme nyní vlastníky této ranče. Misis Henders si uvědomila, že nemá zde práva déle zůstatí a odešla. Nepotřebujeme již déle vašich služeb. Vyplatíme vám slušné za měsíc napřed a dáme vás dovésti do města, kdež vám budou vráceny zbraně; varuji vás však důrazně, abyste se nevraceli na Bar Y - byli bychom nuceni proti vám zakročiti dle práva."

"Kde je Miss Henders?" zeptal se Texas Pete.

"Opustila již farmu," odvětil Corson, "Neznám sice přesně její plány do budoucnosti, myslím však, že jela přímo do Aldei, odkud pojedí přímým vlakem na východ."

"Já také neznám její plány," odsekl Texas Pete, "jsem však přesvědčen o tom, že vy jste prokletý lhář. Zaskočil jste mne a Shortyho - nezbývá nám než dáti se dopravit do města, ale lhal-li jste, okamžitě se vrátíme a to vám jistě bude po čertech málo příjemné! Rozumíte?"

"Ukážete-li se zde ještě jedenkrát, budete okamžitě zastřeleni," odvětil Corson, "máme dosti peněz a zdatných lidí, abychom zde mohli uhájiti své postavení. Staré zločinecké časy, v kterých jste si zde libovali, již minuly - pro tak špatné lidi, jako jste vy dva, není ve zdejší kraji místa."

"Odvedte je chlapci do města," nařizoval Corson svým lidem, "a pak se vraťte sem - budete zde zaměstnáni a vaší první povinností budiž odstřelování podobných zlosynů, kteří se odváží přiblížiti k našim pozemkům."

Texas Pete a Shorty odešli v ozbrojeném průvodu a brzy odjízďeli zaprášenou cestou do Hendersville.

* * *

Onoho dne soutěskou Čertovy Rokle projížděl dostavník s mnoha cestujícími - mezi nimi byl i notář z Aldei, povoláný Corsonem a Wainrightem, který měl sepsati listiny o převodu jedné třetiny farmy na Wainrighta a o výplatě stopěťadvacet tisíc dolarů na hotovosti ve prospěch Corsona a Lilian Manill.

U dolů se dostavník zastavil; přisedl důlní strážce se zlatem. Poté Bill Gatlin práskl bičem a dostavník se šinul dále. Bill hovořil s jakýmsi mladým měšťákem, který se ustrašeně rozhlížel po pusté okolní krajině.

"Zde bych se nechtěl ocitnouti sám," řekl mladý muž, "Jistě bych zde zemřel hladu."

"Tady to nic není," prohodil Bill. "Když jsem v sedmadvadesátých letech byl v Montaně, jel jsem také tak divokou krajinou, kůň tu zakopl a udělal se mnou tři kotrmelce za sebou. Štěstí ještě, že mně noha pevně držela v třmenu. Pak se dal do šíleného běhu a vlekl mne za sebou po kamení celé tři dny a noci - jedl jsem jen tenkrát, když mne vlekl ostružinami a pil jsem tehdy, když se kůň se mnou brodil vodou. Proti tomu je zdejší kraj pravým rájem."

Úzkostlivý měšťák pohlížel na Billa s úctou a obdivem a mlčel. Dostavník se kymácel dále nerovnou cestou jako opilý. U jižního konce soutěsky za balvany čekal na dostavník muž s černým šátkem na tváři. Byl zřejmě netrpěliv, poněvadž se chvílemi ohlížel na skupiny křoví, z nichž sám před nedávnem přišel.

"U čerta! Kde jen ten Gregorio může být?" mručel si polohlasně, "přece mně včera v noci slíbil, že zde bude dříve než já."

Dostavník se blížil. Ježto soutěska byla na svém jižním svahu velmi srázná, Bill Gatlin zdržoval koně, aby šli krokem. Koně šli pomalu, opatrně, kladouce nohy mezi rozpraskané balvany a úžlabiny - bylo to nejhorších padesát yardů z celé cesty.

Osamělý lupič nemohl již déle čekat na svého společníka - musil se dát do práce sám. Vykročil odhodlaně kupředu, hotově se zarazit dostavník, když v tom se za ním ozval šelest. Ohlédnuv se, spokojeně si oddychl - viděl za sebou maskovaného muže v mexikánském úboru - a pokynuv svému druhovi, vyzval jej, aby ho následoval.

Bill Gatlin a jeho strážce nebyli valně překvapeni, když na nejužším místě soutěsky se objevili uprostřed cesty dva maskovaní lupiči. Nebyli by byli bývali překvapeni ani jindy - dnes však byli již předem upozorněni, že budou pravděpodobně přepadeni, poněvadž vezli větší zásilku zlata; měla to být nastrojená past na Černého Koyota. Bill měl nařizeno, aby lupičům nekladl odpor, poněvadž Hall Colby prohlásil, že si jej vezme sám na starost. Toto řešení se ovšem Billovi a strážci velmi zamlouvalo, poněvadž byli tak zbaveni zodpovědnosti a nebezpečí. Když se lupiči objevili, nejen že Bill Gatlin nebyl překvapen, zastavil koně a dokonce zvedl ruce ještě dříve, než jej lupiči k tomu vyzvali. Obvykle Mexikán držel revolvery kočího a strážce v šachu a Černý Koyot šel do vozu pro zlato; tentokrát však Mexikán šel těsně za Koyotem. Koyot, vida že všichni cestující mají ruce vzhůru, zastrčil pistole za pás a chystal se odebrat strážci váčky se zlatem.

Sotvaže však se vyšvihl na osu kola, aby mohl dosáhnouti nahoru pro drahocenný kov, jeho společník přiskočil a mířil obě bambitky na temeno hlavy svého druha a poručil mu, aby dal ruce vzhůru.

"Slezte dolů a ruce vzhůru! Jste prozrazeni!"

"I hrome!" zvolal Bill Gatlin, "Hal to skvěle provedl. Myslil jsem až do poslední chvíle, že je to skutečně Gregorio."

Dovedl zaskočit Bulla v pravý okamžik."

Černý Koyot seskočil z kola a prostě zaklel. "Vy prašivý pse!" zvolal. "To vám ale zhola jen tak nedaruji, Gregorio!"

Muž v úboru Mexikána pokynul důlnímu strážci a řekl: "Slezte a odeberte mu zbraně!" Když tak učinil, poručil dále:

"Strhněte mu šátek s tváře."

Strážce strhl lupiči šátek - sotvaže tak učinil, téměř ztrnul úžasem. "Colby!" zvolal zmateně.

Bill Gatlin div nepolkł žvanec tabáku, který právě žvýkal.

"To je k zbláznění!" zvolal, a obrátiv se k druhému banditovi, řekl: "Vy jste přece Gregorio a já jsem se domníval, že jste Colby."

V tom druhý bandita sňal z tváře svojí masku. "Teď se ale doopravdy zblázním!" mumlal Bill Gatlin vida před sebou - Bulla.

"Držte mu bambitku před očima," nařídil Bull strážci, "půjdu zatím, pro koně."

Colby vyjeveně zíral na Bulla, jak šel cestou vzhůru pro koně, leč neřekl ani slovo. Nemohl dosud dobře pochopiti, jak se mohlo státi, že Bull byl přestrojen za Gregoria - ba měl i jeho bambitky. Když se Bull vrátil na Gregoriově koni a vedl Colbyho koně, zíral na něj Černý Koyot, jakoby nechtěl uvěřiti svým vlastním očím.

Poté Bull vyzval Colbyho:

"Nasedněte!"

Colby uposlechl. Bull pak přehodil kol plecí Colbyho smyčku a utáhl ji tak těsně, že Colby mohl stěží dýchat.

"Kupředu," poroučel Bull a oba se pustili soutěskou dolů do Hendersville. Okamžik poté přešel kolem nich dostavník.

"Mám jeti podle vás, kdybyste snad potřeboval pomoci?" zavolal na Bulla Bill Gatlin.

"Děkuji, nepotřebuji," odvětil klidně Bull.

Když dostavník v kotouči prachu před nimi zmizel, ozval se dusot kopyt a okamžik poté stanul u nich muž, jedoucí na Bullově Blazesu. Byl to Gregorio. Colby se na něj díval jako na zjevení.

"Vy... vy..." zařval na Gregoria.

"Mlčte, Colby," přerušil ho Bull, "přišel na vás zasloužený trest. Dostanete řádně za vyučenou."

Gregorio mezitím slezl z koně a svlékal se se svých šatů - Bull následoval jeho příkladu. Když si navzájem vyměnili šaty a koně, žertovali spolu o zdařilém lovu. Gregorio se opět první vyšvihl na koně.

"A Dios Señor Bull!" zvolal a zamával sombrero. "Snad již za několik dní bude moci Gregorio vyjít ze své skalní skrýše, co?"

"O tom se domluvíme, jakmile skončím tuto prokletou záležitost," odvětil. "Zatím se neukazujte."

"Budu s vámi pracovat pro Rancho Bar Y. A Dios Señor," A Gregorio odklusal zpět k horám.

"Zatracenci bývají čistší než obyčejní lidé," prohodil ironicky Bull.

Když přijeli o několik minut později než dostavník do Hendersville, shledal Bull, že zpráva o jeho úlovku se rozšířila po celém městě, poněvadž kolem Donovan Hotelu, kde byla zastávka dostavníků, byl početný zástup.

"U čerta!" zvolal jeden, který před nedávnem byl v Colbyho četě, která chtěla Bulla pověsit. "Já jsem si hned myslel, že to nemohl být Bull. Ten Colby vždycky už vypadal tak pořouchle."

Bull sotva stanul před Donovan Hotelem, když do města byli dovedeni ozbrojenou eskortou Texas Pete a Shorty.

Pistole zbavené nábojů jim stateční průvodci hodili ve městě doprostřed cesty a pak ujížděli zpět na ranch, až se za nimi zvedaly kotouče prachu.

Texas Pete neměl času nazbyt, aby se dlouho vyptával co a jak. Jediným přehlédnutím situace pochopil vše. Byl však znepokojen čímsi jiným. Sotvaže dojel k Bullovi, první jeho otázka byla:

"Viděl jste snad Miss Di? Je zde ve městě?"

"Nevím. Proč se ptáte?"

"Na ranchi není. Corson tvrdí, že prodala farmu a odjela do Aldei," odvětil Texas Pete.

"Corson je bídný lhář," vyhrkl Bull a obrátil se k verandě Donovan Hotelu.

"Paní Donovan, víte snad, zda je Miss Henders ve městě?"

"Není, Bulle," odpověděla Mary Donovan.

Bull hledal někoho spolehlivého v zástupu. Posléze spočinul zrakem na muži, který se těšil ve městě slušné pověsti - neměl nic společného s Gumem Smithem a jeho rotou.

"Thompsonsone," zavolal na něj, "chopte se Colbyho a střežte ho, dokud se nevrátím. Nepřipusťte, aby na něj Gum Smith vložil ruku. Kdyby Colby něco začal nebo se vám vzpíral, okamžitě ho zastřelte. Slezte s koně, Colby. Chopte se ho, Thompsonsone! A my, chlápci, půjdeme!"

A spolu s Texas Petem a Shortym jeli k ranchi Bar Y s větrem o závod. V šílené jízdě se Texas Pete zeptal:

"Co je s Colbym?"

"Dopadl jsem Černého Koyota při činu," odvětil suše Bull.

"Colby, že...?"

Bull přikývl. "Již dlouho jsem měl Colbyho v podezření, ale nevěděl jsem stále nic určitého. Až jednou jsem se setkal s Gregoriem v Koyotím Kaňonu. Gregorio pracoval již s Colbym delší dobu; zdá se mně však, že ani tu nezapřel Colby svoje sobectví a Gregorio se rozhodl, že se mu pomstí. Dnešní lup měl být poslední - Colby si to zařídil, aby byla z dolu dopravována kromobyčejně velká zásilka zlata. Domluvil jsem se s Gregoriem, vyměnili jsme si šaty i koně a šel jsem do soutěsky místo něj. Colby nepřišel včas na tuto osudnou záměnu. Až do okamžiku, kdy jsem strhl s obličeje masku, pokládal mne za Gregoria."

"Myslíl jsem vždy, Bulle, že nejste s Gregoriem příliš zadobře," řekl Shorty.

"Před nedávnem jsem mu prokázal malou službu." Více Bull neřekl. O tom, že v boji s apači v Bavlíkovém kaňonu nasadil za Gregoria život, se Bull ani slovem nezmínil.

Chvilí jeli mlčky. V dále mezi stromy bylo již vidět obrys budov Baru Y. V tom upoutal Texas Petovu pozornost pohyblivý bod, pobíhající kolem křovisek daleko na jihovýchodě. Nezkušené oko by ho bylo ztěžší zpozorovalo.

"Tam běhá osedlaný kůň," řekl. "Co se tam asi děje."

Bull se upřeně zahleděl udaným směrem.

"Vypadá jako Idahův Lo," prohodil.

"Idaho měl dnes zůstat doma s Miss Di," poznamenal Pete.

A aniž by si cokoliv řekli, všichni tři se tryskem rozjeli za koněm bez jezdce. Země vyrvaná kopyty jejich koní odletovala na všechny strany. Blazes, nejrychlejší ze všech, byl první u Lo. Bull seskočil z koně a poklekl vedle muže ležícího vedle cesty v křoví. Byl to Idaho. Když Bull mu pozvedl hlavu, otevřel oči. Chvilí se zjeveně díval a dle výrazu jeho tváře bylo možno usoudit, že se snaží vzpomenouti si, co se s ním dělo. A v tom v mračnu prachu dojel Texas Pete a Shorty.

"Kde je Miss Di?" zeptal se Pete.

"Co tu děláte?" tázal se Shorty.

Idaho si za pomoci Bullovi pomalu sedl. Ohmatával si bok. Měl ruku zbrocenou krví.

"Dělal jsem, co jsem mohl," řekl zvolna, "ale bylo jich na mne příliš mnoho."

"Kde je Miss Di, nešťastný člověče?" ptal se důrazně Pete. "O kom to vlastně mluvíte? Co s ní učinili?"

"Všichni měli na tvářích masky," odvětil Idaho. "Nevím, co se tu dělo, srazili mne k zemi. Nevím, co se s ní stalo."

Pomozte mi na koně, pojedem za nimi, to bude účelnější než zde planě tlachat."

Pete, který mezitím slezl s koně, pomohl Idahovi opatrně do sedla.

"Měl byste raději jet do města," radil mu. "Máte kulku mezi žebry a nejste nám beztak nic platen."

"Nechte si své řeči pro sebe!" bránil se Idaho. "Kdybych byl dírkovaný jako cedník, dokážu tolik, co vy oba dohromady." Kymácel se sice v sedle - sotva si to však uvědomil, okamžitě se napřimil. Bylo zřejmo, že ztráta krve a bolest jej oslabily.

"Udělal byste lépe, Idaho, kdybyste se vrátil domů," napomínal ho Bull. "Nemůžete nám stačit rychlou jízdou - a myslím, že na nás dnes čeká perný den."

"Vraťte se domů, prokletý blázne," domlouval mu Texas Pete, jenž pod tvrdou skořápkou měl citlivé srdce, které cítilo s druhovou bolestí.

"Zbytečné řeči," odvětil Idaho. "Pojeď s vámi."

A tak tedy neztráceli domlouvami drahý čas a rozjeli se obloukem, pátrající po stopách únosců. Dle stop usoudili, že Idaho a Di byli přepadeni as tuctem mužů; polovina jich odjela směrem k Bar Y; stopy druhé poloviny vedly více na jih. Bull a jeho přátelé se vydali za touto druhou stopou - poněvadž Bull dle markantních otisků poznal zvláštní způsob kování Dianina Kapitána.

Jeli poměrně velmi rychle, protože nastával soumrak. Když se zanedlouho setmělo, nemohli již ze sedla rozeznati stopy, musili slézt z koní a svítiti si sirkami, aby se ujistili, že jedou správně. Nyní ovšem postupovali kupředu pomaleji.

Kolem půlnoci ztratili stopu, která je až dosud vedla. Zde také musili nechat Idaho, poněvadž pro přílišnou ztrátu krve nemohl dále.

XVIII.

Noc hrůzy.

V jediné ze zadních místností Chicago Baru hlídal Thompson Colbyho - Černý Koyot byl pevně přivázán k židli, na níž seděl. V Hotelu! Donovan seděli hosté právě u jídla, když vešel Gum Smith, a sedl si na své obvyklé místo. Právě se vrátil z ranche Bar Y a ježto v tento čas ulice Henderisville byly opuštěny, nepotkal nikoho a nevěděl dosud, že Černý Koyot byl chycen.

"Holó, Gume," vzkřikl na něj Bill Gatlin, "víte, že jsme chytli Černého Koyota?"

"Dosud mně to nikdo neřekl," odvětil Gum Smith. "Já věděl, ten Colby je čertův chlap, když něco slíbí, tak to také dokáže. A kde je?" ptal se.

"Je bezpečně uložen v Chicago Baru," odvětil Bob, Divoká Kočka.

"Bylo by lépe dát ho do žaláře," poznamenal Gum Smith.

"Myslím, že ho necháte tam, kde je," odsekl Bob, Divoká Kočka. "A víte vůbec, kdo to je?"

"Kdo jiný by to byl než Bull?"

"Co vás napadá - Colby je to."

Gum Smith zbledl. "To je mýlka," řekl zkomírávě. "Kdo ho dopadl?"

"Bull si ho vyčíhal - a není to žádná mýlka," řekl Bill Gatlin. "Já jsem již dávno věděl, že to nemůže být Bull."

"Dobrá," řekl Gum Smith, "ale Chicago Bar není vhodným místem pro tak nebezpečného zločince. Postarám se o něj, zavřu ho do vězení - tam bude na svém místě."

"A já vám říkám, že ho necháte v Chicago Baru," odporoval Bob, Divoká Kočka.

"Já jsem šerifem tohoto kraje," osopil se divoce Gum Smith, "a nikdo nechť se neodvažuje se mísit do mých úředních výkonů a zbraňovat mně v mých povinnostech. Slyšíte, Bobe, Divoká Kočko!"

"Slyším vás a případá mi to, jako když prašivá mrcha někde za rohem skuhrá a čerta se o to starám," odsekl Bob, doprovázející svá slova opovrhlivými posuňky.

Bob byl s jídlem dříve hotov a hned odešel. Gum Smith se odebral z Donovan Hotelu přímo do svého baru, kdež sebral as půl tuctů povalečů, dal jim řádně napít a vedl je do Chicago Baru. Tam se dožadoval na vlastníku baru, aby mu vydal Colbyho.

"Je zavřen v zadní místnosti," odvětil vlastník Chicago Baru. "Já s tím nechci nic mít. Dělejte si s ním, co chcete."

Přímo proti dveřím zadní místnosti seděl Bob, Divoká Kočka. Měl obě ruce opřeny o kolena - v obou třímал bambitky.

"Jménem zákona," zvolal Gum Smith, "vás vyzývám, byste mně vydal Hal Colbyho."

"Hleďte, ať odtud zmizíte, vy otroci!" rozkřikl se zuřivě Bob.

"Mějte rozum, Bobe, Divoká Kočko," mluvil jej šerif, "jinak bych jménem zákona musil zatknouti i vás."

Tato slova dala Bobovi jen podnět k dlouhé řadě bohupustých nadávek. Gum Smith se obrátil a pokynul svým průvodcům, aby ho nástedovali. A výhrůžně se přiblíživ k Bobovi, poručil svým lidem:

"Chlapci, chopte se ho, konejte svoji povinnost!"

Jeden z mužů vykročil kupředu. Bob, Divoká Kočka napřáhl ruku s bambitkou a aniž by mřel, sestřelil útočnickovi klobouk z hlavy dolů. Všichni okamžitě couvli. A v téže chvíli ozval se řinkot rozbitého skla v zadní místnosti - bylo slyšet, jak Thompson něco křičí a třesklo několik výstřelů. Bob, Divoká Kočka vstal a hnál se ku dveřím. Sotvaže však byl obrácen k šerifovi zády, Gum Smith vytrhl s pasu bambitku a střelil po Bobovi. Bob, Divoká Kočka bez jediného hlesu klesl k zemi a zůstal ležet bez pohnutí.

Smith a jeho lidé se hnali ku dveřím. Byly zavřeny - a odolaly jejich útoku několik dlouhých minut. Když je posléze vyrazili a překročili práh, spatřili na zemi v tratilišti krve Thompsonovu mrtvolu. Černý Koyot uprchl.

* * *

Diana Henders, vidouc, že Idaho byl sestřelen s koně a že je obklopena tlupou maskovaných mužů, uvědomila si vážnost situace, a ačkoliv nikoho z útočníků nepoznala, tušila, že jsou vysláni od Corsona.

Dopis, který mu psala, mu objasnil, že ona prohlédla jeho podlou lež a že má v rukou listiny, kterými může provést neklamný důkaz svého práva - to vše bylo také příčinou, že Corson se odhodlal proti ní k násilnému zakročení.

Maskovaní útočníci vyfítili se proti nim ze starého vyschlého říčního koryta tak náhle, že neměli ani čas vytáhnouti bambitky - než se ohlédl, viděli proti sobě více jak tucet hlavních. Než Idaho, věren nepsanému zákonu rytířskosti, neuposlechl jejich výzvu, aby dal ruce vzhůru a riskoval neohroženě svůj život na ochranu ženy. Kdyby byl býval v oné chvíli sám neb s některými ze svých druhů, byl by se okamžitě vzdal, poněvadž boj proti tuctu namířených pistolí by byl holým šílenstvím. Zdvihl sice ruku, ale s bambitkou, sotvaže však jednou vystřelil, skácel se s koně a útočníci, ponechavši jej jeho osudu, odvlékali Dianu k jihu.

Nadešla noc a jeli stále dále - dva před Dianou a čtyři za ní. Nešetřili koně. Z šíleného kvapu a ze směru jízdy Diana vytušila, že se snaží ji odvléci co možná nejdříve za hranice.

Když se ocitli v horách, musili postupovat pomaleji. V devět hodin v noci se zastavili u vody, aby uhasili žízeň svojí i svých koní.

Diana se pokusila vyzvědět od nich, co s ní chtějí počít - neřekli jí však zhola nic, ba umlčeli ji nadávkami a výhrůžkami. Ačkoliv tma již dostatečně skrývala jejich rysy, přesto neodložili své masky. Tato skutečnost a pak to, že téměř mezi sebou nemluví, přesvědčilo Dianu, že jsou to lidé z nedalekého okolí, kteří se bojí vyrazení.

Někdo, kdo býval častým hostem v Gumově Baru, by je byl okamžitě poznal. Únos byl tedy podniknut na návod či aspoň za spoluúčasti šerifa - ovšem Corson byl jistě hlavním osnovatelem.

Co s ní zamýšlejí, Diana nevěděla. Snad ji chtějí po nějakou dobu zavřít na odlehlém místě, aby nemohla křížiti plány podlého Newyorčana, snad mají v úmyslu něco horšího. Bylo jasno, že Corsonovo vlastnické právo k farmě Bar Y bude stále ohroženo, dokud Diana bude na živu - to si jistě i Corson uvědomoval. Měl by však tolik odvahy, aby ji vůbec odstranil se světa? Diana o tom pochybovala.

Bylo již po půlnoci, když překročili nejvyšší hřeben hor - vybrali si právě strmý přechod, kde nebylo po cestě ani stopy. Sestup dolů po srázném úbočí, vedoucí zarostlou rokli, byl velmi nebezpečný. Nespočetněkrát visel Dianin život na vlásku - že se jí nic nepříhodilo, měla jen co děkovat opatrnosti a pružnosti Kapitánově. Půl hodiny poté srázná rokle se rozšířila v mohutnější skalní úžlabinu. Dianini únosci se rozhodli, že si zde odpočinou. V matném svitu hvězd rozeznala Diana obrysy dřevěné boudy. Muži sestoupili z koní.

"Dolů!" vykřikl na ni jeden z nich a když tak učinila, uchopil ji hrubě za ruku a vedl ji do chatrče. Otevřel dveře a poručil

ji, aby vešla dovnitř. Uvnitř rozškrtl zápalku. V matné záři bylo vidět prostou místnost opatřenou hrubým nábytkem, několik sedátek a stůl, zhotovených ze surových, jen spoře otesaných větví. Na stole stál svícen a v něm svíčka, kterou muž rozsvítil. V jednom koutě místnosti bylo ohniště, nad nímž na tyči viselo několik plechovek a železných nádob - i pánev na smažení tam byla a kotlík na kávu. Větší kotel na vodu se válel v popelu ohniště.

I ostatní muži vešli dovnitř. Všichni opět byli maskováni. Jeden z nich se chopil kotlíku a vrátil se s vodou. Jiný přinesl dřevo a třetí se dal do vaření. Přinesli si s sebou kusy sušeného masa. V plechovkách nad ohništěm byl pepř, cukr, sůl, káva a čaj.

Vůně upravovaného jídla připomněla Dianě, že má notný hlad. Její postavení ač bylo povážlivé, přece jen nebylo ještě nebezpečné. Jednali s ní sice hrubě, dosud jí však nikdo neohrožoval. Bylo zřejmé, že byli sjednáni někým, kdo se vůbec únosu nezúčastnil, ba ani nyní nebyl přítomen.

Diana Henders se zde v jižním pohoří dostatečně vyznala, než na místě, kde nyní odpočívali, dosud nikdy nebyla. Zde skutečně bylo možno ji beze vší stopy odklidit ze světa! Z těchto pochmurných myšlenek ji vzpamatovala příjemná vůně škvříčící se masa. Když jí dali její díl, dala se chutě do jídla. Byť i její osud byl velmi nejistý, nedala na sobě znáti, že by se bála a jedla jako by byla doma na farmě.

Po jídle jeden z mužů vstal a odešel ven. Z jednoslabičného rozhovoru vyrozuměla Diana, že byl vyslán jako stráž pro případ náhlého přepadení. Bylo zřejmo, že se neobávají pronásledování, jednali však dle předem určeného plánu.

Po jídle chvíli muži kouřili a pak si lehli na hrubé lavice tak, aby Diana, kdyby se snad chtěla pokusit o útěk dveřmi neb oknem, musila na některého z nich narazit. Jeden z nich zhasil svíčku. I Diana se uložila na podložku ze sukovitých větví a snažila se usnout. Jak dlouho byla ještě vzhůru, nevěděla, posléze však přece se jí podařilo usnout. Ze spánku byla probuzena kol třetí hodiny ráno dusotem koňských kopyt. Pak slyšela mužské hlasy temně hovořící. V prvním okamžiku jí napadlo, že snad přijel někdo jí osvobodit.

Pak se otevřely dveře. Někteří z mužů uvnitř se probudili a vstali.

"Kdo je to?" ptal se jeden z nich.

"Já," odvětil přichozí. "Vzbudte ostatní - musíme odtud pryč."

A popošel ke stolu a rozsvítil svíčku. V plápolu lojovky poznala Diana oba přichozí. Prvý z nich byl muž, který byl v noci vyslán na stráž - druhý pak byl Hal Colby.

"Zhasněte přece, prokletý blázne!" zvolal jeden z probouzejících se spáčů, "Chcete snad, aby nás všechny poznala?"

Svíčka okamžitě poté zhasla.

Hal Colby přistoupil k Dianě.

"Vše je v pořádku, Di," řekl. "Přišel jsem pro vás."

Strážce hovořil mezitím s ostatními. "Někdo vyčenichal naši stopu - Colby na ně najel. Jel za nimi hodinu. Jsou pryč tři. Musíme rychle odtud." Colby uchopil Dianu za ruku.

"Pojďte, Di!" řekl. "Vyvedu vás odtud."

"Proč bych právě nyní odcházela, když někdo z našich přijíždí mne osvobodit?" ptala se Diana.

"Ale vždyť přece já jsem vás přišel osvobodit, Di. Vyjděte, musíme si pospíšet!"

Diana zatřásla záporně hlavou. "Ne, zůstanu zde."

"Oni vám nedovolí, byste zůstala zde - odvečou vás s sebou dále. Učiníte lépe, půjdete-li se mnou. Jsem přece vaším přítelem."

"Nemůžete být zároveň přítelem mým a jejich."

Colby uchopil Dianu za ruku. "Pojďte! Nemáme čas na pošetilé řeči."

Diana se snažila vyprostiti a když se Colby pokusil ji k sobě přitáhnouti, udeřila ho sevřenou pěstí do obličeje.

"Vy...!" zvolal na ni hrubě. "U čerta, půjdete se mnou!" a uchopil ji do náručí a vyšel s ní do jasnící se noci.

Někteří z mužů již nasedali na koně.

"Kde je její kůň?" ptal se Colby.

Když přivedli Kapitána, vysadil ji bez okolků do sedla a přivázal ji ke koni popruhem. Pak nasedl sám a jeli skalnatou roklinou dále k jihu.

* * *

Několik mil vzadu stanuli tři muži na strmém srázu.

"Opět jsme ztratili tu prokletou stopu," prohodil Texas Pete zatrpkle.

Bull se napřímil v sedle a sál chřipím vzduch.

"Co zas čenicháte? Snad si nemyslíte, že ti chlapci jeli v povětrí?" poznamenal žertovně Shorty.

"Cítíte to?" zptal se Bull svých druhů.

"Co?"

"Kouř ze syrového dřeva! Vane východní vítr. Kupředu za mnou!"

Jel slepě čirou temnotou, důvěřuje vlastnímu instinktu a výbornému zraku svého koně. Zamířili k východu, odkud vítr přinášel pach kouře. Kde byl kouř a oheň, tam také musili být lidé - tak usuzoval Bull.

Půl hodiny poté tři muži sestupovali opatrně na koních sráznou, skalnatou roklí do nevelké úžlabiny. Na malém paloučku v pozadí viděli časem schátralou chatrč. Ze zakřiveného komína valil se pramének kouře, stoupal podél skalních stěn úžlabiny vzhůru a pak se zahýbal, hnán jsa větrem k západu. Tři muži ukryli své koně mezi stromy a křovím a opatrně se plížili k chatrči. Bull stanul první na mýtince, napřímil se a přiskočil k chatrči, vyrazil chatrné dveře a s napřaženými bambitkami stanul na prahu. Chatrč byla prázdná. Na nerovné zemi doutnalo několik oharků. Špinavá pánev na pečení ležela na zemi a na vyhaslém ohništi stál dosud kotlík s vlhou vodou. Bylo cítit pach cigaretového kouře.

"Byli zde a před chvílí odešli," řekl Bull, když došli oba jeho přátelé k němu.

"A není to jistě dlouho, co jsou odtud."
Brzy našli stopu, vedoucí úžlabinou dále a šli po ní.
* * *

Colby, Diana a šest maskovaných mužů dorazili mezitím na planinu, rozkládající se na úpatí hraničních hor. Tam se zastavili.

"Někdo si vyměníte s Di koně," poroučel Colby, "a pak se všichni vrátíte severními a západními cestami do Hendersville. Vy, Grifte, si vezmete jejího koně."

"Proč?" ptal se Grift.

"Abychom svedli lidi v Hendersville na falešnou stopu," odpověděl Colby. "Řekněte jim, až se vrátíte, že jste našel jejího koně na západním ranchi. Mohu ji tam hledat do soudného dne."

Grift, jsa spokojen s tímto výkladem, svezl se ze sedla a vyměnil si s Dianou koně. Dianu opět přivázali popruhem k sedlu.

"A nyní kupředu!" velel Colby.

"Já se již o ni postarám!" A pustil se dále k jihu, zatímco ostatní zamířili k západu.

Když ujeli kus cesty, řekl Colby. "Podařilo se mně je obelstít."

Diana na to neodpověděla.

"Tři muži jedou po vaší stopě, Di," pokračoval Colby. "Jistě se budou držet Kapitánovy stopy. Kdyby byl Grift věděl, proč jsem mu nařídil, aby si s vámi vyměnil koně, nikdy by to byl neučinil."

Diana mlčela. Ba ani se na Colbyho nepodívala. Chvilí jeli mlčky.

"Poslyšte, Di," ozval se opět Colby. "Nyní již nemáte práva být tak hrdou. Jste v mé moci a budu vás mít tak dlouho, dokud budu chtít. Jsem bohat. Dostanu od Lilian tolik peněz, kolik budu chtít - ale jen vás mám rád, po vás toužím - a jedině vy musíte být mojí. Jakkmile dostanu od Lili peníze, opustím ji a pak vy a já spolu někam pojedeme. Ovšem, dříve se musím s Lili oženit, abych od ní dostal peníze. Rozumíte?!"

"Zlosyne!" zamumlala Diana.

"Dobrá, chcete-li být v moci zlosyna, nazývejte mne tak," smál se drze. "Uvědomte si, Di, že od dnešního dne jste mojí! Vy jste si snad myslela, že se mne zbavíte? Chtěla byste raději toho špinavého banditu, že? Ten, již nikdy nebude váš! Svedli jsem ho řádně z naší stopy - až budeme na protější straně, nenajde nás ani za sto let! Požene se za Kapitánovou stopou a naši chlupci ho prostřílejí jako řešeto."

Diana Henders neodpovídala. Jen výraz její tváře prozrazoval svrchované pohrdání. Colby vida, že jí nepřiměje k řeči, se po chvíli také odmlčel. A tak ujeli několik mil. Náhle zaslechli, jak kdesi daleko za nimi na severu třesklo několik výstřelů.

* * *

Bull a jeho přátelé narazili brzy na šest vracejících se únosců. A došlo okamžitě ke střelbě. Bull, Shorty a Texas Pete pobídlí koně a divoce stíhali prchající. Bull jistou ranou odpravil prvního - skácel se bez hlesu ze sedla. Po několika ranách zbyl z pronásledovaných jediný. Zdvihl volnou ruku do výše a zbaběle odhodil bambitku na znamení, že se vzdává. Bull dojel těsně k němu.

"Kde je Miss Henders?" zeptal se.

"Nevím o ní nic - neviděl jsem ji."

"Lžete," odpověděl Bull. "Jedete na jejím koni. Kde je Miss Diana? Dávám vám pět vteřin času k odpovědi - neodpovíte-li, pošlu vás k ďasů."

"Colby ji odvedl k jihu," volal zoufale Grift.

Bull se této odpovědi velmi divil, neboť věděl, že Colbyho nechal v Hendersville.

"Odvedete, Grifte, jejího koně domů," nařizoval Bull, "A lhal-li jste mně, nebo nebude-li Kapitán v ohradě baru Y až se vrátím, budete o hlavu kratší, rozumíte?!"

Grift přikývl.

"A nyní jedte!"

A Bull a jeho tři přátelé zamířili k jihu. A opět pražilo do nich žhavé slunce a cesta je vedla skalnatými úžlabinami.

"Musíte to vydržet, Blazes! Musíte to vydržet," šeptal Bull do ucha svému koni. "Ona nemůže být daleko před námi - nic nás od ní na světě neodloučí! Musíte to vydržet, Blazes!"

XIX.

Řekněte mi, že mne máte rád.

Bylo již deset hodin ráno, když Bull, Texas Pete a Shorty přišli na Colbyho stopu. Černý Koyot a jeho nedobrovolná společníci byli o dobré čtyři hodiny před nimi. Protože měli uštvané koně a arizonské slunce do nich nemilosrdně pražilo, bylo nepravděpodobno, že by mohli dohnati svoji oběť dříve, než nadejde noc. Mezitím Colby překročil již brod a hranice. To však pro tři muže, kteří ho pronásledovali, příliš mnoho neznamenal - hraniční čára pro ně nebyla ničím více než isothermické čáry neb stupně zeměpisné šířky a délky.

Před polednem musili se zastavit, aby napojili své koně u malé lesní tůně; uštvaná zvířata horečně dychtila po osvěžujícím nápoji. Na okraji bahnité tůňky byly viděti čerstvé stopy Dianina a Colbyho koně. Bylo zřejmo, že se zde delší dobu zdrželi - Colby byl si jist, že svedl své pronásledovatele dokonale ze stopy - ba doufal, že v přestřelce s šesti vracejícími se muži pravděpodobně padli.

Bull a jeho přátelé popřáli svým koním sotva, pět minut oddechu. Spěšně nasedali do sedel. "Podívejte se!" zvolal Texas Pete, obraceje ruku dlaní vzhůru. "Vidíte, že přší."

"Vždyť období dešťů má přijít teprve za měsíc," poznamenal Bull. "Ale pravda, přší. A bouří, vidíte ty blesky!"

Poslyšte, nepřešli-li dosud Saleeské bažiny, nepřejdou je do konce období dešťů,"

"A přešli-li je, nedostaneme se tam za nimi my," prohodil Shorty.

"Musím je dostihnouti, kdybych musil za nimi jeti do samotného pekla!" řekl rozhodně Bull.

Děšť překvapil Dianu a Colbyho na severní straně bažinaté úžiny. Z oblohy se řinuly husté proudy vody, které je oslepovaly. Bouře burácela a obloha se klikatila nesčetnými blesky. Titánský boj přírody. Cesta pod nimi se měnila v močál - než Colby věděl, že dále, v nízké pahorkatině a v horní části nížiny to bude ještě horší. Dal svému koni ostruhy a pobídl i Dianina koně; věděl, že nepřebrodí-li řinoucí se vodní proud uprostřed nížiny během několika příštích minut, že jej později již nepřekročí vůbec. Když dojeli k dravému proudu, voda již vystoupila na tři stopy a tvořila v úzké soutěsce nebezpečné víry. Colbymu se posléze podařilo nalézt schůdnější místo, a ač voda podtrhovala koňům nohy, přece je šťastně převedl na druhou stranu. Když stanuli na protějším břehu, Colby se spokojeně ohlédl zpět směrem k severu a na stoupající vodu, která se valem dmula.

"Bude-li přseti déle, nepodaří se jim zde přejíti," řekl Colby, usmívaje se škodolibě. Za deset minut nepodaří se zde ani ďáblu přejíti. Nemusíme nyní alespoň již tak spěchat."

Jeli nyní dále již jen krokem, neboť neměli proč spěchat. Sice koně, osvěženi deštěm, byli by mohli cválat dále, leč nebylo toho zapotřebí. Když ujeli as míli, spatřili před sebou obrysy hrubě sroubeného stavení. Colby jel těsně až ke dveřím, sehnul se ze sedla a zabušili na ně. Zevnitř se nic neozvalo.

"Zdržme se zde chvíli a odpočineme si," řekl sestupuje ze sedla.

Otevřel dveře a nahlédl dovnitř. Chatrč byla opuštěná. Za chatrčí byla krytá kolna pro koně. Colby pomohl Dianě se sedla a zavedl oba koně do kolny, sejmuv jim dříve sedla a uzdy. Diana měla dosud svázané ruce - uvolnil jí pouta, poněvadž se nemusil obávat, že by mu uprchla.

"Zůstaneme zde několik hodin, naše koně si mezitím odpočinou. I my se najíme - mám po čertech notný hlad. Budeme opět dobrými přáteli, Di... Přece mně nemůžete mít za zlé, že vás mám tak rád - vždyť jsem se vůči vám tak špatně nezachoval."

Colby se přiblížil k Dianě a chtěl ji uchopit za ruku.

"Nedotýkejte se mne!" couvla Diana, chvějíc se hnusem.

Colby se dal do smíchu. "Za chvíli vám bude lépe," řekl škodolibě. "Jsme oba znaveni jako psi. Až se vyspíte, bude spíše možno se s vámi domluvit. I já se vyspím, dříve však vás musím opět svázat, nebo mně musíte slíbiti, že neuprchnete."

Diana neodpověděla.

"Dobrá tedy, spoutám vás opět!" A svázal jí vzadu ruce. Druhý konec provazu držel v ruce. Uleh na špinavou zemi a brzy usnul. Diana usedla a opřela se zády o zeď. Slyšela, jak děšť mohutně buší do střechy i do zdí. Střecha byla na několika místech proděravělá; voda protékala dovnitř a tvořila na hlinité zemi loužičky, které se slévaly v stružku, která odtékala pod dveřmi ven.

Diana si uvědomila beznadějnost svého postavení a stěží potlačila vzlykot. Byla unavena, vyčerpána a měla hlad. Příšerný děšť zničí její stopy a znemožní tak jejím zachráncům, aby ji našli. Saleeské bažiny v tomto počasí nemůže projít ani člověk ani zvíře - snad jediný muž na světě by se toho odvážil - ten však se kdesi daleko na severu skrývá v horách.

* * *

Tři muži, uvědomivše si, že se jim podaří překročit bažiny jen tenkrát, dorazí-li k nim včas, pobídlí své znavené koně do klusu. Nebohá zvířata nevydržela ostré tempo - jen Blazes se hnal dále jako stroj a byl daleko napřed před ostatním. Děšť, překvapivši Bulla ještě před bažinami, osvěžil korně i jezdce. Vzdálenost mezi Blazesem a jeho druhy se stále zvětšovala. Prudký děšť zahlašoval stopy, takže Bull stěží mohl udržovati správný směr. - Šťastně se dostal až na místo, kde Colby s Dianou přejeli vodní proud. Nyní, kdy na onom místě stanuli Bull, valily se skalním korytem hučící proudy kalných vod šířky dvaceti stop a hloubky deseti stop. Bull zaraženě zíral na ječící víry. Kdyby břeh této bystřiny byl býval pevný, byl by se odvážili s Blazesem přeskočiti, než na bahnité půdě nebylo lze na to pomýšleti. Ani přeplovati s koněm nemohl. I kdyby byl se Blazes ve vírech udržel, nebyl by sto se vydrápati na protější strmý a skalnatý břeh. Než Bull nezoufal - uvažoval, kudy a jak by se dostal na druhou stranu. Ani na okamžik nepřipustil možnost, že by se musil vzdát svého záměru - neb aspoň vyčkati až vody odpadnou.

Seskočil ze sedla, odepnul laso a stanul zcela těsně na břehu ječících vod. Po obou stranách bylo několik pahýlů starých vrů. Poté Bull přehodil na druhou stranu obě bambitky a těžký pás s náboji. Za bambitkami následovaly obě boty jedna za druhou.

Poté zakroužil lasem nad hlavou a vrhl je přes bystřinu; smyčka se naštěstí zadrhla na silném vrbovém pahýlu, rostoucím na protějším břehu.

Když se smyčka zadrhla, zavolal Bull Blazes k sobě a poručil mu, aby zůstal stát - věděl, že se nehne z onoho místa, i kdyby tam měl zůstat třeba několik hodin.

Bull pak přitáhl laso k sobě, aby bylo napjato a pak jím prudce cloumal. Pahýl, za nějž bylo na protějším břehu zaklesnuto, nepovolil; poté si ovázal volný konec lasa kol pasu a neohrožen se vrhl do proudu.

* * *

Hal Colby se probudil a rozhlížel se kolem sebe. Jeho zraky se svezly na Dianu, opřenou zády o zeď.

"Je vám již lépe?" zeptal se. "Mně je již lépe. Když se člověk vyspí, je jako znovuzrozený."

Diana neodpověděla. Colby vstal a šel k ní. "Jste prokletá malá čertice - ale moje láska vás již všemu naučí. Vstaňte a polibte mne!"

"Netvóre! Nezasloužíte ani, abych vás nazývala zlosynem."

Colby se dal do smíchu, "Chtěla-li byste mít raději banditu, stanu se jím," řekl dvojsmyslně a smál se divoce vlastnímu vtipu.

"Chcete-li tím říci, že bych dala raději Bullovi přednost - máte pravdu. Můžete děkovati Bohu, že není zde - ale on přijde a pak si své surovosti teprve odpykáte."

"Dobrá, mluvte si co chcete - ale dosud jste nevstala, nepolíbila jste mne," odvětil Colby. "Mám vás snad pobídnout? Poznáte aspoň, čemu všemu vás ještě muž musí učit. Mám již s děvčaty dosti zkušeností, poznal jsem jich již pěknou řádku. Nejde-li to po dobrém, půjde to po zlém. Tak vzhůru!"

A uchopil ji za ruku a hrubě ji zvedl se země. Diana prudce Colbyho udeřila - Colby jí švihl bičíkem. "Já vás naučím poslouchat."

Diana snažila se uniknouti, než Colby ji jednou rukou držel a druhou rukou bičíkem švihal, nehledě kam rány dopadají.

* * *

Vířící vody se zavřely za Bullem a valily se nad ním. Teprve několik energických rozmachů jeho svalnatých paží přivedlo ho opět nad vodu. Bull nepočítal s tím, že proud jest tak dravý - nemohl proti němu nic zmoci. Byl úplně bezmocný. Laso se náhle napjalo a strhlo Bulla pod vodu. Bull se znovu vypjetím všech sil dostal na povrch a snažil se plouti k protějšmu břehu, než vír jej stále a stále strhával dolů.

A náhle náhoda mu přispěla ku pomoci. Krouživý vír s ním zatočil a zanesl až k protějšmu břehu. Bull zaťal prsty do klouzajícího rudého bahna a snažil se vymrštit se nahoru. Voda jej strhávala a podemílala mu půdu pod rukama - bojoval a bil se ne o svůj život, ale o život dívky, kterou měl tolik rád. ... S vypjetím všech sil se posléze vydrápal nahoru. Uštván a vyčerpán se postavil na pevnou půdu. Ohlédl se na Blazese, stojícího na protějším břehu.

"Musíte tam zůstat, milý Blazese - nemohu vás sem přitáhnout lasem, bídne byste se utopil. Musím jít dále sám."

A sedl si do bláta a obouval si boty, zapjal si pás s náboji, zasunul bambitky a svinul laso. Pak se obrátil k jihu.

"I kdybych za nimi měl jít sto let a třeba i do pekla, půjdu za nimi!"

Vyčerpán bojem s dravými vodami, postupoval kupředu mazlavou půdou velmi pomalu. Déšť jej oslepoval, proto schýlil hlavu, aby aspoň poněkud byl chráněn před bouří. Bull doufal, že někde na cestě přijde na nějaký ranch, kde dostane koně, nebo že potká náhodou stádo pasoucích se koní. Koně musil mít za každou cenu. Bez koně byl zcela nemožný, bezmocný.

Jste-li mužem, představte si, že jste se rázem ocitli ve studeném, nehostinném světě a že nemáte ani nůž, ani kapesník, ani peníze ani pár nepromokavých bot a pak pochopíte, jak trapně je cowboyovi bez koně.

A tak se potácel Bull bouří a deštěm dále, až náhle stanul před vetchou dřevěnou chatrčí. Šťěstěna se na něj usmála. Zde nalezne snad koně. Přistoupil ke dveřím a již chtěli zaklepat, když v tom zaslechl ženský výkřik. Vyrazil prudce dveře a vstoupil dovnitř. Colby držel Dianu za ruku a divoce s ní cloumal - Dianin odpor jej přiváděl v zuřivost - zapomněl úplně na svoj mužskou čest a stalo se z něj divoké zvíře.

Colby zpozoroval Bulla právě ve chvíli, kdy tento otvíral dveře - pustil okamžitě Dianu a vytrhl z opasku bambitku. I Diana spatřila ve děřích mužskou postavu. Vlna radosti zalila její nitro - Colbyho namířená bambitka jí však zarazila všechnu krev v žilách. Věděla, že Bull se bude báti vystřeliti, aby ji náhodou, neporanil; leč neznala Bulla dobře - vystřelil v téže chvíli, co Colby proti němu namířil. Colby pustil Dianu, bambitka mu vypadla z ruky a klesl bezvládně k zemi; mezi očima se mu vyřinul pramének krve.

Diana chvíli se udiveně rozhlížela, nechápajíc dobře zázrak svého osvobození. Teprve když se Bull k ní přiblížil, vrhla se mu radostně kolem krku.

"Bulle!" vzlykla. Bull ji sevřel v objetí.

"Diano!" slovo to znělo jako vzývání Boha.

Diana vzpomínávši se, řekla:

"Bulle, kdysi jste mně řekl, že mne máte rád. Řekněte mně to znovu!"

"Mám vás více než rád - žiji pouze pomyslením na vás," odvětil Bull a hlas se mu chvěl pohnutím.

"Ach, Bulle," zvolala Diana vzrušeně, "byla jsem tak pošetílá. Mám vás ráda, vždy jsem vás měla ráda, nevěděla jsem však o tom - až teprve oné noci jsem si to uvědomila, když jsem jela za vámi na Západní Ranch."

"Ale vždyť jste mne nemohla mít ráda, když jste věděla, že jsem Černý Koyot!"

"Nestarám se o to, kdo jste. Vím o vás jen tolik, že jste mým mužem. Odejde se spolu odtud a začneme žít nový život. Chcete Bulle jít se mnou?"

A tu jí Bull řekl, že nemusejí opustiti Arizonu, řekl jí, kdo vlastně byl Černý Koyot.

"Colby se neštil ani podvodu, vložil do mého lůžka sáček se zlatem, aby na mne svrhl podezření. Kdykoliv mělo dojít k přepadení dostavníku, posílal mne na odlehlá místa, abych mu nepřekážel; ve vhodné chvíli pak mne přímo nařknul. Byl to po čertech chytrý chlapík."

"Ale - jak to bylo onoho dne, kdy Mack byl poraněn?" zeptala se Diana. "Potkali jsme vás, jak jste přišel ze severu a na košili měl krvavé skvrny."

"Dostal jsem se do boje s apači v Bavlíkovém kaňonu - já a Gregorio - byl jsem nepatrně škrábnut, to nic nebylo."

"Když si jen pomyslím, že ten bídák předstíral, že je vaším přítelem a přitom se mne snažil přesvědčiti, že vy jste Černým Koyotem," zvolala Diana. "Byl ještě podlejší než Corson - byl to nejpodlejší člověk, jakého jsem kdy v životě poznala."

"Musíme pomýšleti na návrat - čeká nás perná práce s Corsonem a jeho bandou," řekl Bull. "Podívejte se, slunce vychází - štěstí nám vychází, Diano,"

Vyšli před chatrč. Déšť ustal právě tak náhle, jako začal a sluneční kotouč zářil na bahnitou, lesknoucí se půdu.

"Kde máte koně?" ptal se Bull. Pod přístřeškem za chatrčí."

"Dobrá! Vyjedeme. Nemýlím-li se, pojedeme asi pětadvacet mil po proudu dolů a narazíme na most. As před dvěma léty jsem byl v těchto končinách."

"Ale co s ním?" ohlédla se Diana na mrtvolu Colbyho.

"Ponecháme ho jeho osudu," odvětil Bull. "Bože, přál bych si, aby ten lotr byl měl devět životů jako kočka, abych ho byl mohl několikrát zabít."

Diana zavřela dveře chatrče. "Oznámíme to Gum Smithovi, aby sem poslal své lidi, kteří ho pohrbí."

"Gum Smith asi to již nebude mít příležitost obstarat," prohodil Bull.

Bull pak osedlal oba koně, kteří odpočinkem načerpali nové síly. Sotvaže vyjeli as polovinu cesty k proudu, spatřili na protějším břehu dva muže. Byli to Texas Pete a Shorty.

Oba Bullovi přátelé nevěděli radosti co počít a vesele stříleli z bambítek do vzduchu.

Cesta k mostu byla obtížná, poněvadž kopyta koní se bořila hluboko do bahnitě půdy; posléze se sešli všichni čtyři na protějším břehu a jeli dále k domovu na Ranch Bar Y; asi v půli cesty našli Idaha, který sice byl velmi slabý, ale přesto se udržel v sedle.

* * *

Dva dny poté vjeli do dvora Ranche Bar Y. Byli uvítáni radostným pokřikem Willieho, Wonga a bílého kuchaře.

"Kde je Corson?" zeptal se Bull.

"Celá ta jeho banda odjela do města - chtějí dnes podepsat smlouvu."

Wong vykládal, že zaslechl, že Corson chce jen zlato a že Wainright pro ně poslal do Aldei. Dnešní dostavník prý je má přivézt.

"Musím tedy do města," řekl Bull.

"Já také," řekla Diana.

"Musíme tam tedy všichni," řekl Shorty.

"Přiveďte nám čerstvé koně, Willie," pravil Texas Pete. A poté se obrátil k Dianě. Zapomněla jste Miss oznámiti, že již nejsem více správcem - Bull se již vrátil na Ranch Bar Y."

"Počkejte s tím, Pete. Musím o tom promluvit s Bullem," odvětila Diana.

Přesedli na čerstvé koně a zamířili do Hendersville. Idaho zůstal doma, byl příliš slabý a vyčerpaný.

Dojeli do města půl hodiny po příjezdu dostavníku. Corsona, Lilian Manill, oba Wainrighty, Gum Smitha a notáře z Aldei našli v Donovan Hotelu.

Sotvaže Gum Smith spatřil Bulla, zvolal:

"Ve jménu zákona vás zatýkám."

"Proč?" zeptal se Bull.

"Pro vyloupení státní pošty."

"Držte jazyk za zuby, Gume," varoval Bull šerifa, "s vámi se vypořádám později. Dříve si musíme promluvit s těmi zelenáči." A obrátil se k staršímu Wainrightovi. "Vy jste si myslel, že koupíte celý Bar Y od tohoto chlapíka za stopětadvacet tisíc dolarů?!"

"Do toho vám nic není," odsekl Wainright.

Bull položil ruku na rukojeť své bambítky.

"Mám vás snad hnát pistolí z Hendersville, abych z vás dostal slušnou odpověď?"

Wainright zbledl. "Již jsem zaplatil kupní cenu a Bar Y patří mně," odpověděl váhavě Wainright.

"Byl jste podveden. Corson a Lil jsou šejdiři. Lil není vůbec spřízněná se strýcem Miss Henders - máme pro svá tvrzení listinné důkazy. Máme v rukou poslední vůli. Miss Henders poslala ony listiny do Kansas City. Texas Pete je odvezl dříve než vy, Corson, jste si pro ně přišel - proto když jste vypáčil pokladnu, našel jste jen pouhé opisy. Wong nám vše řekl. Chápu také, proč jste chtěl na Wainrightovi zlato."

"On lže," křičel Corson obrátiv se k Wainrightovi. "Snad byste nevěřil takovému ničemnému chlapovi - za měsíc bude již v trestnici za mřížemi pro vyloupení státní pošty. Žádný soudce na světě by mu neuvěřil."

"Na to se vás nikdo neptá," vskočil mu do řeči Bull.

"Zatýkám vás všechny," volal Gum Smith.

"A nyní mám co jednati s vámi, Gume," obrátil se Bull k šerifovi. "Uděláte nejlépe, utečete-li odtud. Nestojíte ani za ránu z bambítky. Gregorio se mně se vším přiznal. Chce sám nyní poctivě žít a jeho doznání váš další pobyt zde úplně znemožnilo."

"Nevěřte takovému lotru a banditovi," vřeštěl zuřivě šerif.

"Všechno zapírání je marné," pokračoval Bull, téměř všechno zlato, které bylo ukradeno z dostavníku - kromě toho, které jste utratili s Colbym a kromě oněch paběrků, které jste nechali Gregoriově - jest zakopáno pod podlahou vašeho Baru - já, Texas Pete a Shorty již dohlédneme na to, aby to zlato bylo vráceno tomu, komu patří."

Gum Smith zbledl. "To není pravda! To je prokletá lež!"

"Byl jsem vámi již po druhé během pěti minut nazván lhářem," řekl energicky Bull. "Neřekl jsem vám dosud nic, poněvadž jsou zde dámy, pošlu je však okamžitě pryč a pak - budete-li ovšem dosud zde, si spolu jak se patří promluvíme. Radím vám však, abyste raději zmizel. Wainrighte, viděl jsem před hotelem váš vůz. Stlačíte-li se, vejde se tam jistě pět lidí - vy, váš směšný syn, Corson, Miss Manill a Gum. Vsednete do vozu a pojedete okamžitě severní cestou z města ven - dávám vám pět minut času, pak začnou moji chlapci okamžitě střílet. Cestou se můžete, Wainrighte, s Corsonem domluvit o těch stopětadvacet tisících. Dostanete-li je zpět nebo ne, mně do toho zhora nic není, oba jste stejní lotři a zloději. A nyní ven odtud a rychle!"

Ironický tón Bullova hlasu se stával ku konci řeči vážnějším a vážnějším.

Gum Smith zmizel z místnosti první. A za ním ostatní.

"Doprovodte je, chlapci, na kraj města, a hleďte, ať si jak se patří pospíší!" pravil Bull Texas Peteovi a Shortymu.

Poté se Bull obrátil k notáři z Aldei. "Nemám proti vám určité důkazy, že byste byl s těmi lotry ve spojení, můžete tedy zůstat ve městě; zítra se vrátíte dostavníkem do Aldei."

"Díky," odvětil notář, "věřte, že jsem se domníval, že jde o skutečný právní převod; jsem skutečně rád, že nyní budu moci nabídnouti své služby pravým vlastníkům - jsem zástupcem velikého syndikátu východních dopravních společností, které by se zajímaly o vaši farmu. Učiní-li mně Miss Henders nabídku, přednesu, ji syndikátu - buďte ubezpečeni, že půjde o reální obchod."

"Děkuji vám," pravila Diana, "ale Bar Y není na prodej. Budeme spolu hospodařiti na farmě, vidíte, Bulle?!"

"Ano, Diano."

Vtom vrazila do místnosti Mary Donovan. "Svatá panno!" zvolala. "Teprve nyní jsem se dozvěděla, že jste zde - slyšela jsem vaše poslední slovo, Miss Henders - a dovedete si je také správně vyložit. Jsem šťastna! Musím to konečně říci svému starému muži - ten bude mít radost!"

"Vašemu starému muži?" zvolala Diana.

"Vy to dosud nevíte," vysvětlovala Mary Donovan, zardívajíc se, "předevčírem jsme byli s Bobem oddáni. Dříve ho musili postřeliti, aby si mne vzal. Nikdy sice za mnoho nestál, a nyní, když je proděravělý, nestojí za nic víc - ale je to muž a s mužem je to přece jen lepší než zůstat věčně vdovou."